

Marius CHIVU
Fiction-Ltd
Sfârșit de sezon

POLIROM

Marius CHIVU

Fiction-Ltd

Sfârșit de sezon

povestiri

POLIROM
2014

© 2014 by Editura POLIROM

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub: 978-973-46-4998-3

ISBN PDF: 978-973-46-4999-0

ISBN print: 978-973-46-4880-1

Coperta: Radu Răileanu

Foto copertă: © Cosmin Bumbuț

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată în colaborare cu elefant.ro

MARIUS CHIVU (n. 1978, Horezu) este scriitor, traducător și cronicar literar. Absolvent al Școlii Populare de Arte din Rm. Vâlcea, clasa de coregrafie, în 1996, și al Facultății de Litere din cadrul Universității București, în 2003. A debutat publicistic cu recenzii literare în anul 2000 în revista *România literară* și editorial cu volumul de poezie *Vîntureasa de plastic* (Brumar, 2012; Premiul pentru debut al USR, Premiul pentru debut al revistei *Observator cultural*, nominalizări la premiile Cartea Anului, acordat de revista *România literară*, și Cartea de Poezie a Anului, acordat de Radio România Cultural). A mai publicat volumul de interviuri *Ce-a vrut să spună autorul* (Polirom, 2013) și jurnalul de călătorie *Trei săptămîni în Himalaya* (Humanitas, 2012). A editat antologia *Best of. Proza scurtă a anilor 2000* (Polirom, 2013), a coordonat volumul colectiv *Primul meu porno* (ART, 2011), albumul de proză scurtă și fotografie *Iubire 13* (ART, 2010) și proiectul caritabil *Cartea cu bunici* (Humanitas, 2008). A tradus romanele lui Paul Bailey *Băiatul prințului* (Polirom, 2014) și *Unchiul Rudolf* (Humanitas, 2009), povestirile lui Oscar Wilde din audio-book-ul *Privighetoarea și trandafirul* (Humanitas Multimedia, 2010) și volumul de poezie *Melancolica moarte a Băiatului-stridie* de Tim Burton (Humanitas, 2009). A alcătuit, adnotat și prefațat antologiile de proză scurtă: Anton Holban, *Conversații cu o moartă* (Polirom, 2005); Mihail Sadoveanu, *Ochi de urs și alte povestiri* (Polirom, 2004); Cristian Teodorescu, *Maestrul de lumini și alte povestiri* (Curtea Veche, 2005) și Teodor Mazilu, *Singurătatea și diavolul milos* (Curtea Veche, 2004). Din 2005 este redactor-editor la revista *Dilema veche*, unde ține cronica literară, și editorialist la revista *ELLE*.

în memoria bunicului
Victor Chivu (1924-2014)

Cel mai departe

Telefonul suna de secunde bune, iar cînd se hotărî să răspundă îl lăsă pe celălalt să înceapă.

— Am vorbit, s-a auzit vocea în difuzor. A zis și el că luni e prea tîrziu să te duci la cabinet, dar te așteaptă mîine-dimineață în Panduri, sediul vechi, la 7 fix. E cam devreme, dar numai atunci te poate primi, înainte să intre în operație. Anghel îl cheamă.

— Să-mi iau niște lucruri? întrebă el.

— Nu cred că e cazul. Maria știe?

— Nu i-am spus. E plecată la cursurile alea, stă și săptămîna ce vine. N-am vrut să-și facă griji pe-acolo. Băi, mulțumesc mult, adăugă după o scurtă pauză.

— Lasă asta. Mă suni neapărat după, să-mi spui ce ți-a zis. Noroc!

Bărbatul rămase cu telefonul în mînă și scrise un mesaj, după care aruncă aparatul pe canapea și intră în bucătărie.

Scoase din frigider cartonul cu ouă și cutia cu lapte și le așeză pe masă lîngă borcanul cu miere. Sparse un ou într-un bol, turnă lapte și lăsă să curgă miere direct din borcan, apoi amestecă cu o furculiță. Aruncă două felii de pîine în bol și întredeschise fereastra să fumeze.

Afară ninge greu și bulevardul se acoperise de zăpadă. La ferestrele din blocul vecin clipeau instalații de lumini. Bărbatul

trase cîteva fumuri și se întoarse pentru a scoate tigaia din cuptor, pe care o așeză pe ochiul mic, și aruncă înăuntru feliile scoase cu degetele din bol. În curînd, laptele începu să sfîrșie sub capac. Bărbatul își termină țigara și o stinse tacticos în scrumieră privind în calendarul de pe perete. Trase tigaia deoparte și întoarse cu paleta bucățile de pîine pe care, nu după mult timp, le scoase, rumenite, pe o farfurie. Băgă laptele și ouăle înapoi în frigider, puse bolul în chiuvetă și intră cu farfuria în living exact în momentul în care smartphone-ul îl anunță că primise un mesaj.

La televizor se derulau, fără sonor, imagini cu un grup de manifestanți care purtau pancarte scrise de mînă. Bărbatul citi pe ecran: „Proteste în Piața Universității. Ziua 6” și se strădui să-și găsească o poziție cît mai confortabilă pe canapea. Mai întîi își puse piciorul stîng pe măsută, apoi se lăsă într-o parte, după care se ridică greoi și se duse în bucătărie, unde înveli într-un prosop o pungă cu cuburi de gheață scoasă din congelator. Reîntors pe canapea, se întinse cu grijă pe spate și își așeză prosopul cu gheață în poală, dar se răzgîndi și îl băgă în pantalonii de trening, potrivit-l în partea dreaptă. Răceala gheții îl înfioră, își ținu răsufierea și o vreme rămase nemișcat.

Smartphone-ul îl anunță că are un mesaj necitit și bărbatul îl deschise, după care se întinse spre măsută și apucă telecomanda. Cu sonorul oprit, butonă rar.

Pînă termină de mîncat frigănelele, făcu turul complet al canalelor de știri, care dădeau toate aceeași informație: „România sub zăpezi. 4 morți”.

Scoase din pantalonii prosopul ud și, cu mișcări precaute, reuși să se ridice și să ajungă la bucătărie. Așeză farfuria pe blat, despături prosopul, pe care îl întinse pe mînerul aragazului, și puse în chiuvetă punga în care cuburile se topiseră. Turnă o cană de apă, apoi încă una, ficusului și cercetă atent tărtăcuța galbenă de pe pervaz, apăsîndu-i coaja cu degetele. Telefonul mobil sună din nou și bărbatul se întoarse în living.

— Chiar la voi mă gîndeam, spuse el din prima.

— Dac-ar fi după tine... Voiam să vedem care-i treaba. La noi e cod portocaliu, ninge și viscolește de mamă-mamă! O să ieșim din casă pe fereastră, spuse vocea de la celălalt capăt.

— Și pe-aici e la fel. Mîine trebuie să dezăpezesc mașina.

— Așa, să n-o lași în zăpadă, chiar dacă nu circuli cu ea. Și să nu uiți să întrebi la bancă, să ne interesăm din timp cum e cu fondurile alea.

— Tată, ți-am mai spus că am vorbit cu Silvia, dar nu se știe încă. A rămas să o sun peste cîteva săptămîni.

— Așa, tu știi mai bine, dar să nu zici că ai uitat. Uite, maică-ta zice să nu te fudulești să umbli golaș... Și întreabă dacă mai aveți gogoșari.

— Spune-i că nu umblu *golaș* și mai avem și *gogoșari*.

— Cică de ce nu i-ați terminat pînă acum?... Hai că n-o scoți la capăt cu maică-ta. S-o pupi pe Maria din partea noastră...

— Cînd se-ntoarce, îl asigură el.

— Mai sună-ne tu dacă e ceva. O seară bună.

Porni apa caldă în cadă fără să pună dopul. Își dădu jos pantalonii lăsîndu-i să alunece la picioare și, cu mișcări încete și largi, își scoase ciorapii și chiloții uzi, pe care îi întinse pe elementul caloriferului de perete. Cu un singur gest își trase de pe el puloverul laolaltă cu tricoul, lăsîndu-le pe mașina de spălat. Proptit cu o mîină de stativul prosoapelor, ridică mai întîi piciorul stîng și, prudent, intră în cadă, potrivi apa la robinet și se așeză greoi pe margine.

Își cîntări testiculul drept, apoi le măsură pe amîndouă cu palma. Apucă recipientul cu spumă de ras și își săpuni din vîrfurile degetelor toată zona. Se întinse să ia aparatul de bărbierit de pe policioara de sub oglindă, dar renunță și căută în borseta de pe marginea căzii, de unde scoase un alt aparat de ras, mai mic și de culoare roz, pe care îl cîntări în palmă înainte de a-l trece prin jetul de apă de la robinet. La început ezită să apese, căutînd cea mai ușoară atingere, apoi, cu răsufierea oprită, trasă cu aparatul primele dungi, sprijinind testiculul în palma cealaltă. La un moment dat oftă și își îndreptă spatele, iar cînd termină se clăti aruncînd apă cu mîina de la robinet. La final, se întoarse pentru ca lumina să cadă direct, privi curios pielea foarte întinsă, lucioasă și de o nuanță vînată a glandei inflamate pe care abia o mai putea cuprinde în palmă.

Își trecu mîina umedă peste față ca și cum s-ar fi șters de transpirație, se ridică în picioare, trase perdeaua și porni dușul.

Sub jet, durerea îl făcu să strângă din dinți și se întoarse cu spatele, după care scoase capătul dușului din stativ și îl îndreptă spre piept, astfel încât apa să se prelingă spre părțile de jos. Luă săpunul, dar se răzgîndi și, fără să dea perdeaua la o parte, apucă de pe chiuvetă recipientul cu săpun lichid. Își umplu căușul palmei cu gel și lăsă jetul dușului să formeze și să împrăstie clăbucii pe abdomen. Se spală răsucind șoldul în așa fel încât apa să se scurgă pe coapse. La final, trase prosopul cel mare de pe stativ și se înfășură în el.

Ieși din cadă cu piciorul stîng înainte, sprijinindu-se de stativul prosoapelor. Cu vîrfurile degetelor întinse cu grijă balsamul după bărbierit peste pielea testiculului umflat, apoi intră în dormitor și se privi gol în oglinda de pe ușa dulapului. Luă un tricou în dungi cu mîneacă lungă și guler larg și o pereche de pantaloni subțiri pe care îi îmbrăcă așezat pe marginea patului. Încălță o pereche de papuci, scoase din debara un rucsac și se opri în fața bibliotecii, de unde alege o carte nu foarte groasă pe care o aruncă înăuntru laolaltă cu iPod-ul și laptop-ul de pe birou, încărcătoarele, un prosop curat și borseta de baie.

Întors în dormitor, scoase din dulap și așează pe fotoliu, lîngă rucsac, două tricouri, un pulover, două perechi de chiloți pe care, după o scurtă ezitare, le schimbă cu boxeri, o pereche de ciorapi groși și o pereche de ciorapi mai subțiri, apoi stinse lampa și se băgă în pat. Reciti un mesaj din telefon, după care setă alarma pentru ora 6:00 și reglă la lumina smartphone-ului caloriferul pentru o temperatură mai mare.

Se întoarse de cîteva ori de pe o parte pe alta, încercînd să găsească o poziție comodă. Își adună între picioare marginea pilotei, pe care apoi o înlocui cu o pernă, dar nu reuși să se liniștească și să adoarmă. Se acoperi și se descoperi de alte cîteva ori, pentru ca în cele din urmă să se ridice din pat și, sprijinindu-se cu mîna de mobilă, să ajungă pe întuneric pînă la canapeaua din living, unde se întinse cu grijă, căutînd telecomanda.

Canalele de știri retransmiteau reportaje cu zone înzăpezite și izolate din țară. Se opri pe Discovery să urmărească un documentar.

„Savanții se așteptau ca sonda spațială Voyager 1, lansată în 1977 și aflată în acest moment la 18,2 miliarde de kilometri distanță de Terra, să ajungă deja la marginea sistemului solar.

Noile date arată însă că acest lucru nu se va întâmpla prea curînd. În tot acest timp, Voyager 1 a vizitat toate planetele sistemului solar, descoperind 23 de sateliți naturali“, povestea naratorul documentarului.

Pe ecran apăruseră imagini cu oceane, păduri tropicale, munți vulcanici și Polul Nord, care lăsară locul unei femei tunse scurt și îmbrăcate în halat alb. Sub numele ei, scria: „Project manager of the NASA Jet Propulsion Laboratory in Pasadena, California“.

„Mica noastră sondă spațială s-a învechit și este depășită tehnologic. Spre exemplu, un smartphone obișnuit deține de cîteva mii de ori mai multă memorie decît Voyager 1“, spunea cercetătoarea. „Echipa noastră estimează că rezervele de plutoniu ale bateriei vor asigura alimentarea sondei pînă în 2020, moment în care funcțiile se vor închide treptat pînă cînd vom pierde complet contactul cîndva în decursul anului 2025.“

Imagini din spațiu se derulau pe ecran în timp ce naratorul documentarului continua să povestească despre „obiectul produs de om care a ajuns cel mai departe în Univers“: „Sonda spațială poartă o capsulă a timpului ce conține înregistrări cu muzică, sunete naturale și saluturi în 56 de limbi, precum și fotografiile și diagrame cu viața de pe Terra...“

Cînd intră publicitatea, schimbă pe National Geographic, unde urmări o imagine aeriană în mișcare de deasupra unei păduri tropicale.

„Dacă temperatura globală crește, se vor mai dezvolta pădurile în arealele lor de pînă acum?“, întrebă vocea din off. „Unii cercetători sînt de părere că nu, așa încît Columbia Britanică, asistată de Serviciul de Silvicultură al SUA, a decis să testeze toleranța la climă a 15 specii de arbori comuni, cu valoare comercială, crescuți în habitate non-native. Scopul este identificarea speciilor ce pot fi strămutate în zone estimate a fi mai primitoare în viitor. Hărțile cu zone istorice, unde clima este propice pentru anumiți arbori, îi ajută pe silvicultori să aleagă speciile pentru planificarea a ceea ce se cheamă migrație asistată. Pinul-contort este una dintre speciile alese.“

Ecranul se împărți în două, oferind harta nord-americană a răspîndirii pinului-contort pentru perioada 1961-1990 în stînga și proiecția pentru anul 2080 în dreapta, aceasta avînd o suprafață

hașurată în culoarea verde redusă în mod vizibil.

„Migrația asistată presupune, după cum afirmă Greg O'Neill, conducătorul proiectului, că evoluția nu poate ține pasul cu ritmul schimbării climei, așa că are nevoie de ajutor“, continuă naratorul.

Cînd simți că-l ia somnul, bărbatul închise televizorul și se întoarse în dormitor. Resetă alarma la 5:30, reglă din nou caloriferul, de data asta scăzînd temperatura, și adormi pe spate, cu perna vîrîtă sub fund și cu picioarele depărtate.

Era deja treaz cînd sună alarma. Fără să se ridice din pat, își dădu jos tricoul transpirat și, ajutîndu-se de o mîină și de piciorul stîng, își împinse pantalonii de pe el. Rămase o clipă întins, își pipăi testiculul și se ridică cu grijă, sprijinindu-se în cot.

După ce se îmbracă, băgă tricoul, ciorapii și boxerii în rucsac și intră în baie. Își lăasă blugii în vine și se așează pe colacul veceului, dar cracii pantalonilor îl incomodau. Cu oarece greutate, îi scoase de tot și, abia după ce-și desfăcu picioarele, putu în sfîrșit să-și dea drumul.

Cîteva minute mai tîrziu ieși pe balcon să fumeze și privi cu atenție bulevardul. Ninsoarea se opri, dar totul era acoperit de zăpadă.

Întors în cameră, se așează pe canapea, dezbracă blugii și merse în baie, unde își trase pe el pantalonii de trening. Luă rucsacul, își vîrî picioarele în ghetе fără să mai lege șireturile, îmbracă jacheta și ieși pe ușă aranjîndu-și fesul pe cap. Liftul era oprit chiar la etajul lui.

Ajuns în fața blocului, privi copacii aplecați sub greutatea zăpezii, formînd un tunel de crengi albe și groase deasupra aleii. Pe bulevard nu trecea nici un vehicul, era încă întuneric și stîlpii aruncau o lumină caldă peste zăpada care îngropase cu totul mașinile parcate pe margine. Căută un loc mai accesibil printre nămeți pentru a ajunge în stradă, cînd auzi un scîncet. Lîngă stîlpul de iluminat, pe zăpadă, se afla o cutie de carton acoperită cu o cîrpă. Se apropie și descoperi înăuntru doi cățeluși, înghesuiți într-un colț al cutiei. Nu aveau mai mult de cîteva zile. Se uită în jur, dar bulevardul era pustiu, iar în jurul cutiei zăpada acoperise urmele de pași. Își ridică ochii și privi blocul. Doar două ferestre erau luminate: a lui, uitase lampa aprinsă, și a unui vecin de la un

etaj superior. Înclină cutia și îi atinse cu vârful degetelor. Cățelușii se opriră din scîncit. Erau calzi, dar el îi înveli în tricoul pe care stăteau, acoperi cutia cu cîrpa și-i lăsă acolo, nu înainte de a se mai uita o dată în susul și-n josul bulevardului pustiu.

În cele din urmă găsi, printre nămeții formați de lama tractorului, un loc mai puțin înalt pe unde putea să treacă. La un moment dat, piciorul stîng i se scufundă adînc în zăpadă și se lăsă să cadă în aceeași parte. Ajutîndu-se de mîini, reuși să se ridice și să ajungă în stradă, unde zăpada era ceva mai tare.

Traversă intersecția cu pași mari și crăcănați și se apropie de singurul taxi care aștepta în stație.

— Sînteți liber, da?! îl întrebă pe șofer prin geam.

Șoferul îi făcu semn să intre, așa că ocoli mașina pe partea dreaptă și se așeză pe bancheta din spate, aplecîndu-se cu grijă și făcînd eforturi să rămînă cu picioarele cît mai depărtate.

— Bună dimineața. La Spitalul de Urologie „Panduri“, vă rog, ceru el. Dar la cel vechi, înțeleg că sînt două.

— Sînt trei, că tot acolo mai e unul, de ORL, spuse șoferul.

Locul era strîmt din cauza scaunului din față împins prea în spate, dar bărbatul își întinse piciorul stîng cît putu de mult înspre partea șoferului și se lăsă pe spate potrivindu-și capul în locul dintre tetieră și portieră. Bancheta era învelită într-un cearșaf alb.

Roțile derapară de cîteva ori și mașina alunecă în loc, dar șoferul manevră rapid volanul și reuși s-o stabilizeze.

— Ce-a mai nins! Toată noaptea i-a tras. Și-au zis ăștia la radio că o mai ține așa încă vreo două zile, spuse șoferul ca pentru sine, odată ce reuși să controleze direcția mașinii, rulînd încet pe zăpada nu foarte bătătorită.

— Să ningă! E vremea, spuse și bărbatul.

— Este. Păi dacă nu ninge în ianuarie, cînd să mai ningă!? întări și șoferul. Oricum, aveți noroc, mai adăugă el, numai ce am pus cauciucurile de iarnă. Că pînă dezăpezesc ăștia...

La radio se auzea muzică de dans, iar hîrîielile stației însoțeau adresele transmise de vocile feminine de la dispecerat. Mașina rula încet pe strada aproape pustie.

— I-auziți, a cerut o doamnă chiar aici, pe Plevnei. Tot în Panduri merge. O știu, e clientă de-a noastră. Vă deranjează dac-o luăm și pe doamna? întrebă șoferul întorcîndu-se spre bărbat, care

dădu din umeri indiferent.

— În două minute, doamnă dragă, dar dacă n-o deranjează, că mai am un client în mașină, transmise șoferul prin stație.

— Zice că nu, dar că nu spera să găsească mașină așa repede, s-o mai așteptați trei minute, se auzi vocea dispecerei.

— Ne grăbim? întrebă șoferul, privindu-l pe bărbat în oglindă.

— Trebuie să ajung la spital pînă-n șapte, îi răspunse el.

— A, e timp! exclamă șoferul, care încetini și semnaliză pentru a vira la stînga.

— O să vă arăt acum cea mai îngustă intrare din București: Intrarea Protonilor. Dar noi ne băgăm pe cea de lîngă, pe Măgirești. Numai să putem, mai spuse șoferul, lungind gîtul înspre parbriz pentru a aproxima cît mai bine înălțimea zăpezii din fața mașinii.

— După cum arată, se poate, decise taximetristul și înaintă rulînd ușor cîteva zeci de metri.

— Așa, aici este. Vine repede doamna, nu vă faceți probleme, îl asigură șoferul privindu-l în oglinda retrovizoare. Ajungem la timp. Nu vedeți!? Străzile sînt goale. Păi cine are curajul să-și scoată mașina pe vremea asta?!

Bărbatul trase smartphone-ul din buzunar și butonă ceva.

— *Intrarea Protonilor*. Cine dă numele astea la străzi, domn'e? începu șoferul. Că m-am tot întreat. Adică de la Primărie, dar cine? Am dus odată pe cineva pe strada Piculinei. Știți unde e? Nici eu nu știam. E pe lîngă Șoseaua Chitilei. Eu nu știam nici ce-i aia o piculină, mi-a fost și rușine să întreb pe client, am crezut că o fi vreo pasăre ceva. Am pus-o pe nevastă-mea să caute în dicționarul lui 'fi-miu și e un instrument muzical de suflat. Sau strada Spartachiadei... A, uite că iese doamna!

Șoferul îi făcu semn să vină în față, dar femeia ocoli mașina și deschise portiera din stînga spate.

— Bună dimineața. Și mulțumesc, spuse ea către bărbatul care-și îndreptase poziția între timp și mutase rucsacul jos, între picioare.

Șoferul porni mașina cu spatele și scoase capul pe fereastră pentru a vedea mai bine. Cînd ieși în bulevard și își relua traseul, îi informă:

— Dumneavoastră coborîți prima, domnu' merge la spital.

Șoferul nu mai spuse nimic și taxiul rula încet pe străzile

înzăpezite și încă necirculate. La răstimpuri, bărbatul își rearanja poziția, căutînd să stea cît mai lejer, fără însă a da impresia că ocupă prea mult din banchetă.

Cînd taxiul opri și femeia scoase din geantă portofelul, bărbatul se opuse.

— Nu e nevoie, vă rog, spuse el cu o voce calmă, dar fermă.

Femeia îi zîmbi și, preț de o clipă, își lăsă palma peste mîna lui așezată între ei pe banchetă.

Taxiul porni cu același ușor derapaj și, nu peste multă vreme, ajunse la poarta spitalului, pe care intră, oprind chiar în spatele unei ambulante.

— V-am spus eu c-ajungem la timp! Sănătate și numai bine, îi ură șoferul în timp ce bărbatul plăti și ieși sprijinindu-se de portieră.

Afișajul telefonului cu cartelă de la intrare arăta ora 6:47. Își aprinse o țigară lîngă coșul de gunoi în timp ce un cățelandru apăru la picioarele lui, lovindu-l vesel cu coada. Îl ignoră și, după ce termină de fumat, intră pășind pe fiecare treaptă cu piciorul stîng înainte.

În hol, cîțiva bolnavi îmbrăcați în pijamale umblau cu sondele urinare în mîini. Unul dintre ei îl întrebă de departe dacă mai ninge afară, iar el dădu din cap că nu. Se apropie de gardianul sprijinit de tonomatul de cafea și-l întrebă unde-l poate găsi pe doctorul Anghel.

— A, vă spun eu cînd vine domnul profesor. Îi recunosc mașina imediat, îl asigură gardianul, arătînd cu capul înspre monitorul prins undeva sus, deasupra intrării.

Pe ecranul împărțit în trei rulau imaginile camerelor de filmat amplasate la intrarea în curtea spitalului, la Urgențe și în parcare din spate. Pe toate trei nu se vedea decît zăpadă.

Gardianul îl întrebă dacă n-are cumva o țigară și el îi întinse pachetul. Căută cu privirea un scaun pe care să se așeze, dar holul era gol, așa că lăsă rucsacul jos și se rezemă de unul dintre pereți, cu piciorul drept abia atingînd podeaua. Poziția nu era comodă și porni legănat înspre avizier, acolo unde fusese afișat programul gărzilor, printre care găsi și numele doctorului Anghel. Mai citi un anunț cu slujbele bisericii din apropiere, cîteva afișe cu reclame la

medicamente, o listă cu notele studenților din anul I, unde în dreptul numelor arabe erau trecute cele mai mici note, și încă o listă cu notele studenților din anul VI, unde nu mai figura nici un nume arab.

Un tânăr îmbrăcat în halat albastru și cu fes pe cap traversă holul cărînd o găleată cu sare grunjoasă, din care împrăstie cîțiva pumni în dreptul intrării. Femeia de serviciu apăru de pe un coridor, spălînd pe jos cu un teu de lemn înfășurat într-o bucată de material gros. Aerul se umplu de mirosul dezinfectantului și el se retrase înspre ușa de la intrare, unde citi de pe un afiș lucios despre problema urinatului prea des.

La un moment dat, gardianul, care în tot acest timp nu-și luase ochii de pe monitor, îl strigă:

— Acum intră dom' profesor în curte.

Un SUV argintiu trecuse printre porțile masive ale spitalului și rula încet pe alee în cadrul din stînga-sus, trecu prin pătratul mai mare din partea de jos a monitorului și, imediat, apăru în cadrul din dreapta-sus, parcînd lîngă gardul de beton.

Trecură cîteva minute pînă ce ușa se deschise și intră un bătrînel cu o servietă. Adus de spate, cu mustață și părul vilvoi, bătrînelul purta o haină prea mare din al cărei buzunar atîrna capătul unui fular. Bărbatul privi spre gardian, iar acesta îi confirmă cu o mișcare a capului. Îl prinse pe doctor din urmă și i se adresă din mers:

— Bună dimineața. Vin din partea doctorului Hristescu...

— A, da, așteaptă-mă jos la cabinetul din dreapta. Vin imediat, îi spuse doctorul privindu-l scurt, în timp ce trăgea să deschidă ușa pe care scria „Bloc operator“.

Bărbatul se întoarse, îi mulțumi din priviri gardianului și traversă holul pînă la scările pe care le coborî cu atenție, sprijinindu-se cu mîna de perete. Găsi cabinetul și se așeză pe unul din scaunele de lîngă ușă. Două infirmiere trecură ducînd pe brațe cîteva cutii. Puse rucsacul lîngă piciorul scaunului și, după ce se lăsă pe spate, depărtă genunchii și-și lungi piciorul drept atît cît să nu-i încurce pe bolnavii care treceau. Femeia de serviciu ajunsese cu spălatul și aici. O doctoriță în halat alb de molton ieși dintr-un cabinet și intră în cel de vizavi. Cîteva asistente se salutară zgomotos, dispărînd pe diverse uși de-o parte și de alta a

culoarului care se aglomera.

Scoase telefonul și se uită la ceas. 7:26. Pe culoar apăreau tot mai mulți oameni, astfel că, în curînd, în jurul lui nu mai rămăsese nici un scaun liber. Observă că toate fuseseră ocupate de bărbați în vîrstă. Se văzu nevoit să-și apropie picioarele și să-și îndrepte poziția, dar, în cele din urmă, preferă să se ridice, rezemîndu-se de perete. Făcu cîțiva pași în direcția din care ar fi trebuit să vină doctorul, se întoarse și repetă mișcarea de alte cîteva ori, fără a se îndepărta prea mult de ușa cabinetului.

Cînd culoarul se animă de-a binelea și devenise dificil să evite contactul cu bolnavii, privi din nou ecranul smartphone-ului. Se făcuse 7:48. Întrebă un bătrîn care aștepta pe unul dintre scaunele din apropiere dacă acela era într-adevăr cabinetul doctorului Anghel, iar bătrînul îi confirmă politicos.

Peste cîteva minute apăru în capătul culoarului și doctorul, cu servieta în mînă, îmbrăcat într-un halat alb cu mîneci scurte. Mergea încet și se opri să schimbe cîteva vorbe cu o asistentă. În cele din urmă se apropie și, după ce descuie, îi făcu semn din cap să-l urmeze în cabinet.

Înainte să se instaleze la birou, cînd încă era cu spatele la el, auzi glasul doctorului:

— Așa, zi repede!

În familie

Băiatul traversă curtea în liniște, se apropie de fereastra luminată și privi înăuntrul camerei.

Bătrînul zăcea căzut în dreptul ușii, femeia îl învelise în preș și se străduia să-l tragă înspre pat. Bătrînul îi spunea ceva, părea că o ceartă sau îi dă indicații, dar, de dincolo de geam, băiatul nu reuși să-i înțeleagă vorbele, în parte și din cauza televizorului pornit pe un canal de muzică populară. Bătrîna se opintea, trăgînd pe rînd de capetele preșului, dar nu reușea să-l miște. Cînd obosea, se îndepărta și se așeza pe scaunul din partea cealaltă a camerei, privindu-l atent pe bătrînul care îi arăta cu mîinile cum și în direcție să-l tragă. Din cînd în cînd, o striga pe nume și femeia, care între timp așipea pe scaun, tresărea și se ducea să-l învelească mai bine în preș ca și cum l-ar fi pregătît de culcare.

Băiatul deschise ușa și o împinse ușor, cît să împingă corpul bătrînului și să poată intra în cameră.

— Unde voiai să te duci, tataie? Hai să te pun în pat, spuse cu voce calmă băiatul, care-l ridică pe bătrîn de subsuori și, opintindu-se, reuși să-l urce în pat.

Ridică perna căzută, i-o așează sub cap și îi aranjă cămașa, care i se trăsese într-o parte și îi dezvelea umărul. Verifică dacă sonda urinară era prinsă bine în ciorapul de lînă ridicat peste cracul pantalonului, apoi îl acoperi cu pătura. Bătrînul îl privea atent.

Cînd termină, băiatul îi trecu mîna prin părul complet alb și-l mîngîie pe frunte.

— Nu ți-e somn? Uite, e ora două noaptea, spuse privind ceasul de perete agățat peste o carpetă ce-l înfățișa pe Isus înconjurat de o turmă de miei.

Bătrînul continua să-l privească tăcut de sub pătura trasă pînă la bărbie. Băiatul căută cu privirea telecomanda prin cameră, apoi se întinse și opri cu mîna televizorul așezat pe șifonier. În liniștea care se făcu o auzi, încă întors cu spatele, pe bătrînă:

— Tu ești, Petruțule?

— Da, mamaie. Hai să te culci și matale, e tîrziu! spuse băiatul cu aceeași voce calmă, apropiindu-se de femeie.

— Ne culcăm, ne culcăm, dar după ce trece popa cu Boboteaza.

— Mîine vine popa. Acum ne culcăm cu toții, e noapte afară.

— Atunci să mă duc să desfac patul, spuse bătrîna și se ridică de pe scaun, dînd să intre în cealaltă cameră.

— E desfăcut, uite! Tataia e deja în pat.

— *Aici* dormim în noaptea asta? întrebă femeia.

— *Aici* dormiți *mereu*. Dincolo e bucătăria, și băiatul deschise larg ușa pentru ca bătrîna să se convingă singură. Uite frigiderul, aragazul, nu e nici un pat dincolo! *Asta* e camera unde dormiți. Haide, schimbă-te de haine! o îndemnă și-i desfăcu baticul de pe cap, apoi îi întinse cămașa de noapte așezată pe spătarul patului.

Femeia rămase o vreme nemișcată, dar în timp ce băiatul aranja preșul pe podea, își împături baticul și începu să se dezbrace nu foarte hotărîtă.

— Sting lumina mare și aprind lampa, afară e noapte! spuse băiatul, după care trase perdelele și băgă în priză o lampă de veghe în formă de crucifix.

Le spuse noapte bună și o lăsă pe bătrînă să se schimbe în lumina albastră de neon a crucifixului. Cînd ieși în curte auzi, lîngă poartă, lanțul cîinelui care părăsise cușca și acum se scutura.

— Ce e, mă!? Culcă-te la loc!

Traversă curtea, urcă scara casei mari și se așeză pe ultima treaptă, sprijinit cu spatele de ușa de la intrare. Rămase așa o vreme, ascultînd greierii și privind fereastra cu perdelele luminate în albastru.

Se trezi, ascultînd atent, dar nu auzi nimic. Coborî din pat și ieși pe scară. În casa bătrînilor lumina era din nou aprinsă. Își puse tenișii, traversă curtea și se apropie iar de fereastră. Printre perdele o urmări pe bătrînă cum ținea pătura și perna în brațe. Rămas dezvelit, bătrînul spunea ceva, dar băiatul nu-i înțelegea vorbele, căci televizorul fusese din nou pornit pe canalul cu muzică populară.

Vru să intre, dar femeia se apropie de ușă și el se răzgîndi. Se îndepărtă de fereastră și se ascunse în via de la colțul casei, de unde o urmări pe bătrînă cum iese cu pătura și cu perna în curte și se oprește după cîțiva pași. Nu părea că știe ce are de făcut și în curînd intră înapoi în casă. Băiatul o văzu prin fereastră cum dispare cu pătura și cu perna în bucătărie și se întoarce fără ele. Femeia se opri. Părea din nou încurcată și, după ce mută scaunul dintr-o parte în cealaltă a camerei, intră din nou în bucătărie, revenind cu pătura și cu perna pe care le așeză, în cele din urmă, pe jos, peste preș, sub privirile atente ale bătrînului.

Băiatul se îndepărtă de fereastră și intră în casa mare.

— Puturosule, soarele e sus! Păi ai venit să dormi? spuse bărbatul tuns scurt și cu părul cărunț.

Băiatul se trezi speriat, mîrîi ceva și se întoarce cu fața la perete.

— Hai, că întreabă iapa de tine! continuă bărbatul.

Băiatul se ridică buimac, trase pe el perechea ruptă de blugi aruncată lîngă pat, îmbracă unul dintre tricourile de pe scaun și ieși pe trepte să se încălze. Soarele îl făcu să-și ducă mîna la ochi.

Înhămată la căruță, iapa se trăsese lîngă gard și căuta merele căzute prin iarbă.

— Vezi că ai niște brînză în dulap, sînt și roșii... îi spuse bărbatul, ieșind din șopron cu o greblă și două furci pe care le aruncă în căruță peste funie și cele cîteva țepușe de lemn.

— Nu mi-e foame, spuse băiatul și sări să prindă un măr de pe o creangă mai joasă. Un altul căzu în iarbă. Îl ridică chiar de la botul iepei și-l vîrî în buzunarul blugilor.

— Uplete tu o sticlă cu apă pînă deschid porțile.

— Și ai bătrîni?

— Rămîne Ica. Acum e în vale la răzoare...

— Nu luăm și cîinele?

— Ia-l, dacă vrei. Vezi că se cam întepenește cîrligul.

Băiatul desfăcu lanțul cu greu, căci animalul se bucura și sărea pe el. De cum desfăcu lanțul, cîinele o rupse la fugă prin spatele casei. Băiatul se duse după apă, iar cînd veni cu sticla plină, tatăl scosese căruța în șosea și închidea porțile.

Cîinele îi ajunsese din urmă gîfîind, dar se oprea prin șanțuri, ridicînd piciorul pe tufele mai mari. Tatăl ținea hățurile așezat în față pe podul căruței, iar băiatul stătea sprijinit de una din scoarțe cu picioarele ridicate pe cealaltă și mușca din măr. Cămașa tatălui era ruptă în spate, iar băiatul îl certă că nu poartă hainele aduse de el și că îl vede lumea umblînd „jerpelit“. Tatăl îi spuse că le schimbă mereu, dar că „așa e la țară“, hainele se murdăresc și se rup repede. Apoi adăugă că și el poartă blugii rupți, dar băiatul îi spuse că „nu e deloc același lucru“.

Părăsiseră șoseaua, furcile și grebla săltau zgomotos cînd roțile căruței treceau peste pietrele mai mari ale drumului de pămînt ce ducea înspre zăvoi. Cînd ajunseră la rîu, iapa se opri să bea apă. Cîinele lipăi și el de cîteva ori, apoi se îndepărtă și traversă trunchiul gros de copac întins de pe un mal pe celălalt. Drumul continua pe marginea rîului, la umbra copacilor ce atingeau cu crengile de jos marginile căruței.

— Nu mai stă nimeni în casele astea, rupse tăcerea tatăl. Ai bătrîni au murit și nimeni nu s-a mai întors aici. Case bune, bătrînești...

Pe dealul de dincolo de zăvoi se vedeau împrăștiate cîteva case ale căror curți și grădini se sălbăticiseră. Temeliile înalte de piatră abia se mai vedeau de buruienile ce se întindeau pînă la prisele cu porțițe de lemn. Ulucile căzuseră din garduri, pe acoperișurile grajdurilor țiglele se spărseseră, iar o fîntînă cu cumpănă nu mai avea găleată.

— Nu aici stătea nenea Culae, într-una din casele astea? Întrebă băiatul, dar nu așteptă confirmarea tatălui. Îmi amintesc că avea niște cîini răi, nu erau niciodată legați, săreau pe căruță cînd treceam cu tataie spre saivan...

— Nu mai e nimic, spuse tatăl ca pentru sine și atinse cu vîrfurile bîciului spatele iepei ce se tot întindea după iarba de pe margine.

Căruța părăsi drumul și urcă coasta dealului, înaintînd lent prin

livada necosită și uscată.

— Nu mai vin oamenii nici la fîn. Uite și tu ce-i aici! spuse tatăl sărind din căruță și mergînd cu greu prin iarba înaltă, încercînd să țină pasul cu iapa. Nu mi-a mai rămas de cosit decît la Ghețarie, că am dat bucata din dealul Ulmetului pe un bidon de bere...

— Fînul sau otava? întrebă băiatul.

— Toată bucata, bucata de pămînt. Am vîndut-o pe un bidon de bere și e aproape jumate de pogon, explică tatăl. Mai mult drum decît fîn! Sînt șapte-opt kilometri pînă acolo și anul trecut abia m-am întors cu o jumătate de căruță. Omor iapa degeaba prin vîrtoapele alea! S-a ponorît dealul, m-am temut să nu-și rupă vreun picior prin gropi... Își făcuseră nevăstuicile vizuini în ele. E prea departe de noi, oamenii lasă vacile să pască slobode, ce fîn să se facă!? L-am dat cuiva de acolo din sat...

Cînd ajunseră la grădină, tatăl desprinsese sîrmele porții, iar băiatul mîna iapa și duse căruța pe sub pruni pînă într-o poieniță de la marginea pădurii, unde se înălța o claie de fîn. Tatăl desfăcu iapa de la căruță, lăsînd hamul pe ea, și animalul se îndepărtă să pască. Băiatul puse sticla cu apă la umbră într-o tufă de alun, în timp ce tatăl scoase marginile căruței și le culcă în prelungirea podelei, după care potrivi țepușele în verigi, legă funia de osia din spate și azvîrli primele furci de fîn. Băiatul cîntări în mîini furca rămasă și îi ceru să facă schimb. Cînd fînul depăși scoarțele, tatăl se urcă în căruță aranjîndu-l cu picioarele și rămase acolo să primească din furca băiatului fînul smuls din claie.

— Nu mi-ai spus că au ajuns așa, începu băiatul.

— Ce să te mai necăjești și tu!

— Ți-am zis să nu mai faci așa. Am ajuns să suspectez tot timpul că s-a întîmplat ceva ce nu-mi spui. Cînd vin acasă mă aștept la ce-i mai rău...

— Ce-ai văzut? îl întrerupse tatăl întors cu spatele, în timp ce aranja și bătea fînul cu furca.

— Ieri-noapte pe la două am văzut lumină și am coborît. Tataie era căzut și abia m-am înțeles cu ei, spuse băiatul opintindu-se în furcă.

— Acum vreo două zile am găsit-o pe mamaie în bucătărie așezînd lemne pe ochiul de la aragaz să facă focul. Cică să alunge muștele, povesti bărbatul, care se opri pentru a-și deschia

nasturii cămășii.

— Ar trebui să scoți butelia de acolo.

— Așa am făcut. Dar cu tataie e mai greu. Pînă acum tot îl mai țineau picioarele, însă de vreo două săptămîni numai de pe podea îl adun. I-am și spus să nu se mai dea singur jos din pat, că-l scot eu pe băncuță, dar crezi că mă ascultă!? spuse tatăl, continuînd să aranjeze finul pe marginile înălțate ale căruței. Ce vrei, sînt bătrîni!

Apăru gîfîind și cîinele, care se tolăni la umbră în marginea pădurii.

— Și noaptea? întrebă băiatul. La trei erau încă treji, cu televizorul deschis, continuă el și înfipse furca în pămînt pentru a-și șterge sudoarea de pe frunte cu marginea tricoului.

— Nu prea mai dorm. O să mă mut în camera din față, să-i aud, dacă e ceva. A mai rămas Ica peste noapte cînd și cînd, dar are și ea treburile ei acasă...

— Să nu te zgîrcești cu femeia, spuse băiatul.

— Mănîncă ce mănînc și eu, bea ce beau și eu, îi dau bani cînd are nevoie de ceva...

— Băiatul ei parcă era plecat prin Spania, nu?!

Tatăl dădu din cap că da și-i ceru apa. Băiatul scoase sticla din tufă și i-o aruncă sus pe fin, la picioare.

— Mi se pare în continuare că muncești prea mult. La pensia ta, ai putea s-o lași mai moale. Ai tot ce-ți trebuie. Îmbătrînești și tu, tată, în curînd o să-ncepi să te vaiți de una-alta, ce-o să facem cînd n-o să te mai poți ocupa de toate?! Vrei să mă mut la țară să am grijă de voi toți?! spuse băiatul care reluă aruncatul finului pe căruță.

— Și ce să fac?! Să stau degeaba și să mă uit la pămînt!? Îmi fac de lucru, îmi place munca, doar mă știi! spuse tatăl.

— Lasă asta. Ica mi-a spus c-ai început să te duci să muncești și pe la alții.

— Mai stau și eu cu oamenii, mai discut, mai aud una-alta... Nu vezi că nu mai am cu cine schimba o vorbă!?

Băiatul nu continuă, termină de aruncat și plecă după iapă. Tatăl coborî, greblă locul unde fusese claua și bătu finul cu dosul furcii, dînd ocol căruței. Cînd băiatul aduse iapa, trecuse funia peste fin și o lega de cadrul din față. Agăță șleaurile, apoi prinse

hulubele de ham.

— Hai, Cezărico! o îndemnă bărbatul după ce aruncă în căruță grebla și furcile.

Iapa urni căruța încărcată cu fin pînă deasupra țepușelor, iar cîinele se ridică cu un căscat și porni încet înaintea lor. Crengile prunilor agățară cîteva pale de fin, care căzură în urmă, dar băiatul le adună cu mîna și le aruncă înapoi în căruță. Cînd ieșiră din grădină, tatăl opri căruța să prindă sîrmele porții și îi arătă șirul de pruni încărcăți.

— Ce zici de prune? Fă-le o poză, s-o pui pe Internet, îl îndemnă el.

— N-am telefonul la mine.

— An rodnic... Și fierbinte, spuse tatăl, închizînd ochii, în timp ce băiatul îl opri să-i dezlipească o floare de fin de pe fruntea transpirată. După ce termin cu finul, trebuie să vin să aduc niște proptele să nu se rășchireze crengile. Să vezi ce țuică îți trimit la toamnă la București! Ies de-aici mai bine de șaizeci de vedre, spuse el bucuros. Și merele s-au făcut anul ăsta, doar nuci nu prea sînt.

Greierii țîrîiau în jurul lor și băiatul îi povesti cum un fizician din secolul 19 a descoperit că poți aproxima temperatura în grade Fahrenheit dacă adaugi o anumită cifră la numărul de țîrîituri pe care le scoate greierele într-un interval de cîteva secunde. Tatăl dădu suspicios din cap și-l întrebă cum află apoi gradele Celsius, băiatul ridică din umeri și izbucniră amîndoi în rîs.

În coasta dealului, tatăl opri iapa și se vîrî pe sub fin să înfrîneze roțile căruței. Coborîră ușor, lăsînd în urmă o cărare de iarbă culcată și urmele adînci ale potcoavelor acolo unde coasta fusese mai abruptă și iapa își proptise copitele adînc în pămînt. Ajunși în drumeagul ce urma cursul rîului, tatăl slăbi frîna și îl întrebă dacă vrea să urce sus pe fin. Băiatul dădu din cap că nu și rămase cu cîinele în spate, cercetînd locurile mai adînci ale rîului. Cînd ajunseră în dreptul caselor, alergă pînă la fîntîna cu cumpănă. Ghizdul de lemn putrezise și abia se mai ținea. Băiatul privi înăuntru, dar buruienile crescuseră printre pietre și nu văzu dacă mai era apă. Încercă să miște cumpăna, lemnul scîrțîi, iar cîinele lătră de cîteva ori.

Prinseră din urmă căruța la trecerea rîului, unde iapa se oprise și se adăpa. Băiatul și cîinele o luară pe punte, îi urmă și tatăl, și

așteptară împreună pe celălalt mal ca iapa să treacă singură prin apă căruța cu fîn.

Mergeau amîndoi la pas pe lîngă iapă, ascultînd sunetul potcoavelor ce loveau într-o cadență lentă pietrele.

— Ce-aș mai mînca niște raci! rupse băiatul tăcerea.

— Am vorbit cu copiii lui Mîndricel, cînd se mai duc pe Tăria să-mi aducă, că le plătesc. Pe Recea nu mai sînt de cînd cu lucrările ăstora de la stația de nisip. Au cărat la pietriș cu basculantele de n-a mai rămas nici o răgălie. Au adîncit matca de-au ajuns la stratul de humă, spuse indignat tatăl.

Ieșiți în șosea, tatăl observă că iapa are o potcoavă slăbită. Cînd ajunseră acasă, traseră căruța în dreptul grajdului, iar băiatul scoase hamul și lăsă iapa liberă prin grădină. Tatăl desfăcuse funia și se urcase deja în fînă, aranjînd locul. Suit în căruță, băiatul începu să-i arunce fînul cu furca. Treaba merse repede și, după ce terminară, traseră amîndoi de hulubele căruței și o băgară în șopron. Vaca se întorsese singură de pe izlaz, tatăl îi deschise poarta și animalul se îndreptă greoi spre heleșteul din fundul grădinii. Între timp, băiatul agățase hamul de un cui bătut într-un stîlp al șopronului, se dezbrăcase de tricou și se ștergea de transpirație.

Mergeau amîndoi spre casă pe lîngă gardul dincolo de care se întindea lanul de porumb.

— Ce-i cu alea? întrebă băiatul privind printre crengile copacilor din grădină cele cîteva CD-uri ce atîrnau legate cu ață.

— Ca să nu vină coțofenele la pui. Copiii poștăriței mi le-au dat. Este că-mi merge mintea? zîmbi tatăl.

CD-urile se roteau ușor în soare, reflectînd lumina în toate părțile.

— Ar trebui să candidezi pentru primar. „Votat!“, rîse băiatul și-l lovi ușor cu pumnul în spate.

Lîngă potecă apăruseră două mușuroaie și cei doi se opriră să le împrăștie cu picioarele prin iarbă.

— Există acum niște dispozitive care scot sunete pe anumite frecvențe și țin păsările și cîrțițele departe de grădini...

— Să știi că m-am gîndit să vînd iapa, îl întrerupse tatăl în timp ce nivela pămîntul cu piciorul.

— Haide, tată! spuse băiatul pe un ton nehotărît între protest și rugămintă.

— Pentru arat și semănat chem tractorul, la treierat vine combina, doar la fîn și la lemne ce-o mai muncesc și iarna mănîncă o groază de fîn... Mai bine cresc vițica, îi explică tatăl.

— De cînd ținem noi iepe? întrebă băiatul după o vreme.

Continuau să pășească pe potecă unul lîngă altul. Cîinele îi ajunsese din urmă gîfîind.

— Păi eram eu la liceu...

— Deci cît, vreo 45 de ani!?

— Cam așa. Mamă-sa, Cezara, ar fi avut acum vîrsta ta.

— Măcar s-o dai unui om de treabă, îl rugă băiatul.

— Cumnatul ăluia din Gorunești de i-am dat-o pe Negruța acum doi ani...

— Chiar, ai mai văzut-o pe Negruța?

— Am văzut-o o dată la adăpătoare pe izlaz, dar nu m-am dus la ea să nu-i trezesc sentimente, spuse tatăl. Crezi că mie nu-mi pare rău de Cezărica!? continuă el. Doar eu am crescut-o. Și e mai ascultătoare ca tine, zîmbi și-l luă pe după gît pe băiat, care spuse cu regret:

— N-o să ne mai zică nimeni Ieparii.

Se opriră la fîntînă să scoată o găleată de apă, apoi tatăl își aduse aminte de butoiul de sub polată care trebuia pregătit pentru culesul prunelor. Îl înclină și, rotindu-l ușor, îl scoaseră afară la soare, unde tatăl îi spuse să-l umple cu apă ca să se umfle doagele.

— Poate plouă, zîmbi băiatul.

Cînd intrară în curte, Ica tocmai ieșea din casa bătrînilor, cărora le dăduse să mănînce. Îi întrebă glumind dacă le e foame și dacă au muncit destul cît să merite mîncarea. Băiatul îi spuse că sînt lihniți și femeia îi cuprinse fața în mîini și-l pupă pe frunte. Bărbatul o rugă să aducă mîncarea la masa din vie, unde era mai răcoare. Apăru și cîinele, cu limba scoasă. Băiatul îl chemă și-i aduse din bucătărie o cratiță cu zer din care cîinele începu să lipăie. Tatăl îl întrebă dacă nu-i este și lui sete, iar băiatul își aminti că uitaseră sticla în tufă.

— Lasă apa. De ceva cu *spumă* nu ți-e sete? și îi făcu cu ochiul.

Băiatul o luă înainte spre masa din vie, iar tatăl aduse din beciul casei un pet de 2,5 litri de bere și o doză de Heineken pe care

le așeză pe masă.

— Nu pot să cred că ai păstrat din berea aia! rîse băiatul desfăcînd cutia.

— Tu știi că mie-mi place și la bidon, spuse tatăl. Am păstrat-o pentru ocazii speciale, adăugă și turnă bere în două pahare. „Sistemul inovator oferă cu 45% mai multă protecție berii întrucît încorporează o barieră activă care nu permite pătrunderea oxigenului și una pasivă care împiedică pierderea de CO₂“, citi satisfăcut de pe etichetă. Ai văzut ce supermarket s-a deschis în fața școlii? Acum avem și noi ceva frumos în sat, mai spuse.

— Au pus pavele peste pista de popice, se plînze băiatul ciocnind doza de paharul cu bere al tatălui.

— Pentru parcare. Oricum nu mai juca nimeni, păcăneau toți la mașinuțe... Șorica, exclamă tatăl cînd pisica apăru printre picioarele lor.

— Haide, tată, nu-i mai zice așa, spune-i Shakira! se rugă băiatul, care ridică pisica în brațe și începu să-i cînte: „*Waka waka, eh eh... This time for Africa...*“.

— Că n-am apucat să-ți spun, continuă tatăl, ștergîndu-și spuma berii de pe buze, au inaugurat Transalpina, cea mai înaltă șosea din România, ajunge la 2145 de metri, spuse cu satisfacție. Știi ce frumos e? Am fost cu Ninel, am luat-o și pe Ica, să-ți spună ea. Ne-am dus cu mașina. Cînd mai vii, hai să facem o drumeție, spuse tatăl cu entuziasm. Vii și cu Iulia și să vezi tu de n-o să-i placă! E mai frumos decît pe Transfăgărășan...

— Acolo ai îndoit portiera? îl întrebă băiatul, dar apăru Ica aducînd cratița cu mîncare și tatăl nu-i mai răspunse.

Băiatul lăasă pisica din brațe și merse la fîntînă, unde femeia îi turnă apă să se spele pe mîini. Tatăl împărți tacîmurile și o ajută pe femeie să pună mîncarea în farfurii, iar băiatul rupse pîinea și umplu paharele cu bere. După ce se așezară cu toții la masă, bărbatul îi întinse Icăi un pahar și ciocniră.

După masă, Ica rămase să strîngă vasele, iar tatăl îl luă pe băiat în grădină să-l ajute la potcovit. Băiatul ridică piciorul stîng din față al iepei, îl propti îndoit pe genunchi și-l ținu strîns pînă cînd tatăl bătu în potcoavă un cui nou în locul celui căzut și le strînse pe celelalte.

Întorși în curte, tatăl îi spuse că poate să-l scoată pe bătrîn la soare pe băncuța de la șosea, apoi îl anunță că pleacă cu bicicleta pînă în sat, unde are „o treabă” cu cineva. Băiatul îl întrebă ce fel de treabă, dar nu primi răspuns.

Îl găsi pe bătrîn stînd pe marginea patului, sprijinit într-un ciomag. Bătrîna moțăia pe scaun, rezemată de soba de teracotă.

— Hai, tataie, vrei să te scot afară pe băncuță? îl întrebă băiatul, dar nu așteptă răspunsul, luă clopul de pe scaun și i-l așeză pe cap.

Îl ajută să se ridice în picioare și, ținîndu-l de la spate, îi împinse înaintea piciorul drept. Bătrînul păsea șchiopătînd, proptindu-se în ciomag, genunchii îl tot lăsau, de cîteva ori se clătinară amîndoi, dar reușiră să străbată curtea și să iasă la poartă. Dincolo de șosea se întindea izlazul, unde mai pășteau doar cîteva vaci. Băiatul se asigură că bătrînul e rezemat bine de spătarul băncuței și se întoarse în curte. Nu lipsi mult, iar cînd reveni îi întinse un pahar cu bere.

— Haide, bea încet. Tata e plecat.

Bătrînul apucă paharul cu mîna tremurînd și abia îl duse la gură, dar îl bău dintr-odată și plescăi din buze satisfăcut. Băiatul îi șterse cu mîna spuma rămasă pe buză și se așeză lîngă el.

— De cît timp ești nebărbierit? îl întrebă, pipăindu-i barba nerasă și trăgîndu-l ușor de pielea moale a obrazilor.

— De la tîrgul de Sf. Ilie, răspunse greoi bătrînul, chiar în timp ce băiatul îi smulse un fir lung din sprînceană.

Bătrînul tresări și-și frecă sprînceana, apoi, privind în depărtare, spuse, arătînd direcția cu ciomagul ridicat:

— Ăla e armăsarul lu' Ilie.

Băiatul se uită pe izlaz în direcția unde privea bătrînul.

— Ce te-ai mai duce cu iapa cu căruța! spuse băiatul, dar bătrînul tăcu și continuă să privească lung cîmpul.

Băiatul se aplecă să verifice sonda urinară și-i așeză mai bine picioarele.

— Rămîi aici cuminte. Să nu pleci singur, că o să cazi, vin eu și te iau, îi spuse urechindu-l în glumă. Ți-e cald, să-ți dau puloverul jos? îl întrebă, dar bătrînul dădu din cap că nu.

Îi împinse în joacă clopul peste ochi și se ridică de pe băncuță să intre în curte, cînd observă că pe șosea se apropiase un vecin.

— Hai noroc, Petrule! Ai mai venit pe la tact-tu? întrebă omul.

— Vreo două zile, să-l ajut cu finul.

— Și? Tot singur?

Băiatul nu răspunse și se grăbi să plece, lăsându-l pe vecin de vorbă cu bunicul său.

Cînd trecu prin curte, o zări cu coada ochiului pe bătrîna care se trezise și îl privea din casă, prin cadrul ușii. Nu o vedea prea bine din cauza soarelui, așa că se apropie.

— Ce e, mamaie, ai nevoie de ceva?

— A, tu ești, Petruțule? Ai mai venit pe la noi?! se miră femeia. Ce fac copiii, au crescut tari-mari?

Băiatul ezită un moment.

— Da, mamaie, îi aduceam și pe ei, dar acum sînt ocupați cu școala.

— Cu școala, cu școala! repetă bătrîna. Lasă că vin ei în vacanță, mai spuse și își lăsă privirea peste mîinile așezate în poală.

Băiatul plecă, sărind treptele casei mari, și intră în camera din față ale cărei ferestre dădeau înspre curte. Pe pat se aflau două perne-fantezie mici, rotunde și roșii, cu înflorituri colorate, iar pe perete o fotografie înrămată arăta o fată cu cozi, în uniformă de liceu. Pe noptieră, lîngă o lampă spartă și o vază înaltă, albastră, cu flori de plastic în diverse culori, mai erau o pereche de ochelari așezați pe o carte de rugăciuni, cîteva felicitări și mai multe albume cu fotografii. Pe masa mașinii de cusut de lîngă geam se înălța un teanc de reviste *Formula AS* cu o carte deasupra. În cameră se mai afla o vitrină plină cu milieuri și bibelouri cu animale și balerine, iar deasupra, așezate una lîngă alta, erau cîteva sticle de șampanie nedesfăcute, în spatele cărora se vedea cutia unui aparat de masaj.

Băiatul dădu perdeaua la o parte și adună de pe pervaz muștele uscate, pe care le aruncă în vază. Se plimbă prin cameră, își trecu degetele peste cartea al cărei titlu îl rosti încet, *Mont-Oriol*, și se întinse să ia una dintre sticlele de șampanie, pe care o întoarse și-i citi eticheta de pe spate. Ridică un album foto, îl puse la loc fără să-l deschidă, verifică lampa dacă se aprinde, după care se întinse pe pat, își așază peste piept pernele-fantezie, oftă și închise ochii.

Se trezi cu vocea tatălui care făcea gălăgie în curte. Ieși pe scară și îl văzu urlînd din ușă în camera bătrînilor. Le spunea că nu

ascultă și prost e el că are grijă de ei, în timp ce Ica îl trăgea de cot să termine, că-l aude lumea. În curînd află și ce se întîmplase. Bătrînul plecase singur de pe băncuță și se prăbușise lîngă cîine. Întoarsă de la răzoare, Ica o găsisese pe bătrîna tîrîndu-l prin iarbă. Sonda urinară se spărsese și bătrînul avea pantalonii uzi. Ica îl băgase în casă și îl spăla cînd tatăl se întorsese din sat.

— E vina mea, am ațipit în casă și l-am lăsat afară. I s-o fi făcut cald, că n-a vrut să-i dau puloverul jos, spuse băiatul dintr-un foc. Oricum, urla degeaba la ei. Ce naiba, tată, nu te-am văzut niciodată așa!

— Nu știu, cîteodată îmi pierd cumpătul, îi răspunse tatăl vizibil calmat, ca și cum și-ar fi cerut scuze.

Bărbatul schimbă vorba și îl trimise în garaj după cizme de cauciuc și mănuși, în timp ce el plecă să dea drumul vacii pe izlaz. Cu cizmele în brațe, băiatul trecu prin dreptul ușii și privi în cameră. Bătrînul privea în tavan întins pe pat, iar bătrîna ațipise pe scaun cu capul căzut în piept.

Ieși din curte și găsi iapa pascănd lîngă gard, sub salcîmi. Băiatul lăsa cizmele în iarbă și scoase din buzunarul blugilor un măr. Iapa veni spre el, îi luă mărul din palmă lăsîndu-i în loc o bală și îl strivi între dinți cu zgomot.

— Tu ce faci, fată? Nu mai zici nimic?! o alintă băiatul și îi trecu mîna peste ochi să alunge muștele, după care o pupă deasupra nărilor în timp ce iapa continua să mestece mărul.

Își plimbă mîna pe greabănul ei, apoi se ridică pe vîrfuri și îi cuprinse gîtul cu brațele.

— Mi-a fost dor de tine, să știi. Dar cam puți.

Iapa fornăi scurt și băiatul se îndepărtă, lovind-o cu palma pe crupă.

Ajunse primul la heleșteu. Tatăl îl găsi la umbra salciei așteptîndu-l în chiloți și încălțat cu cizmele de cauciuc. Ronțăia un castravete luat din răzoare. Se dezbracă și el, își puse cizmele, împărțiră mănușile de piele și intrară amîndoi în heleșteu. Apa le ajungea pînă la brîu și înaintară greu cu cizmele prin mîl pînă acolo unde începeau tufe de papură.

— Să le apuci de jos de tot, că se smulg mai ușor, îl sfătui tatăl. Și grijă mare la frunze, să nu te taie pe față, mai spuse. Trebuia să-ți iei o șapcă...

Începură să smulgă tulpinile de papură, pe care le aruncau pe malurile heleșteului. Unele tulpini erau mai groase și trebuiau prinse de cît mai de jos. Cei doi se aplecau pînă ce apa le atingea obrazul și trăgeau din răsputeri pînă cînd tulpinile pocneau scurt. Uneori se dezechilibrau și cădeau pe spate în apa care se tulburase.

— La tine la servicii cum mai e? îl întrebă tatăl cînd se opriră să-și mai tragă suflul.

— Deocamdată merge. Aș vrea însă să mai fac și altceva.

— După ce vînd iapa, mă gîndesc să iau un tractoraș. Am banii ăia puși deoparte... Ce zici, vii să facem împreună agricultură la standarde europene? îl întrebă tatăl.

— Ai cumva mîl pe față sau așa arăți la lumina zilei? răspunse băiatul și se puseră amîndoi pe rîs.

Cînd mai rămăseseră doar cîteva tufe, ieșiră pe mal și își goliră cizmele în iarbă. Apa era neagră și la suprafață pluteau mustăți de rădăcini, dar heleșteul părea dintr-odată mult mai întins. Tatăl îi spuse că vrea să aducă bolovani de la rîu să întărească malurile, astfel nici papura nu se mai întinde și nici malurile nu se mai surpă cînd se adapă animalele. Traseră într-o parte tulpinile de papură și le făcură grămadă. După ce se uscau, tatăl îi spuse că urma să le dea foc.

Cu hainele într-o mînă și cu cizmele în cealaltă, porniră amîndoi în chiloți prin grădină. Băiatul își țira picioarele prin iarbă să se curețe de urmele de mîl. Cînd ajunseră acasă, tatăl îl întrebă ce-ar vrea să gătească Ica pentru masa de seară, iar băiatul alese pui cu mujdei și cu mămăligă. Tatăl fu satisfăcut de pofta lui și-i spuse că are cocoșul potrivit.

Băiatul intră în casă, de unde se-ntoarse cu un prosop și un săpun. Umplu o găleată cu apa dintr-un bidon de plastic din curte, luă ligheanul rezemat de peretele garajului și se duse în grădina din spatele casei. Cînd tatăl apăru să-i arate mîndru cocoșul tăiat, îl găsi pe băiat așezat în genunchi, săpunindu-se pe cap deasupra ligheanului.

— Păi aici te speli? Puteai să te duci în casă, în cadă.

— Îmi place mie aici pe iarbă, spuse băiatul fără să ridice capul din lighean.

— Uite ce cocoș frumos! Și e de anul ăsta. Mai am unul și mai mare, dar ăsta era cam rău, să-ți arate Ica unde a sărit și-a zgîriat-o

cu pintenii...

Băiatul se clăti pe față să poată privi cocoșul, pe care tatăl îl ridicase și-l ținea atârnat de picioare cu gîtul în jos, dar îl vedea cu greu, căci soarele îi bătea în ochi. Apăruse și pisica. Din gîtul cocoșului încă mai picura sînge și pisica începu să lingă iarba. Bărbatul o strigă pe Ica să pună apă la fiert și plecă.

Cînd reveni, băiatul își săpunea corpul stînd gol, în picioare, lîngă lighean. Tatăl se așeză pe scîndurile de lîngă zidul casei, lîngă blugii băiatului, și îl privi cum se spală. Pisica încă amușina prin iarbă acolo unde picurase sîngele cocoșului. Băiatul ridică și-și turnă apă, cîte puțin, pe piept și pe ceafă, pînă se clăti. Luă prosopul agățat de creanga unui prun și se frecă cu el pe cap.

— Ce e? întrebă el cînd își descoperi tatăl privindu-l fără să mai spună nimic.

— Așa! Ești frumos, spuse tatăl și băiatul zîmbi.

După ce se șterse, aruncă apa din lighean și puse înăuntru tricoul și chiloții. Tatăl se ridică de pe scînduri și îi aduse blugii, apoi luă el găleata golită și îi spuse că poate să bage hainele în mașina de spălat.

Se însera și cîinele lătra la vacile ce se întorceau de la păscut pe șosea. Îmbrăcat cu o bluză de trening, băiatul ieșise pe treptele casei și butona la telefonul mobil. Ica trebuia în bucătărie, iar tatăl se întorcea de la grajd cu o găleată plină de lapte. Băiatul îl opri să bea direct din găleată și tatăl îi spuse că mulgea în continuare cu mîna, căci vaca nu suporta pe uger mulgătoarea electrică sau poate era din cauza zgomotului, nu știa nici el. Bărbatul îi duse găleata cu lapte Icăi și plecă să dea la porci și să închidă găinile. Cînd se întoarse, îi arătă băiatului o sticlă cu etichetă de Martini.

— Ce culoare frumoasă are! și ridică sticla în lumina ce mai rămăsese pe cer. E din butoiul vechi. Făcută de tataie. Ia un gît, îl îndemnă tatăl, să ai poftă de mîncare.

Băiatul îi șterse cu mîneca un strop de sînge sărit pe frunte și rămaseră amîndoi pe treptele scării, luînd cîte o gură de țuică direct din sticlă. Tatăl îi povesti că vrea să schimbe țigla de pe casă pentru ca în primăvara următoare să poată pune o instalație solară, nici nu-l costa mult, văzuse la un vecin care era foarte

mulțumit de investiție. Îl întrebă dacă are cumva nevoie de bani, iar băiatul dădu din cap că nu. Îi propuse să-i aducă lui televizorul de la București, voia să vadă meciurile pe un ecran mai mare, iar el să-i dea bani să-și cumpere altul nou, „mai bun și mai mare“. Băiatul fu de acord, chiar se bucură și îi propuse să facă la fel și cu telefonul mobil. Riseră amîndoi, apoi tăcură o vreme trecîndu-și sticla de la unul la altul, ascultînd zgomotele serii și pe cele din bucătărie.

— Mîine pe la cît zici să plecăm? întrebă băiatul, luînd o gură de țuică și așezînd sticla pe capătul scării.

— Să fim gata pe la 8. Oricum, în trei ore, maxim, ajungem.

— Și ce-i ducem?

— A făcut Ica ieri un caș, începu tatăl. I-am pus două rînduri de haine curate în sacoșă, e deja în portbagaj. Săptămîna trecută am cumpărat și medicamentele pe care mi-a zis doctorul că nu le au... Ah, am zis că-i culeg niște zmeură din vale de la rîu și-am uitat! Își trecu bărbatul mîna prin păr.

— Lasă că mă duc eu dimineață, pînă dai tu la animale... Mă gîndeam să-i ducem albumele cu fotografii, spuse băiatul. Îi plac. Uneori ai văzut că mai recunoaște pe cîte cineva.

— Da, spuse și tatăl, care luă o gură din sticlă înainte să plece, chemat de Ica, s-o ajute să le dea de mîncare bătrînilor.

Pisica își anunță apariția cu un mieunat scurt, băiatul o luă în brațe, o smotoci și îi suflă în mustăți damful de țuică.

Se adunară cu toții la masa din vie, sub un bec care lumina slab. Bărbatul adusese o altă sticlă, umplu cîte o ceașcă pentru fiecare, iar băiatul aranjă farfuriile. Ica tăie mămăliga cu o sfoară scoasă din buzunarul șorțului și bărbatul împărți feliile ajutîndu-se de o furculiță. În mijlocul mesei se afla cratița cu puiul rumenit în mujdei. Fiecare își luă după poftă.

— Și ce mai e prin Capitală? întrebă Ica în timp ce mîncau lingîndu-și degetele.

Băiatul povesti, mai întîi, despre blocul care urma să intre în lucrările de reabilitare termică și cuștile pentru cîinii comunitari construite de vecinii de pe scară lîngă garajele din spatele blocului, despre piste de biciclete trasate pe bulevard și modernizarea pieței, care acum avea etaj și scări rulante. Apoi trecu la povești

mai personale și le vorbi despre cel mai nou proiect care tocmai i se oferise, dar mai ales despre călătoriile în străinătate făcute în ultima vreme în interes de serviciu.

— Lasă că meriți, la cîtă carte ai învățat! comentă Ica impresionată, îndemnîndu-i să termine tot din cratiță.

— Trei lucruri n-ai făcut tu în viață, interveni tatăl, după ce termină și ultima bucată de pui din farfurie.

— Haide, tată, iar începi!? încercă băiatul să-l oprească.

— Nu ți-ai terminat doctoratul, asta unu'! Doi, n-ai luat carnetul, continuă tatăl, care se opri să golească ceașca de țuică, și trei, nu te însori. E vremea, să știi.

— O fi vremea, dar nu e cazul, spuse băiatul în timp ce-și ștergea degetele cu un șervet.

— Dar cînd, mă, Petrule? Că ai 32 de ani, a-nceput să-ți albească și părul... Cînd eram eu la vîrsta ta de acum, te aveam pe tine în clasa-ntîi...

— Și degeaba erai angajat la fabrică, îl întrerupse băiatul, pentru că a trebuit să te însori ca să primești repartiție pentru apartament. Și m-ați făcut repede că s-a *întîmplat* și pentru că *mama* a vrut. A apucat să-mi povestească. Dar nu te judec, ți-am mai spus, vreau doar să te fac să înțelegi că atunci erau alte vremuri, adăugă băiatul. La vîrsta la care tu te-ai însurat, eu abia îmi terminam școala...

— Dar nu vrei să te așezi la casa ta, să faci un copil? Ți-l cresc eu, ce, crezi că nu pot să ți-l cresc? spuse tatăl turnîndu-și țuică în ceașcă.

— Îl crești tu! repetă băiatul. Un copil mai lipsește pe-aici. Și cum adică să mă așez la casa mea? întrebă, încercînd să-i prindă privirea. Am apartament, n-am datorii la bancă, nu plătesc rate, sînt sănătos, slavă Domnului!, am un serviciu unde cîștig suficient, călătoresc peste tot... Nu e bine așa?!

— Ba e bine, tocmai. De ce nu te și însori să aibă grijă cineva de tine? Nu vrea Iulia aia? ridică tatăl privirea.

— N-am nevoie de *nimeni* să-mi poarte de grijă, spuse băiatul. Nici măcar n-am vorbit cu Iulia despre asta. E prea devreme, nu știu, coborî el vocea. N-avem nici măcar un an...

— Lasă că și cînd ai fost cu... cu... cu anii și tot nu te-ai hotărît, spuse tatăl, dînd ceașca cu țuică peste cap, după care împinse

farfuria din dreptul lui.

— Nici măcar nu-ți amintești numele ei! Și nu, nu m-am hotărât pentru că n-a mai mers.

— Așa zici mereu și așa-ți trece viața.

— Așa-mi trece viața! repetă băiatul, luînd și el o gură din ceașcă.

Ica se ridică de la masă și se apucă să strîngă vasele încercînd să zică ceva, dar băiatul începu primul.

— Pui prea mare preț pe căsătorie. Uite, am un coleg la serviciu și doi prieteni, pe Călin chiar îl știi, toți divorțați, toți de vîrsta mea. Călin încă are și doi copii, plătește pensie alimentară... Lucrurile nu mai merg azi așa ușor, e complicat, continuă el cu voce calmă. Ți-ar plăcea să am un copil pe care să-l văd de două ori pe lună și pe care să mi-l crească altcineva?

— Dacă altora nu le-a mers, nu înseamnă că și tu o să pățești la fel.

— Și ce atîta grabă? ridică băiatul vocea dînd capul pe spate și deschizîndu-și larg brațele. Sînt încă un copil...

— Cu pula de-un kil, spuse tatăl, care se ridică de la masă ușor dezechilibrat, împinse scaunul cu piciorul și plecă luînd-o drept prin vie.

Becul agățat în vie începu să se legene și să plimbe lumina dintr-o parte în alta pe deasupra capetelor lor.

— Să nu mă spui, începu Ica după un moment de tăcere în care ascultară pașii tatălui urcînd treptele casei, dar să știi că într-o seară mi-a vorbit de tine, că nu vrei să te-nsori, că ai avut fete bune... A și plîns. Și vezi că l-a sunat pe unchi-tu din Suedia să vorbească ăla cu tine și să te convingă. L-a sunat într-o seară de pe mobil, eram și eu de față. Dar e treaba voastră, voi știți, mai spuse femeia și continuă să curețe masa.

Băiatul privea într-o parte. Se ridică și opri becul din legănat, își mai turnă o ceașcă de țuică și o-ntrebă, cu voce scăzută:

— Dar tu mă-nțelegi, Ica? E greșit ce spun?

— Ce știu eu! M-am măritat de la 17 ani ca să plec de la părinți, eram gravidă în patru luni la nuntă... începu femeia după ce se așeză pe scaun. Într-o vară am plecat salaor la Cernești. Am pus smoală cot la cot cu bărbații pe acoperișul bisericii, am tăiat marmură de mi-au albit plămîinii și, cînd m-am întors acasă, omu'

mi-a luat banii și mi-a zis: „Casa-i a mea, ușa-i a ta“.

Femeia făcu o pauză, căutînd cu privirea șervetul, pe care îl apucă și-l strînse în mîini.

— Ehe, am dormit și prin clopotnițe, fetele au crescut mai mult pe la soră-mea... Acum, bărbatu-miu de-al doilea muncește prin țară, azi e ici, mîine, dincolo, fumează ca un șarpe și bea toți banii, bea și spirt cînd n-are ce bea și, dacă-l vezi, are părul negru ca pana corbului și cînd vine iarna acasă întreabă de ce n-avem lemne de foc... Măcar nu mă ocărăște și nu mă bate ca ăl dintii, de mi-a pus usturoi și sare pe inimă și am rămas și cu gîlci pe tot corpul. Fetele le-am măritat, dar fi-miu ăl mic e acum prin Spania și nu prea găsește de lucru. Ultima oară cînd a venit acasă slăbise de cîntai țambalul pe coastele lui. E mai mic ca tine, dar nici el nu e însurat. Păi cum să te-nsori pe-acolo, cine te ia!? Poate tot așa, să găsească vreo romîncă cuminte și de treabă...

Băiatul tăcea și asculta cu capul plecat, iar femeia continuă.

— Stau noaptea în pat cu ochii deschiși și mă gîndesc că poate mi-ar fi fost mai bine singură. Dacă nu mă măritam așa repede, apucam de făceam și eu o postliceală, învățam o meserie și-aveam acum o pensie, cît de mică să fi fost, era bine. Și găseam eu cu cine să fac un copil, și-l creșteam singură – parcă pe ăștia nu tot așa i-am crescut? –, să aibă cine să-mi dea și mie o cană de apă la bătrînețe! Așa, am cărat apă cu cobilița și am frămîntat ca proasta pămîntul toată viața, și cu ce m-am ales!? Cu lacrimi pe obraz și durere în oase. Singura dată, era după Revoluție, cînd am plecat și eu de-acasă am fost cu cumnatu-miu cu mașina să vedem mănăstirea de la Curtea de Argeș și aia a fost. M-a mai luat acum taică-tu pe Transalpina, altceva n-am văzut la viața mea. E bine de voi, tinerii de acum, că ați făcut școală, stați la oraș, aveți condiții și vă plimbați prin lume acum, cît sînteți în putere și n-aveți griji...

— Cum a lovit mașina? o întrebă băiatul după ce femeia tăcu și nu mai dădu semne că ar mai avea ceva de spus.

— A fost la o nuntă la Milostești, a băut și cînd s-a întors noaptea a dat cu ea în șanț, lîngă podul de la Primărie. Dar să te faci că nu știi, că m-a rugat din suflet să nu-ți spun. Și-așa e amărît cu ăi bătrîni, mai spuse femeia trecînd palma peste mușamaua mesei.

Băiatul nu mai spuse nimic, iar femeia îl întrebă dacă nu vrea

să asculte o poezie pe care a compus-o despre viața ei cu primul bărbat. Propunerea îl făcu pe băiat să zîmbească și dădu din cap că e gata să asculte.

Femeia se gîndi puțin, își dresе glasul și începu să recite cam grăbit:

*Într-o zi lungă din vară
M-a dat bărbatu-miu afară.
— Ia-ți, muiere, fetele,
Bulendrele, metehnele,
Părăsește-mi curțile!
Bocceaua mi-am înnodat,
Vaca de pripon am luat,
La soră-mea am plecat
Cu fetele după mine.
Doamne, oare mi-o fi bine!?*

Femeia se opri să tragă aer în piept și continuă jucîndu-se cu șervetul de bucătărie:

*Trecui valea și-o vîlcea
Și-ajunsei la soră-mea:
— Soră dragă, mă primești?
Că e rău să pribegești
Singură cu doi copii,
Soarta vieții să n-o știi.
Așa anii au trecut
Și fetele mi-au crescut,
Au crescut, s-au făcut mari
Și fără-ale lui mîngîieri.
Și mă-ntreabă cu un rost:
— Unde este tatăl nost’?
Eu le-am spus că a murit,
Dar ele nu m-au crezut.
— Spune-i, mamă, lui tata
Să ne deschidă porțița,
Să privim în ochii lui
Să vedem dacă-s căprui...*

— Și mai era, dar nu-mi aduc eu acum aminte, mai spuse femeia după ce se opri o clipă și încercă să-și amintească restul versurilor.

Băiatul zîmbi, întinse mîinile peste masă ca pentru o

îmbrățișare și se ridică să o pupe pe frunte. Femeia îl mîngîie pe creștet și vru să adauge ceva, dar atunci apăru tatăl, care se așeză greoi la masă. Ica dădu să spună ceva, dar bărbatul i-o luă înainte pe un ton sever:

— Tu nu mai ai nimic de făcut?

Ica strînse resturile din farfurii și le puse pisicii într-o strachină jos la piciorul mesei, după care luă tacîmurile și adună vasele punîndu-le unele în altele.

— Uite, spuse tatăl, și îi întinse o foaie de hîrtie. Am făcut și o listă cu invitați. Sînt aproape o sută de inși.

Băiatul luă foaia, își plimbă ochii pe listă de la un capăt la altul și înapoi și spuse:

— Dar nu cunosc trei sferturi din... omenetul ăsta.

— Ei, nu cunoști! Neamuri, vecini, cunoștințe, lume din sat care ne e datoare, că și eu cu maică-ta am fost la nunțile lor, mai spuse tatăl. Și ăștia sînt numai din partea noastră, bașca ce-or mai veni din partea fetei.

Ica plecă cu vasele spre bucătărie, iar bărbații o urmăriră cu privirea.

— Și cine ar fi nașii? întrebă băiatul. Așa, de curiozitate.

— Băiatul ăl mic al nașului Sofronie. Din Timișoara, mai adăugă tatăl. El ar trebui să te cunune, așa s-ar cuveni.

— Dar nu l-am văzut *niciodată* în viața mea! ridică băiatul din umeri.

— Erai mic, nu ți-l mai aduci tu aminte, spuse tatăl turnîndu-și o ceașcă de țuică.

— Dacă mi-aș alege un naș, începă băiatul, aș pune pe cineva apropiat, un prieten, nu cineva care douăzeci și ceva de ani nu s-a interesat să-și cunoască viitorul fin.

— Alegi naș pe cine vrei tu, la urma urmei, dar trebuie să-l întrebi pe el înainte, spuse tatăl. Așa e obiceiul. Lasă acum asta, uite, am făcut eu un calcul, mai spuse luînd foaia din mîna băiatului și întorcînd-o. Cu băutura, care nu ne costă nimic, că am eu destul vin și țuică să faci și botezul, după ce-ai achita toate cheltuielile, cu restaurantul, cu muzica și ce mai e, îți rămîn pe puțin șapte-opt mii de euro, îi arată tatăl calculele de pe verso. Nu v-ar prinde bine banii ăștia? Poți să-ți iei mașină mică...

— Tată, și dacă m-aș însura, n-aș face nuntă aici, cu invitații

ăștia care nici nu știu cine sînt, spuse băiatul. Aș face undeva la munte, un fel de petrecere doar cu familia și cu prietenii, unde *nimeni* nu trebuie să dea *nici un ban*.

Tatăl păru încurcat.

— Cum nici un ban!? Sau faci nuntă și cum vrei tu, și facem și aici. Mă ocup eu de tot, tu nu trebuie decît să vii cu fata.

— Haide, tată, ce naiba! ridică băiatul brațele. Și ți-am mai spus, nu primarul sau preotul sau nașul te țin împreună. Pot sta cu Iulia sau cu altcineva mult și bine și fără să ne căsătorim. Important e să vrem aceeași viață. *Asta* e cel mai greu.

Tatăl nu mai spuse nimic, împături hîrtia cu grijă și o așeză înapoi pe masă, între ei. După un timp în care amîndoi tăcură, băiatul îl întrebă, cu vocea scăzută, căutîndu-i privirea:

— Ți-e rușine cumva cu mine în sat? Vorba aia, ai băiat mare care nu se-nsoară, de ce nu intră și el în rîndul lumii, ce-o fi-n neregulă cu el!? Mai mare rușinea...

Tatăl nu răspunse, dădu ceașca cu țuică pe gît și își mai turnă una.

— Mi se pare că bei cam mult în ultima vreme și ai început să faci prostii...

Băiatul nu insistă și o vreme tăcură amîndoi, ascultînd zgomotul de farfurii venit dinspre bucătărie.

— Hai să ne culcăm, mîine avem un drum de făcut, spuse calm băiatul la un moment dat, însă nu se mișcă și rămase tăcut, mîngîind pisica cu piciorul pe sub masă.

Apăru Ica, șterse mușamaua cu o lavetă și mătură în jurul mesei.

— Hai că mai vorbiți și altă dată, spuse și plecă luînd de pe masă sticla de țuică golită pe trei sferturi.

— E din cauza maică-tii? îl întrebă tatăl privind în ceașca goală pe care o rotea între degete.

— Tată, ce prostii spui! *Asta* e treaba noastră, doar a noastră, nu privește pe *nimeni*...

— Am un singur regret în viață, începu tatăl. Că n-am mai făcut un copil să fi avut un frate și tu. Tu poate crezi că n-am vrut sau că n-am iubit-o pe maică-ta, dar, dacă n-aș fi iubit-o, aș fi rămas cu ea pînă acum?! Vorbesc și eu cu tine că numai pe tine te mai am...

Băiatul oftă și rămase tăcut, apoi trase scaunul mai aproape și îl

luă pe după umeri.

— Hai, mă, ursule! Începu cu voce calmă, după care făcu o pauză. Îmi pare rău, dar te rog mult să mă înțelegi. Nici nu-mi mai vine să trec pe-acasă cînd mă gîndesc că iar avem discuția asta. Cînd o fi să fie, va fi și gata! O să apuci să dansezi și la nunta mea, ai să vezi. O să pun hore și sîrbe numai pentru tine, pun și Zdob și Zdub, dacă vrei. Îmi doresc să mă însor, vreau să am copii, dar acum nu simt că e momentul. Sau poate n-am găsit pe cine trebuie, lîngă care să simt că e momentul...

Băiatul se opri o clipă, apoi își mîngîie tatăl pe ceafă și continuă:

— Sînt foarte bine și ar trebui să te bucuri de tot ce am. Te rog mult, mai spuse, după care îl pupă pe tîmplă și își sprijini fruntea de umărul lui. Și să nu uiți să-mi povestești mîine pe drum dacă mai știi ceva de farmacistă aia la care ai vrut să mergem în pețit anul trecut, rîse ușor băiatul. Mă duc să văd ce fac tataie și mamaie, mai spuse, lăsîndu-l pe tatăl lui să învîrtă în continuare ceașca goală între degete.

În curte, Ica ducea cîinelui o cratiță cu pîine și zer. Femeia îi spuse că o să doarmă în bucătăria de vară din spate, ca să rămîină cineva cu bătrînii după ce pleacă ei. Băiatul o întrebă dacă are nevoie de ceva și, fără să aștepte vreun răspuns, scoase din buzunarul blugilor niște bani, alese două bancnote și i le întinse. Ica îi cuprinse fața cu ambele mîini, îl pupă pe frunte și-i spuse că o să se roage pentru mama lui.

— Ce femeie era! mai spuse ea dînd din cap.

Cînd intră în camera bătrînilor, aceștia se uitau la televizor pe canalul cu muzică populară.

— Mîine-dimineață plecăm s-o vedem pe mama și nu mă mai întorc, de-acolo mă duc direct la București, spuse băiatul, care se aplecă și-l pupă pe bătrîn pe amîndoi obrazii, trăgîndu-l jucăuș de urechi.

— Mergi sănătos, spuse bătrînul, care ridică cu greu mîna să dea noroc cu băiatul.

— Să nu ne uiți și să mai vii pe la noi, spuse și bătrîna de pe scaun.

Băiatul o îmbrățișă și-i aranjă baticul pe cap.

— Să-l ascultați pe tata, că ați văzut ce rău s-a făcut, mai zise.

— Îl ascultăm, îl ascultăm, repetă bătrîna.

Le spuse noapte bună și ieși. În curte, lângă poartă, cîinele lîngea cratița goală, lovind-o cu lanțul de la gît. Vru să se apropie de el, dar renunță.

— Hai s-o căutăm pe mamaie, îl trezi tatăl punîndu-i mîna pe umăr.

— S-o căutăm? întrebă buimac băiatul ridicîndu-se din pat.

— Nu mai e în cameră, cine știe pe unde-o fi apucat-o.

Băiatul se îmbracă și ieși în curte, unde dădu de Ica. O trezise lătratul cîinelui, venise să vadă ce fac bătrînii și descoperise că bătrîna nu mai era în cameră.

— Cît e ceasul? o întrebă băiatul încă amețit.

— Trecut de două, spuse Ica.

Tatăl apăru cu două lanterne, dezlegă cîinele și stabiliră să se întîlnească la grajduri. Tatăl ieși în drum cu cîinele după el, iar băiatul intră în vie, ajunse în grădina din spatele casei, verifică cotețele și gardul, trecu printre pomi și, în cele din urmă, se întîlni la grajduri cu tatăl său care venea dinspre izlaz.

— N-avea cum să ajungă așa departe, înseamnă că a luat-o înspre rîu, spuse tatăl și porniră prin grădină.

Se opriră la un moment dat să asculte dacă nu se auzea mișcare prin porumbi, dar nici o frunză nu fișia în tot lanul. Trecură de răzoare, îndreptară amîndoi în același timp lanternele înspre heleșteul în care mai multe broaște săriră de pe mal și continuară să meargă pe potecă prin grădină luminînd în toate direcțiile.

În curînd, ajunseră la rîu.

— Nu putea trece dincolo, malul e prea înalt, spuse tatăl. Trebuie să fie pe-aici pe undeva, e posibil să se fi culcat și noi să fi trecut pe lângă ea, adăugă el și fluieră scurt de cîteva ori după cîinele care dispăruse.

Băiatul cercetă zăvoiul, iar tatăl continua să lumineze malul apei cînd auziră cîinele lătrînd. Se întoarseră și alergară pînă la marginea lanului de secară ce se întindea dincolo de porumbi. Cîinele îi aștepta scheunînd. Îndreptară lanternele înspre mijlocul lanului și o văzură pe bătrînă stînd nemișcată în picioare, îmbrăcată doar în cămașa de noapte și strîngînd o pernă la piept.

Intrară în lan cu cîinele pe urmele lor.

— Ce faci, mamă, aici? întrebă bărbatul dîndu-și jos bluza de

trening.

— Noi grîul nu-l mai secerăm? întrebă bătrîna în timp ce bărbatul îi potrivea mînecele bluzei pe brațe. Uite, s-a copt, mai spuse ea tremurînd.

— Ba da, mamă, îl secerăm, spuse bărbatul. Hai acasă să luăm secerile și să înhămăm iapa...

Întinse lanterna băiatului și o ridică pe bătrîna în brațe. Cîinele mai lătră de cîteva ori, dar băiatul îl băt看 cu palma pe cap și-l liniști.

Ieșiră din lan și o luară prin grădină unul după altul, băiatul luminînd poteca cu ambele lanterne.

— De-acum va trebui să leg porțile seara, spuse tatăl. Parcă mai aveam în garaj lanțul de la Pegasul tău.

Cînd intrară în curte, Ica îi aștepta în ușa camerei bătrînilor. Bărbatul intră cu bătrîna în brațe și Ica îl urmă. Băiatul traversă curtea, ieși în șosea și nu se opri decît la marginea izlazului. Se așeză pe iarbă, chemă cîinele și-l luă în brațe.

O vreme privi cerul înstelat și își plimbă mîna prin iarba umezită de rouă, ascultînd toate sunetele nopții. Pe cîmp cîntau greierii, iar undeva departe se auzea și orăcăitul broaștelor. Se făcuse răcoare.

Cînd se întoarse în curte, fereastra camerei bătrînilor era luminată în albastru. Urcă treptele și intră în casa mare, privind scurt înapoi. Cîinele rămase un timp întins pe preșul de la ușă, apoi se ridică, sări gardul curții și dispăru în noapte.

Wyoming

Tînărul ieși din apă trecîndu-și mîinile prin părul ud. Ridică prosopul în fugă și se opri în fața cortului așezat la marginea plajei. Îl scutură de nisip și-l întinse pe coamă, apoi vîrî mîna prin deschizătura cortului, scoase o carte dinăuntru și se retrase la umbră sub copertina vecinilor, unde se aflau o măsuță de placaj și cîteva scaune pliante.

Trecuse ora prînzului, iar soarele ardea. Aproape toată lumea își strînsese lucrurile și plecase spre terase și pensiuni.

Pe măsuța de sub copertină, piesele de remi fuseseră împrăștiate în jurul tăblițelor de lemn. Tînărul se așează pe unul dintre scăunele, lăsă cartea pe nisip și se apucă să-ntoarcă piesele cu fața-n jos. Le amestecă trecîndu-și palmele pe spatele lor, numără cîte șapte și făcu un rînd în fața carnetului unde era notat punctajul. Odată terminată treaba, luă cartea și o răsfoi, oprindu-și din cînd în cînd privirea pe cîte o pagină.

— Sper că nu te deranjează compania unei domnișoare, auzi la un moment dat în spatele său.

O femeie înaltă, purtînd un costum de baie înflorat dintr-o singură piesă și avînd părul strîns într-o eșarfă, se apropiase împingînd prin nisip un scaun cu rotile. În el se afla o fetiță îmbrăcată în pantaloni scurți de blugi și un tricou marinăresc peste care era prins, de la talie pînă la subsuori, un corset de

plastic alb.

— Am strîns copertina, iar acum soțul se pregătește să demonteze cortul, continuă femeia arătînd cu brațul în direcția de unde venise. Plecăm în după-amiaza asta și sînt multe de împachetat și de mutat în mașină, iar soarele ăsta...

— Sigur, plăcerea va fi a mea, o întrerupse tînărul, mai ales că n-am apucat să ne cunoaștem, adăugă el zîmbindu-le. Și eu tot la umbră am venit, continuă el, privind discret cele două orificii ale corsetului din dreptul pieptului prin care ieșeau sînii fetei.

Femeia împinse scaunul cu roțile sub copertină, lîngă masa cu piesele de remi rînduite în mijloc, și plecă făcîndu-i cu ochiul fetei.

— Sînt Cati, pe tine cum te cheamă? îl întrebă ea, întinzîndu-i un braț subțire cu o mînă puțin diformă, în timp ce cu cealaltă ținea în poală un laptop.

— Cezar, spuse el și apucă cu grijă mîna fetei, pe care o scutură ușor.

— Nu vreau să te deranjez de la citit, am o grămadă de jocuri aici, spuse fata și deschise laptopul.

Tînărul nu spuse nimic și continuă să dea paginile pînă găsi paragraful căutat. Cu capul aplecat deasupra paginii, privi degetele de la picioarele fetei, care alunecau de pe paletele scaunului, atingînd nisipul cu unghiile crescute cam lungi.

Fata începu să fredoneze o melodie, tastă ceva și din boxele laptopului se auzi un cor de copii.

— Știi că piesa asta se numește în original „Barbara Ann“ și-o cîntă o trupă care se cheamă chiar Beach Boys? îi întrerupse el fredonatul.

— Credeam că e un cîntec japonez, se miră fata. E dintr-un clip cu Minionii.

— Ai Internet? Caută pe YouTube.

— *Normal* că am Internet, răspunse fata dînd ochii peste cap. Cum se scrie?

— B-e-a-c-h...

— A, deci *acel* „beach“, spuse fata fără să-și ridice privirea de pe tastatură.

— Știi tu cuvinte din *alea* la vîrsta ta!? zîmbi tînărul. Cîți ani ai?

— Cît crezi? Am 11. Dar nu mă simt deloc de 11, se grăbi fata să completeze.

— Nimeni nu simte vîrsta pe care o are. Așa îmbătrînim..., se opri tînărul pentru o clipă. Iar fetele nici nu *vor* să-și simtă vîrsta.

— Mie una mi-ar plăcea să îmbătrînesc într-o zi, spuse hotărît fata. Mă gîndesc mereu la asta. Așa deci, Beach Boys. Și titlul?

— Bar-ba-ra, A-n-n, îi dictă el.

— Gata, l-a luat! exclamă fata și melodia se auzi cu cîteva mici întreruperi la început. Da, *ăsta* e cîntecul, recunosc ea cu entuziasm. Nici nu știam.

— Ți-am zis eu. Beach Boys erau rivalii Beatles-ilor în America...

— A, deci sînt clasici, îl întrerupse ea.

— Într-un fel, da, rîse tînărul întinzîndu-se pe spate și ducîndu-și mîinile la ceafă, în timp ce fata continuă să tasteze.

— Ha! Ia uite ce zice Wiki: „Barbara Ann“ is a song written by Fred Fassert and performed by The Regents in 1961. The recording reached a peak position of #13 on the Billboard Hot 100 record chart. The most famous cover version is by the American rock band The Beach Boys... citi cu accent britanic fata și se uită la el așteptînd o reacție.

— Asta n-o știam. Vezi, Internetul te face imbatabilă! zîmbi.

— *Imbatabilă?*

— Adică nu-ți stă nimic în cale, poți orice.

— *Sora* mea poate orice, dar ea e mai mare, are aproape 16 ani.

— Ah, *sweet sixteen*, zîmbi tînărul. Dar tot e mică. Ești mic foarte multă vreme, doar că nu-ți dai seama. Bănuiesc că nici ea nu se simte de 16 ani, nu!?

— Asta mai mult ca sigur, spuse fata și continuă șoptit: are și prieten. Tu cîți ani ai?

— 31, spuse el tot șoptit, ca și cum i-ar fi împărtășit un secret.

— Ha! Ești aproape de două ori mai mare decît sora mea... Ești aproape la fel de adult ca Isus, adăugă ea privindu-l în ochi.

— Ce știi tu despre Isus? zîmbi tînărul.

— *Usual stuff*. Nu mă prea interesează istoria. Îmi place mai mult geografia. Ție?

— Ce anume îmi place: istoria, geografia, Isus?

— Și, și! dădu fata din umeri, coborînd privirea pe ecranul laptopului.

— Cred că îmi place Isus, spuse tînărul dînd din umeri, era un fel de hipiot.

— Hipster, zice sora mea.

— Ȑia sînt altceva.

— Care-i diferența? întrebă fata.

— Păi, să vedem... spuse el rotind ochii și încrucișîndu-și brațele. Și hipsterilor, și hipioților le place muzica rock, indie rock, mă rog, muzica mai inteligentă pe care să poată dansa și care are și versuri interesante. Interesante și triste, ca niște versete, adăugă el, după care făcu o pauză și, vîzînd că fata nu reacționează, continuă.

— Și unii, și alții poartă bărbi, accesorii, se îmbracă colorat, doar că hipioților nu prea le păsa de igienă, erau mai... naturali, zîmbi tînărul. Dar și hipsterii iubesc natura – hipioții își puneau flori în păr și mergeau la San Francisco, hipsterii își pun flori în barbă, reciclează, mănîncă bio, merg pe biciclete... Să zicem că hipsterii sînt cei îmbrăcați frumos care poartă pălării și merg pe biciclete, mai spuse el după ce făcu o altă scurtă pauză. Sigur ai văzut așa ceva pe stradă. Apropo, din ce oraș ești tu?

— Apropo, din Băile Tușnad, zîmbi fata. Tu, din București, nu!?

Tînărul dădu din cap că da și continuă:

— Trebuie să fie hipsteri și în Tușnad, să te uiți.

— Nu prea ies, spuse fata și își smulse o geană pe care o lăsa tacticos să cadă în nisip.

— Și Isus cred că ar fi mers pe bicicletă... spuse el. Cred că i-ar fi plăcut bicicletele, deși pe vremea aceea, prin deșert, cu asinii era mai comod.

Fata tăcu și tastă ceva pe laptop, după care îl întrebă brusc:

— Știi cumva cîte state compun Statele Unite ale Americii?

Tînărul se gîndi puțin ca și cum ar fi numărat în gînd și răspunse:

— Mereu îmi vine să zic 51, dar, de fapt, cred că sînt 50. De ce?

— *Just because.*

— Iar Uniunea Europeană are 27, parcă, adăugă tînărul ca pentru sine.

Cîntecul se terminase și fata continuă să tasteze, pîrînd că nu-l mai ascultă.

— Ia caută „Good Vibrations“, o îndemnă el. Este cel mai bun cîntec de la Beach Boys și ăsta cred că e chiar cîntecul lor. Aveau un compozitor foarte talentat...

Fata nu păru că-l auzise, dar după un moment de tăcere, în care-și mișcă cu rapiditate degetele pe tastatură, silabisî:

— G-o-o-d, vi... Gata, l-am găsit.

— „I-I-I, I love the colorful clothes she wears, and the way the sunlight plays upon her hair...“, începu tînărul să fredoneze suficient de încet pentru a nu acoperi melodia.

Ascultară amîndoi cîntecul pînă aproape de final, cînd muzica se opri brusc, porni din nou, dar se opri iar după cîteva secunde.

O vreme tăcură amîndoi. Nu departe de ei, părinții fetei continuau să dezassembleze cortul alcătuit din mai multe separeuri.

— Ce cort mic ai, chicoti fata, ridicînd bărbia și privind peste umărul lui.

— Da, m-a prins o ploaie torențială anul trecut la munte și a cam intrat la apă...

— Serious? se miră ea.

— Ei, glumesc! rîse tînărul. E mic, dar tot aş putea înghesui... șapte ca tine înăuntru.

— Da, da, poate *fără* cărucior. Chiar, eu am 1,38. Tu?

— 1,75.

— Și încapi? se miră din nou fata. Adică, dacă dormi perfect întins...

— Da, încap, vrei să-ți arăt? se oferi tînărul.

— Nu neapărat. Deci ai 1,75 și 31 de ani. Ce zodie ești?

— Fecioară.

— Ha! Deci ești ordonat, punctual, organizat, inteligent... spuse fata dintr-un foc. Îți place să deții *controlul*, ai manii...

— De unde știi tu atîtea despre zodii? se arătă surprins tînărul. Și, mai ales, de manii?

— Și sora mea e Fecioară. Iar maniile sînt obsesii care au părți bune, așa zice ea. Dar știu și alte lucruri pe care le-am aflat singură de pe net. Pe mine mă interesează *totul*.

— Pff, vast program! rîse tînărul.

— *Vast?* se încruntă fata.

— Adică mare, dificil de realizat...

— *Mie* nu mi se pare.

— Dar tu ce zodie ești? o întrebă.

— Sînt născută pe 9 martie.

— Deci? o întrebă din nou. Că nu mă pricep la zodii.

— Of, sînt Pești. Peștii sînt răbdători, influențabili și au intuiții, mai spuse fata.

— Ai avea tu intuiții, dar și ghinion, zîmbi el.

— Ce vrei să spui? ridică fata din sprîncene.

— Deci te-ai născut pe 9 martie, da!? Începu tînărul. Pe 1 martie primești mărtișor; pe 8 martie, de Ziua Femeii, flori, iar a doua zi e ziua ta de naștere. Asta înseamnă că epuizezi *toate* sărbătorile și primești *toate* cadourile care ți se cuvin într-un an într-o singură săptămîină.

— Da, dar tot mai rămîn Ziua Copilului, Moș Nicolae, Moș Crăciun...

— Și ziua numelui. Cum te mai cheamă? o întrebă el.

— Doar Cati, dar bunica îmi spune și Maria.

— Hei, abia ce-a fost Sfînta Marie! zîmbi el.

— Da, am primit un minitort și un zmeu în formă de liliac cu care am participat la zmeiadă, se laudă fata. Tata m-a înscris. A fost o supersurpriză.

— Ce-i aia zmeiadă, are și topping? rîse tînărul.

— Este un concurs de zmeie cu trei probe, explică fata pe un ton serios. Trebuia să spargi două baloane *în aer* cu zmeul, să ții zmeul cinci minute nemișcat *în aer* și apoi să faci cu el trei looping-uri, spuse dintr-o suflare. Dar eu n-am prea putut, și mai mult tata a ținut zmeul, coborî ea vocea.

— Văd că v-ați împrietenit, spuse mama fetei, care se apropiase fără ca vreunul din ei s-o vadă, aducînd o clătită pe o farfurie de carton.

— *Claro que si!* Vorbim de Isus, Beach Boys, zodii și zmeie, spuse fata.

— Așa!? Sînt impresionată, rîse femeia. Uite, ți-am luat cu ciocolată, și îi întinse farfuria privind oarecum stînjenită către tînăr, care-i făcu semn că oricum el n-ar fi vrut.

— După ce termini îți aduc și apă, mai spuse femeia și se întoarse înspre cortul din care nu mai rămăseseră decît tije înfipse în nisip în mijlocul mobilierului de plajă.

Fata mușcă din clătită, iar tînărul înghiți ușor în sec.

— Ți-ar plăcea să zbori în Cosmos? o întrebă după ce o lăsă să ia cîteva guri.

— *Duuuh!*? Mi-ar plăcea să lupt și în război, spuse fata cu gura plină.

— I-auzi! Și cu ce armă ți-ar plăcea să lupți? o întrebă luînd o mină serioasă.

— Cu spada.

— Deci ți-ar plăcea să lupți într-un război de acum cîteva secole, rîse el.

— Rîzi de mine?

— Deloc. De fapt, chiar e posibil, spuse tînărul, care așteptă ca fata să termine de mestecat, și continuă. Sînt convins că mai există fete ca tine care ar vrea să lupte în război cu spada. Așa că fiecare armată ar putea fi însoțită de cîte un batalion de fete, iar cînd soldații s-ar odihni fetele celor două armate ar continua lupta în mod simbolic, îmbrăcate în rochițe de zale vopsite în culorile naționale. Soldații le-ar urmări și le-ar încuraja de pe margine, bînd Cola și ronțăind popcorn...

— Acum chiar că rîzi de mine, exclamă fata rîzînd cu capul dat pe spate.

— Nu, jur! Fiecare are tot felul de fantezii... Uite, mie mi-ar plăcea să deschid o cofetărie unde să se mănînce torturi, prăjituri, înghețată și clătite, poate chiar să se bea limonadă, și toate să fie glazurate și ornate cu furnici, spuse tînărul privind cum fata renunțase să mai muște din clătită.

— *Yeeew!* Ai da faliment. Numai *nebunii* ar mîncă de la tine.

— Dar e plină lumea de nebuni. În plus, ai mîncat tu vreo furnică să vezi ce aromată e? o întrebă el, dar nu așteptă răspunsul. Conține o substanță care se cheamă acid formic, are gust de vitamina C și strînge puțin la limbă. Furnicile sînt... *refreshing*. În alte părți ale lumii sînt considerate o delicatesă.

— *Detest* vitaminele și în alte părți ale lumii se mănîncă tot felul de chestii scîrboase. Eu n-o să merg niciodată în Asia... Ah, am pătat nisipul cu ciocolată! spuse fata și se aplecă să vadă unde anume aterizase ciocolata scursă din clătită.

— Am o prietenă care e poetă și care a scris acest vers: „dragostea e crema de ciocolată care se-ntinde pe ape și le-ndulcește“... Sau cam așa ceva, adăugă el, niciodată nu țin minte versuri. Nici cînd mergeam la școală nu eram bun la memorat poezii.

— Cum poți deveni poet? întrebă fata, care se porni să fredoneze refrenul de la „Barbara Ann“ mișcând în nisip degetele de la picioare.

— Nu știu, cred că pur și simplu te naști poet și afli asta mai târziu. Dacă ai noroc, mai adăugă tînărul.

— *Totul* se întîmplă la naștere, spuse fata cu voce scăzută.

— Ei, mai rămîn destule și pe parcurs...

— „Restaurantul este deschis pe tot *parcursul* anului“, recită fata din memorie. Așa scrie pe meniu în locul unde mîncăm noi. Tata a zis că e greșit, că de fapt corect ar fi „în tot cursul anului“, dar mama nu era convinsă, a zis că e același lucru și că oricum se-nțelege. Tata a zis apoi că nu e suficient să se-nțeleagă pentru a fi și corect, continuă fata după o scurtă pauză. Apoi mama a spus că nu toate lucrurile incorecte sînt și greșite, că doar lucrurile *nedrepte* sînt greșite, iar tata a renunțat... oftă fata.

— Păi, uneori nu e greșit deloc să renunți.

— *So complicated*, zise ea.

O vreme nu-și mai spuseră nimic, privind înspre locul unde fusese cortul fetei. Soarele mutase umbra, iar tînărul se ridică la un moment dat și o trase cu scaunul înspre mijlocul copertinei, împingînd și masa în partea în care se lungise zona de umbră.

— Mă scuzi puțin, spuse fata după ce-i mulțumi, trebuie să-i trimit *neapărat* un mesaj soră-mii.

Lăasă să cadă pe nisip farfuria de carton pe care fusese clătita, își linse degetele și scoase din buzunarul pantalonilor scurți un iPhone la care butonă foarte repede.

Tînărul privi din nou corsetul de plastic în care era prinsă fata. Nu părea foarte strîns, doar cît să-i susțină torsul în scaun. Fata trimise mesajul și vîrî cu greu telefonul în buzunarul destul de strîmt al pantalonilor.

— Ești cea mai mică persoană cu iPhone pe care-o cunosc. Eu am un telefon vechi de cînd tu probabil nici nu mergeai la școală.

— Nici acum nu merg la școală, spuse fata. Țsta e al lui tata. Eu am un BlackBerry mai vechi, dar am rămas fără credit, dădu ea ochii peste cap.

— Cînd eram de vîrsta ta aveam un telefon fix, cu un disc decupat cît să intre vîrful degetului în dreptul fiecărei cifre. Formam numărul rotind discul cu degetul arătător, spuse tînărul și

reproduce gestul în aer.

— Am văzut în filme, avea și fir...

— Da, îl țineam pe o măsuță în hol, dar avea firul destul de lung, puteam vorbi și din baie. Atunci știam pe de rost șase-șapte numere de telefon, al nostru era... și tânărul se opri privind în sus. Stai așa, 721... 671. Țsta era, nici nu mai știam că-l știu! se bucură el.

— *Useless*. Doar nu-ți mai răspunde nimeni la numărul ăsta, spuse fata.

— Nu, dar *cum* ar fi!? zîmbi el.

— Hai să sunăm, se entuziasmă fata și își strecură cîteva degete în buzunar, încercînd să scoată telefonul mobil.

— Ar trebui să formezi înainte prefixul orașului, deci 050... îi dictă tânărul întregul număr.

— Și dacă răspunzi *chiar* tu cînd erai mic!? se opri ea făcînd ochii mari. Trebuie să te gîndești ce să spui, ca să nu te panichezi și să rămîi marcat *pe viață*, chicoti ea.

— Tu ce-ai vrea să afli dacă te-ar suna Cati din *viitor*? o întrebă el întinzînd brațul și acoperind cu palma telefonul fetei pentru a o împiedica să sune. Ce-ai întreba-o pe Cati din anul 2030?

— Aș întreba-o... M-aș întreba dacă am copii.

— *Sigur* o să ai.

— Poate, spuse fata și băgă telefonul înapoi în buzunar. Știi că bebelușii au mai multe oase decît oamenii mari? continuă ea. Cînd se nasc, oamenii au 350 de oase, dar apoi, dacă cresc normal, oasele se unesc între ele și rămîn doar 206. Sau 208, nu mai știu exact.

— Ce chestie! Nu știam. Adică eu am mai puține oase decît tine? se miră tânărul.

— *Mult* mai puține, dar sînt mai mari, îl lămuri fata. Prietena ta, poeta, are copii?

— Are doi, un băiețel și o fetiță, dar mai mici decît tine.

— Și mie mi-ar plăcea să am tot doi, și tot un băiat și o fată. M-aș juca cu ei în curtea casei. Tu cînd vii prin Tușnad? îl întrebă ea trecînd de la una la alta, dar fără să aștepte răspunsul. Avem o casă mare, chiar la intrarea în oraș. Poți să-ți pui cortul în curte dacă vrei, avem gazon englezesc și un labrador pe care-l cheamă Asimov... Iar în grădină, în spate, cred că găsești și furnici. Îți face

sora mea limonadă, dacă vrei... Ascultăm Beach Boys la sistemul 5+1, mai spuse fata cu entuziasm.

— Cine știe, poate o să vin odată. N-am fost niciodată în Băile Tușnad, nici nu știu prea bine unde e, zîmbi el.

— E în județul Harghita. *Să vii!* Să-ți dau e-mailul meu, spuse fata.

Tînărul luă cartea, o deschise la ultima pagină și, cu pixul scos din carnetul cu scorurile partidelor de remi, notă adresa pe care fata i-o dictă rar.

— Cred că ai putea să mă ajuți cu ceva, începu fata în timp ce el închidea cartea și o așeza pe un colț al mesei pentru a nu deranja piesele. E o întrebare dintr-un *quiz game* de pe laptop, iar sora mea a zis, normal, că n-am voie să caut răspunsurile cu Google, dar că am voie să întreb un vecin de cort, dar unul singur, nu mai mulți, iar dacă acela nu știe, atunci asta e, să-mi scad singură din punctaj...

— Ce fel de întrebare? dădu el din umeri.

— Din geografie.

— Bine, întreabă-mă! Oricum, geografia îmi place mai mult decît istoria. E mai de folos.

— *Hope so!* spuse fata și deschise laptopul, la care butonă foarte repede. Deci, ce stat american din *șapte* litere începe cu litera W? citi ea întrebarea de pe ecran. Și care nu e Wichita.

Tînărul luă o mină gravă, făcu o pauză lungă, mormăi și se încruntă ca și cum n-ar fi știut, dar apoi zîmbi și rosti rar pentru ca fata să audă cele șapte litere:

— Wy-o-ming. Cu y, adăugă el și se lăsă satisfăcut pe spate.

— *Yippee!* ridică ea mîinile în aer.

— Hei, ce se-ntîmplă aici? îi întrebă mama fetei, care apăruse din nou fără să atragă atenția, aducînd un pahar mare de plastic albastru plin cu apă.

— *It's not your business!* Gata, ați strîns cortul? o întrebă fata întinzînd mîna spre pahar.

— Da, scumpo, plecăm într-un sfert de oră. Mă tem că va trebui să te desparți de...

— Cezar Dumitrescu, spuse tînărul. Vă doresc drum bun, mai spuse el, iar femeia îi mulțumi cu o plecăciune a capului.

— Trebuie *neapărat* să vii la Tușnad, spuse fata după ce sorbi

din paharul cu apă. O să jucăm o mulțime de jocuri, o s-o cunoști și pe sora mea, ne duce tati să vedem Lacul Roșu, mergem în Poiana Narciselor, o să fie superfun.

— Îți promit că n-am să trec prin Tușnad fără să-ți scriu înainte, o asigură el ridicându-se în picioare și atingând-o cu mâna pe umăr.

— La revedere, spuse fata, care strânse laptopul la piept cu ambele mâini.

Femeia vărsă restul apei în nisip și potrivi paharul pe scaun lângă fată.

— La revedere, Cati, spuse zîmbindu-i, după care ridică farfuria de carton pe care fusese clătita.

Femeia îi mulțumi din priviri, lăsă scaunul cu roțile ușor pe spate și-l împinse cu greu prin nisip înspre jeep-ul unde fuseseră înghesuie umbrelele, cortul și toate celelalte. Tatăl fetei o întîmpină cu zmeul în mâini întrebînd-o ceva ce el nu auzi. Fata dădu din cap și bărbatul porni în direcția uneia dintre pensiunile de dincolo de drum.

Tînărul puse farfuria de carton mînjită cu ciocolată lângă piesele de remi și privi înspre locul gol ce știrbea șirul corturilor de pe marginea plajei. Se ridică și se îndreptă cu pași rari, lovind ușor nisipul, spre marea pustie deasupra căreia soarele continua să ardă.

Prin uşile larg deschise

Autocarul a oprit în staţie la ora obişnuită, dar când s-au deschis uşile pasagerii au coborât în grup. Unii s-au retras la umbra copacilor de lângă drum, alţii s-au îndreptat spre fântîna de la poarta unei case din apropiere. Îţi dădeai seama imediat că se întîmplase ceva.

A coborât şi şoferul, dar a intrat înapoi în autocar pe uşa din spate. Pe marginea şoselei se formaseră deja biseriçuţe. Oamenii îşi aprindeau ţigări unii de la alţii şi schimbau impresii. Părea că unuia dintre călători, care rămăsese înăuntru, îi era foarte rău, probabil leşinase. Oamenii erau enervaţi că aerul condiţionat nu funcţiona. Vorbeau destul de tare, îi puteai auzi de departe, părea că se ceartă.

Trecuse prima săptămînă din septembrie, dar la prînz soarele te ardea. Prin centrul comunei nu se vedea tipenie de om.

Din autocar, împreună cu şoferul, a coborât o femeie care ţinea în mînă un tub de pastile şi-l arăta tuturor. Plîngea. Cineva i-a cerut şoferului să deschidă trapa calei şi a scos din bagaje o lumînare pe care i-a întins-o femeii. Altcineva i-a aprins-o cu bricheta, iar femeia a dispărut cu lumînarea aprinsă înapoi în autocar.

Între timp fusese chemată ambulanţa şi cîţiva bărbaţi o luaseră în pas alergător spre postul de Poliţie. Prin uşile larg deschise ale autocarului se auzea bocetul femeii, dar nimeni nu părea să se

sinchisească.

Șoferul mergea pe marginea șoselei într-un du-te-vino agitat, vorbind tare la telefonul mobil:

— Băi, cred că mi-a murit unu' în mașină! zicea. Îți vine să crezi!? Păi ce să fac, o să întîrzii! Acum așteptăm Salvarea. Anunță tu la dispecerat și sună-mă înapoi. Nu vezi, ghinionu' dracu'! după care a-nchis.

Au apărut și bărbații însoțiți de polițist. Atunci s-au auzit cîteva rîsete. La prima vedere, cu greu puteai spune dacă polițistul tocmai fusese trezit din somn, dacă era puțin băut sau doar confuz ori chiar speriat de situație. Unii au încercat să-i explice ceva, dar polițistul a dat din mîină și a trecut printre ei. A intrat în autocar și plînsul femeii a-ncetat. Cîțiva au băgat capetele înăuntru să vadă ce se-ntîmplă.

Între timp a apărut și ambulanța. Asistenta a cerut să i se facă loc și a urcat în autocar. Șoferul ambulanței îi căra trusa de prim ajutor.

Cîțiva dintrei cei retrași la umbră s-au întors în stație exact în momentul în care șoferul ambulanței cobora din autocar. Nu durase mult consultația.

— Îmi pare rău, dar e mort! a spus el. Așa nu-l putem lua.

Oamenii au început să protesteze și nu se mai înțelegea nimic. Unii îi reproșau ceva șoferului, alții îi cereau explicații asistentei, dar aceasta ridicase brațele și dădea din umeri. Vreo doi bărbați se luaseră după polițistul care coborîse din autocar și se îndrepta grăbit spre centrul comunei.

Dintre bărbații care căscau gura din ușa barului de dincolo de șosea, unul s-a desprins, a încălecat o bicicletă și s-a apropiat curios.

Asistenta a dispărut în ambulanță, dar șoferul continua să facă față celor care-i cereau explicații:

— Înțelegeți, oameni buni, nu-l putem urca în mașină. Asta, a zis el și a bătut cu palma în capota ambulanței, nu e pentru morți!

Între timp apăruse și șoferul autocarului:

— Și asta, a zis bătînd tot cu palma în caroseria autocarului, la fel!

Unii au rîs scurt, dar vocea cuiva i-a acoperit pe toți:

— Și ce faceți cînd ajungeți la locul unui accident și pasagerii

sînt morți? Îi lăsați acolo, în șanț? Nu-i duceți la Morgă?

— Pe-ăia îi ia Smurd-ul, a răspuns cineva.

Altcineva i-a cerut să tacă.

— Doamnă, astea-s regulile. Uite, dacă mai mișcă puțin, io îl iau! Da' altfel n-am dreptul, zicea șoferul ambulanței. De ce nu înțelegeți!? Poate l-a otrăvit cineva în mașină, știu eu! Poliția trebuie să înregistreze martorii, să ia declarații...

— Ca-n Agatha Christie!

— Cine-a-njurat? a zis șoferul.

Oamenii întrebau unde-a dispărut polițistul și cereau să fie adus înapoi.

— E la cîrciumă, raportează gradelor! a spus cineva și iar s-au auzit rîsete.

— Și cum știți dacă e mort sau nu? l-a întrebat un băiat pe șoferul ambulanței.

— Păi nu l-a consultat asistenta!?

— Asistenta nu are parafă de deces. Nu-i așa, doamnă!? a întrebat-o băiatul, care probabil era student, pe asistentă. Nu puteți constata decesul în mod oficial.

— Haideți, dom'le! a spus asistenta și a dat din mîină a lehamite.

— Atunci trebuie adus un doctor, a spus unul din bărbații care-l aduseseră prima oară pe polițist.

— Păi cum vine asta, aducem muntele la Mahomed!? a intervenit iar șoferul autocarului. Pacientul trebuie dus la spital...

— Dom'le, nu-nțelegi!? Acesta nu e un pacient, acesta *este mort!* Iar eu nu bag morți în Salvare. Să vină Poliția.

— Și io ce fac, dom'le!? Stau cu mortu' în autobuz toată ziua!? a izbucnit șoferul autocarului. Am și eu un traseu, un orar de respectat.

Călătorii păreau să-și fi pierdut răbdarea și țineau cu șoferul.

Cineva a cerut să fie adus din nou „omul legii“, în vreme ce un bărbat s-a desprins și a traversat șoseaua în direcția unde dispăruse polițistul.

— Îl dăm jos, îl învelim cu o pătură și îl punem aici, pe masă, în stație, a început din nou șoferul ambulanței. Să hotărască Poliția ce să faceți cu el. Dar mai bine îl duceți acasă, că dacă îl ia de la Morgă trebuie să plătească.

Unii și-au întors capetele și abia atunci au văzut că în stație se

afila o masă cu două scaune din ciment.

— Și lăsăm așa mortu-n soare!?

— Oamenii lu' Dumnezeu, puțin respect! Ce tot „mortu“-n sus, „mortu“-n jos! a spus indignată o femeie.

— Și cum să-i zicem, doamnă, „domnu“!? Dacă a murit, a murit! Nu mai e nimic de făcut. Cu toții ne ducem cînd ne vine sorocu', a spus șoferul autocarului.

— Da' nu vedeți că femeia aia plînge în autocar!? Să-i dea cineva o lămîie, un suc... Să stea cineva cu ea. Nu lăsați femeia singură.

Cineva a propus să fie scoasă afară, la aer, și două femei au urcat în autocar.

— Mai bine să-l ia careva cu o mașină personală de aici din sat și să-l ducă acasă, a propus unul. Abia ce s-a urcat, e din comuna vecină, trebuie să-l cunoască cineva.

— Io n-aș băga mort în mașină..., s-a auzit o voce.

— Cînd era viu era bun, acum a ne doare-n cur! Ce, pute!? a comentat o voce din grup.

— Pute, dacă intri în autocar... Că a făcut pe el, a spus una dintre femeile care urcaseră mai devreme.

— Tot treaba Salvării! Rănit-belit, mort-copt, trebuie luat și dus la Spital, la Morgă, undeva trebuie dus.

Asistenta se sfătuia cu șoferul ambulanței, dar nu se auzea ce vorbeau. Au urcat din nou în autocar.

— Ce dracu', noi stăm afară și mortu-n mașină! Cît o să-l mai țineți acolo?! Duceți-l odată la Morgă și să ne vedem de drum, că avem și noi viețile noastre! s-a răstit un bărbat către șoferul ambulanței, care n-a mai spus nimic, doar o aștepta pe asistentă să coboare.

— Hai, dom'ne, dați pacientu'..., mortu' jos din autocar să plec cu oamenii ăștia, că ne prinde noaptea pe aici, pe coclauri, a mai zis șoferul autocarului.

Între timp, oamenii vociferau către polițistul care revenise, cerîndu-i explicații. Acesta a vorbit ceva cu șoferul ambulanței, apoi a luat cu el doi oameni și a urcat în autocar. Prima a coborît asistenta, după care l-au scos pe brațe pe cel decedat și l-au așezat în ambulanță. Cea din urmă a ieșit femeia cu lumînarea. Oamenii au ajutat-o să-și scoată bagajele din cală și să le mute în ambulanță.

Șoferul autocarului a claxonat scurt și s-a făcut coadă la ambele uși.

Polițistul a urcat și el în ambulanță, care a demarat în scurt timp.

Călătorii își reluaseră locurile și discutau iar despre lipsa aerului condiționat. Dar după ce șoferul a pornit motorul, treptat oamenii s-au liniștit.

Cum autocarul era plin, doar cele două locuri rămăseseră neocupate. Era adevărat, bărbatul făcuse pe el și pata de urină desena, pe scaunul unde murise, conturul unui ananas. Pe scaunul de lângă m-am așezat eu. Era oricum mult mai confortabil decât cel de ciment pe care așteptasem în stație. Și-apoi, eram foarte obosit și nu mă gîndeam decât la faptul că în acea seară, oricît de tîrziu, aveam să ajung acasă și să dorm.

— Ce chestie! Să mori așa, pe drum! s-a auzit vocea unei femei.

— Doamnă, știți cum se spune, omul e călător prin viață! a zis un bărbat.

— Oare sufletul rămîne șase săptămîni și-n autobuz? a întrebat altcineva din spate, dar nu i-a răspuns nimeni.

Am privit afară. Pe geamul din dreptul meu scria în trei limbi: „În caz de urgență, spargeți geamul!“.

Șoferul a pornit radioul și muzica s-a revărsat prin difuzoare peste creștetele noastre.

Petrecerea

Aștepta în fața blocului din intersecția de la Favorit, neștiind exact cu ce expresie s-o întâmpine. Clara îl informase că interfonul nu funcționează, să o sune cînd ajunge la scară.

Femeia a apărut veselă, purtîndu-l pe Matei în brațe. L-a prezentat de cum i-a deschis, dar băiețelul l-a privit abia în lift, unde, dintr-un difuzor instalat în plafon, se auzea muzica unui post de radio. Blond, cu părul lung cîrlionțat și cu ochii verzi, Matei era chiar mai frumos decît în fotografii. Clara părea că ține în brațe un înger de Fra Angelico, în pantalonași cu bretele.

— Mihnea, Mihnea, tu ai barbă ca Rooly, a fost primul lucru pe care i l-a spus băiețelul. De ce crezi că dă muzica atît de tare? Mami nu vrea să mă ducă la concert ca să nu rămîn surd.

— Îți promit că vorbesc eu cu Rooly, a spus el, și cînd o să cînte acustic mami o să te ia la concert, iar tu o să stai chiar pe scenă, pe una dintre boxe.

— Ce-i aia acustic, Mihnea?

— Atunci cînd formația cîntă fără boxe, a găsit el un răspuns mai ușor.

Băiețelul părea neîncrezător în vorbele bărbatului, căruia Clara i-a zîmbit în oglinda liftului.

Cătălin Rulea, zis și Rooly, era chitaristul trupelor Toulouse Lautrec și The Pixels, iar Clara îi povestise că-i urmăriseră într-o

după-amiază repetînd pentru Street Delivery, dar n-au rămas și la concert, spunîndu-i lui Matei că e prea mic pentru cît de tare va fi sunetul. Întîmplător, Mihnea chiar îl cunoștea pe Cătălin, care, atunci cînd nu cînta, se ocupa și cu grafica și venise la atelierul lui pentru niște printuri. Se împrieteniseră discutînd despre calitățile hîrtiei Matte Litho și despre efectele pentru chitara bas.

Petrecerea era în toi și, de cum a intrat în hol, Mihnea s-a trezit în mijlocul copiilor care se tîrau pe mochetă în toate direcțiile ca-ntr-o invazie de omizi colorate. Clara l-a prezentat prietenilor ei, vreo trei cupluri și alți cîțiva veniți singuri, dar i-a fost greu să le rețină numele tuturor. Cunoștea însă unul dintre cupluri; nu se mai întîlniseră de cîțiva ani și s-a bucurat să-i revadă, găsindu-i neschimbați.

Femeile ocupaseră fotoliile și canapeaua din living, unde discutau aprins despre binefacerile incontestabile ale veganismului în timp ce la televizor rula desene animate de care era interesată o singură fetiță. Bărbații se adunaseră în bucătărie, în jurul mesei pline cu tartine, sendvișuri și boluri cu chipsuri, vorbind despre politică și sporturi sau, pur și simplu, despre alți prieteni de-ai lor, care-și schimbaseră joburile și despre care nu mai auziseră nimic de ceva vreme. Din cîte-și dădea seama Mihnea, o parte dintre ei se știau din facultate, alții lucraseră la un moment dat împreună în aceleași firme, erau avocați sau consultanți, oricum păreau că se cunosc unii pe alții de ceva timp, făcuseră vacanțe împreună, pînă și copiii lor mergeau la aceleași grădinițe. Deși familială, atmosfera era plăcută și mult mai prietenoasă decît s-ar fi așteptat.

Clara l-a întrebat ce-ar vrea să bea, iar el a realizat atunci că lăsase la intrare punga cu sticla de vin și paleta de piure, și nici lui Matei nu-i oferise ariciul, rămas într-unul din buzunarele jachetei.

— O să mă gîndesc la tine de fiecare dată cînd voi zdrobi cartofii, a rîs Clara cînd a văzut cadoul și l-a chemat pe băiețel, care s-a fîsticit și a smuls jucăria mulțumind din fugă.

Clara, pe care abia atunci apuca s-o privească mai bine, purta o rochie înflorată de culoare închisă, își prinsese părul într-o eșarfă cu buline și semăna cu o gospodină din reclamele anilor '50. I-a întins un pahar cu vin și s-au alăturat amîndoi grupului de femei din living.

Pe măsuța de sticlă din dreptul canapelei se aflau boluri cu măsline și câni cu apă în care erau înghesuiți morcovi pentru copii, în timp ce paharele cu vin fuseseră așezate pe rafturile de sus ale bibliotecii sau chiar pe televizor. Prin toată camera zăceau împrăștiate mașinuțe cu baterii și roboți, mingi și bile, figurine din plastic, pistoale și piese de lego și, în general, tot felul de jucării sau, mai exact, bucăți de jucării. Copiii erau într-o permanentă mișcare, găseau câte ceva de făcut în toate colțurile camerei, se alergau, își smulgeau jucăriile și, după caz, plîngeau sau se pîrau doar pentru a se reîmprieteni la insistențele mămicilor. Mihnea i-a numărat în gînd și a constatat că erau totuși doar jumătate din cîți i se păruseră a fi cînd intrase în apartament.

Invitații ieșeau pe balconul din dormitor, singurul loc unde se fuma. Copiii aveau propriile lor trasee și uneori părăseau livingul pentru a merge în camera lui Matei. Clara pendula între încăperi pentru a se asigura că fiecare are tot ce-i trebuie și că nimeni nu e rănit. Conversa cîte puțin cu fiecare, aranja una-alta pe mese, iar pe Mihnea îl întreba din priviri, retoric, dacă totul e în regulă. Bărbatul știa și el că pe moment nu putea cere mai mult și încerca să profite de faptul că era lăsat liber să se familiarizeze.

Inițial plănuiseră să petreacă weekendul în apartamentul lui. Plouase toată săptămîna și, cum se anunțau în continuare averse, abandonaseră ideea de a pleca la munte, la o pensiune recomandată de un prieten. Mihnea avusese grijă să-și umple frigiderul cu orice li s-ar fi putut face poftă să mănînce, mai ales cu ce știa că-i place ei. Brînză cu mușcăi, măsline umplute, zmeură, înghețată cu caramel și ciocolată albă. Se aprovizionase cu tot ce trebuie chiar dacă le-ar fi trecut prin cap să se apuce de copt o plăcintă, iar vin luase cît pentru trei nopți la rînd.

Era nerăbdător să petreacă împreună cîteva zile, după ce în ultimul timp se întîlniseră pe fugă, mai mult vorbiseră la telefon. Într-o noapte conversația lor se lungise, iar ea ațipise și scăpase aparatul printre pernele canapelei fără ca el să-și dea seama că vorbește singur.

Cu două seri înainte însă, îl sunase să-i spună că fostul ei soț avea ceva probleme și nu-l mai poate lua pe băiețel în weekend. Cum nu mai putea veni la el, hotărîse să dea un fel de petrecere la

ea acasă, cu niște prieteni care și ei aveau copii. Regreta situația, știa că asta nu era o consolare pentru weekendul pe care ar fi trebuit să-l petreacă singuri, în schimb i-ar plăcea să vină el la ea, chiar dacă n-o să cunoască pe nimeni și va fi plin de copii gălăgioși. Măcar se vor vedea.

Numele ei complet era Clara Cîmpeanu și se cunoscuseră într-o vineri seara la o petrecere de corporatiști într-un club din Floreasca. Ieșiseră amîndoi să fumeze pe terasă, au glumit pe seama alăturării numelor lor – pe Mihnea îl chema Munteanu – și au discutat pînă tîrziu. Îi mărturisise de la început că e divorțată și că are un băiețel de cinci ani pe nume Matei, iar el, luat cumva pe nepregătite de felul ei deschis de a vorbi, îi mărturisise că tocmai ieșise dintr-o relație destul de tumultoasă cu o fată mult mai tînără decît el. Mihnea trecuse de 30 de ani, iar Clara era „in her late twenties“, cum se eschivase ea.

Amîndoi au băut mult în seara aceea și, cum petrecerea oricum nu-i mai interesa, ea i-a spus că nu-și va lăsa mașina în parcare clubului „cu nici un chip“. S-a oferit să-l conducă acasă și, cum nu putea s-o lase singură la volan, Mihnea a acceptat. Clara a plecat din club cu un pahar de vin, din care a continuat să bea în timp ce conducea cu o singură mînă și-i povestea despre copilăria ei la Eforie Nord. Străzile erau pustii și, la un moment dat, a trecut chiar pe roșu, dar, spre surprinderea lui, Mihnea n-a simțit nici o clipă că n-ar fi în siguranță cu ea. Cînd a oprit Fiaturul în fața blocului de pe bulevardul Ion Mihalache, el a întrebat-o dacă nu vrea să rămînă totuși să doarmă la el și să nu mai traverseze orașul singură la volan și cu paharul de vin gol. Clarei i s-a părut o idee „gro-zavă“, de vreme ce dintr-odată se simțea „teribil de obosită să mai conducă“ pînă în Drumul Taberei. Clara a rămas în apartamentul lui tot weekendul, în care s-au dat la toate excesele, inclusiv acela de a dormi cu jaluzelele trase pînă la prînz, de a vedea trei filme noir unul după altul, de a juca domino chinezesc cu bile și a găti împreună din cartea de bucate.

Spre deosebire de Mihnea, care se ocupa, împreună cu niște prieteni, de un atelier de print fotografic ce funcționa și ca o mică galerie, Clara lucra la o mare firmă de consultanță juridică unde era plătită suficient de bine încît, la rîndu-i, să angajeze pe cineva care să aibă grijă de viața ei în timp ce ea trăia la birou. Firma avea

bunăvoința să-i dea liber în unele weekenduri, dar, dacă cineva ar fi făcut un calcul, ar fi rezultat că bona petrecea mai mult timp decît ea cu propriul ei fiu în propriul ei apartament. Timpul era ultima problemă a lui Mihnea, dar trecuseră amîndoi prin destule eșecuri încît să judece orice oportunitate mai presus de principii și idealuri, așa că, fără să discute vreodată ce fel de relație încep, au continuat să se vadă, chiar dacă mai mult pe fugă, vreme de cîteva săptămîni. Weekendul acela, cînd băiețelul urma să fie luat de tatăl lui, iar Clarei i se îngăduia să nu meargă la birou, ar fi trebuit nu doar să repete întocmai primele lor zile, ci și să le reafirme promisiunile tacite. Se pregătise să fie gazdă și devenea invitat, iar asta era o situație inedită pentru el.

Mihnea a ales o sticlă de vin din cele cumpărate și, cum urma să fie prima vizită în casa ei, a scos din dulap o paletă pentru piure în jurul căreia a legat o fundă păstrată de la un cadou. N-o cumpăraseră special, dar se-ntîmplase că, la un moment dat, s-a trezit cu două palete, iar dintr-o poveste de-a Clarei reținuse că strivea cartofii cu furculița. În afara cîtorva punguțe de cartonase cu dinozauri primite la MegaImage și pe care aflase că băiețelul le colecționează, și-a dat seama că pentru Matei n-avea nimic altceva. N-apucase încă să-l cunoască. De cîteva ori a condus-o acasă, dar de fiecare dată se despărțiseră în fața blocului. Clara îi povestise cîte ceva despre băiețel, îi arătase chiar cîteva fotografii pe iPhone, iar lui nu-i plăceau copiii.

Singurul loc unde-ar fi putut găsi ceva sîmbătă după-amiază era în Piața Domenii, aflată la cîteva stații de blocul lui. Cum era devreme și încă nu începuse să plouă, a mers spre piață pe jos. S-a plimbat printre tarabe și s-a oprit în fața unui elicopter teleghidat pe care o vreme l-a studiat cu atenție, însă în cele din urmă a cumpărat ceva mai puțin sofisticat: un arici mov dintr-un cauciuc foarte moale, înăuntrul căruia se afla un led care, lovit ușor, se aprindea și lumina intermitent timp de cîteva secunde.

Rămas singur în living, Mihnea a studiat atent biblioteca, iar pe unul din rafturile de jos, lîngă un teanc cu dosare de firmă, a găsit albumul MegaImage. L-a chemat pe Matei, care se alerga pe hol cu ceilalți, și i-a dat cartonașele. Au desfăcut punguțele împreună și au deschis albumul, dar foliile cu buzunare dinăuntru erau toate

ocupate cu cartonașe, și nu doar din cele cu dinozauri, ci și cu animale marine, dintr-o altă serie promoțională. Au răsfoit paginile și au scos împreună dublurile pentru a face loc cartonașelor noi, dintre care, spre dezamăgirea amîndurora, cele mai multe se regăseau deja în album. Aranjînd imaginile, Mihnea s-a trezit el însuși fascinat de dinozauri, mai exact, de numele lor, pe care le găsea atît de ciudate, încît ar fi putut suspecta că animalele preistorice n-au existat niciodată, fiind doar o invenție de marketing realizată cu complicitatea paleontologilor. Se amuza singur citind cu voce tare numele trecute sub fiecare imagine, punîndu-l pe Matei să repete după el.

— Dracorex, criolofozaur, rebachizaur, amargazaur...

Numele dinozaurilor erau mult prea complicate pentru pronunția chinuită a băiețelului, care, văzîndu-l pe Mihnea atît de vesel, rîdea și el cît mai zgomotos.

— Cînd eram eu mic, i-a spus Mihnea, aveam o cutie plină cu indieni din plastic. Mă jucam într-o groapă de nisip în spatele blocului, așa am pierdut mulți dintre ei... Știi cine-au fost indienii?

— Inamicii cowboy-lor, a răspuns băiețelul, trăiau în peșteri, se îmbrăcau cu pene de struț și trăgeau cu arcurile în trenurile cu fum.

— Cam așa, a rîs Mihnea. Dacă s-ar lupta indienii cu roboții, cine crezi că ar cîștiga? l-a întrebat ridicînd de pe mochetă un robot descompus.

— Roboții, a strigat Matei. Pentru că roboții zboară și îi atacă din cer cu laser, a mai spus băiețelul, înflăcărat de parcă tocmai descria din memorie scena de luptă.

— Dar dacă roboții ar fi atacați de rebachizauri și... amargazauri? a plusat Mihnea, privind scurt cartonașul pentru a pronunța corect numele.

Băiețelul a rămas puțin pe gînduri, apoi a spus cu voce scăzută:

— Nu știu, și a dat din umeri neajutorat. Am doar cinci ani și patru luni.

Înduioșat și totodată simțindu-se vinovat că pusese în dificultate un băiețel, nu l-a mai provocat și cu alte întrebări fanteziste. Așezat pe mochetă, în mijlocul jucăriilor de tot felul, a răsfoit un album cu animale domestice unde sub fiecare imagine se afla un buton care declanșa sunetele specifice scoase de fiecare

animal în parte. N-a rezistat tentației de a apăsa pe butoane, mai ales pe cele de sub imaginile oii și porcului.

Mihnea părea într-o pasă muzicală, când din coșul cu jucării aflat într-un colț al camerei a scos, dintre animalele de pluș, un mic xilofon din lemn. L-a întrebat pe Matei, care tocmai demonta un aparat foto de jucărie, dacă știe unde sînt bețele, dar băiețelul a dat din umeri. A cercetat camera și, în cele din urmă, s-a întins înspre unul din rafturile bibliotecii, de unde a luat, dintr-un pahar cu creioane și pixuri, două markere. O vreme, pînă să prindă sunetele corect, a lovit ezitant plăcuțele din lemn, dar, după cîteva încercări, a reușit să reproducă întocmai notele de la „Somebody That I Used to Know“.

— Știu cîntecul ăsta, a spus băiețelul făcîndu-i o fotografie imaginară cu aparatul. Mami îl ascultă la radio în mașină cînd mă duce la grădi. Știe și cuvintele.

— Ție îți place? l-a întrebat.

Băiețelul a dat din cap, după care a adăugat:

— Mie îmi place doar muzica britanică și rock-ul. Dar pe tine cine te-a învățat să cînți, Mihnea?

— Nu m-a învățat nimeni. Mai demult, un prieten mi-a făcut cadou o chitară și am învățat singur cîte ceva...

— Eu cînd o să mă fac mare o să fiu un chitarist la modă, a spus băiețelul. Ca Rooly.

— Nu ți-ar plăcea mai mult să cînți la tobe? l-a întrebat el făcînd ochii mari și pe un ton de parcă abia asta ar fi fost cu adevărat o realizare. Am putea să ne facem o formație britanică. Ne-ar chema... The M&M's.

— Ca pe bomboane, a rîs băiețelul lăsîndu-și capul mult pe spate.

— Da, pentru că amîndoi avem nume care încep cu litera M: Matei și Mihnea – The M&M's.

— Dar ce-i aia „dă“, Mihnea?

— Pentru că așa o să fim la modă, a găsit el un răspuns mai simplu.

Băiețelul a părut convins și era încîntat de ideea formării unei formații britanice. Luase xilofonul și încerca să cînte și el lovind la nimereală plăcuțele cu aparatul foto, cînd în cadrul ușii a apărut Clara.

— Voi chiar vă jucați sau vă faceți? i-a întrebat.

— Mami, mami, Mihnea a zis că mă-nvață să cînt la tobe.

Pentru o clipă, pe chipul Clarei s-a putut citi groaza și s-a încruntat ca pentru „în nici un caz“. Mihnea i-a zîmbit larg dintre jucării, ea a spus „Mai vedem!“ și i-a făcut semn că se duce pe balcon să fumeze.

Joaca lui cu băiețelul nu era ceva la care să nu se fi gîndit, cu oarecare emoție, înainte de a veni la petrecere, dar Mihnea descoperirea plăcerea nebanuită de a o căuta pe Clara în Matei, iar această curiozitate secretă îi încuraja gesturile și-l ajuta să se simtă cît mai în largul lui.

Matei s-a plictisit repede de xilofon și a plecat să se alerge cu ceilalți copii pe hol, iar el s-a dus în bucătărie să-și umple paharul cu vin. Bărbații discutau aprins despre organisme modificate genetic și despre monopolul marilor producători de semințe. Subiectul îl interesa vag și a rămas să-i asculte, intervenind uneori, adăugînd ce-și mai amintea că citise într-un număr mai vechi din *Newsweek*.

Cineva adusese o pungă cu castane și una dintre femei le așeza într-o tavă pentru a le băga în cuptor. Cum nu mai era nici o sticlă desfăcută, a scos vinul adus de el, dar nu găsea tirbușonul. A căutat în sertar și s-a trezit că partea din față s-a desprins și i-a rămas în mîini. A reușit s-o fixeze la loc fără să-l observe nimeni și, după ce a găsit tirbușonul sub o pungă de chipsuri, a turnat vin la toată lumea.

A mai rămas o vreme în bucătărie ascultînd diverse teorii și statistici legate de încălzirea globală, ronțăind tartine cu pastă de pește. Se simțea confortabil și prea puțin îngrijorat de soarta agriculturii mondiale.

Cu pachetul de țigări în mînă, s-a îndreptat spre balconul de unde Clara tocmai se întorcea cu prietenele ei. L-a oprit pe hol doar să-l sărute scurt, strecurîndu-i în gură un sîmbure de măslină, și să-i treacă un deget peste buze. În jurul lor, unul dintre copii pedala pe o tricicletă în timp ce alți doi îl pocneau în cap cu niște ciocane gonflabile.

Ajuns pe balcon, Mihnea a fumat numărînd cîți oameni ieșiseră pe ploaie să-și plimbe cîinii în parc. Erau mai mulți decît copiii din

apartamentul Clarei, a constatat el. Când a vrut să intre în dormitor, l-a surprins pe Matei spionându-l prin geamul ușii de la balcon. S-a strîmbat la el și băiețelul a fugit, dar nu l-a urmărit, s-a oprit o clipă studiind dulapul a cărui ușă căzuse din balamale, după care s-a îndreptat spre baie.

A încuiat ușa și s-a așezat pe marginea căzii, privind încăperea în care cutiile și recipientele de cosmetice și produse de baie erau răspîndite peste tot, pe pervazul gemulețului de aerisire, pe chiuvetă, pe polița de la oglindă și pe mașina de spălat. În paharul cu pasta de dinți se aflau două periute, dintre care una avea mînerul în forma unui Superman zburînd cu brațele întinse. A ridicat capacul coșului de rufe și a recunoscut o pereche de chiotoi de-ai Clarei al căror înscris, „Beware The Pussy!“, i-l citise chiar el, într-una din întîlnirile lor trecute, cu o voce tenebroasă care pe ea a făcut-o să rîdă cu sughițuri. În dulap a găsit o cutie de Durex Mutual Pleasure desfăcută, din care lipsea un singur prezervativ, o sticlută de aftershave Davidoff golită pe jumătate și un aparat de bărbierit Gillette între lamele căruia rămăseseră prinse în spuma întărită fire de barbă. Femeile judecă întotdeauna calitatea fostelor iubite ale noilor parteneri după cosmeticele rămase în urma lor în băile bărbaților – știa asta din proprie experiență; dar acum, în fața dulapului din baie al Clarei, și-a dat seama că nu-l interesa să-și facă neapărat o părere despre bărbatul care mai trecuse pe acolo. A tras apa de formă și a ieșit.

Mirosul de castane coapte se răspîndise în toată casa. Băiețelul îl aștepta pe hol, l-a luat de mînă și l-a condus în camera lui. Pe noptieră se afla o fotografie înrămată în care Matei era ținut în brațe de un bărbat, altcineva decît tatăl lui. Mai multe jucării umpleau un coș lîngă ușă, pe birou se afla un acvariu cu două broscuțe-țestoase, iar de lustră atîrna un mic avion de hîrtie care se rotea ușor în curenții de aer.

— Știi că eu vorbesc în somn, Mihnea? i-a spus băiețelul șoptit, ca pe-un secret.

— De unde știi tu asta?

— Pentru că mami m-a dus la doctor și doctorul a zis că e boala copiilor, a ridicat băiețelul din umeri ca și cum ar fi adăugat că nu e vina lui, ci doar a vîrstei.

— Eu nu cred că vorbești în somn, eu cred că mami te *ascultă* în

somn să vadă dacă dormi bine, i-a spus așezîndu-se lîngă el pe pat, dar băiețelul nu părea convins. Uite, a continuat el, ca să-ți demonstrez: tu visezi noaptea?

Băiețelul a dat din cap energic că da.

— Și atunci cum ai putea să faci, *în somn*, două lucruri deodată: și să visezi, și să vorbești?

Întrebarea îl încurca, dar Mihnea nu i-a dat timp de gîndire și, apropiindu-se de acvariu, a schimbat subiectul:

— Cum le cheamă pe broscuțe?

— Gretel și Hänsel, a răspuns băiețelul.

— Și tu știi cine-i... Gretel și cine-i Hänsel? l-a întrebat privind atent și negăsind nici o diferență notabilă între broscuțe.

— Nici nu trebuie, mereu sînt împreună.

Băiețelul avea dreptate, iar Mihnea și-a ridicat privirea spre avionul de hîrtie agățat de lustră.

— Ai sărit vreodată cu parașuta?

Băiețelul a dat din cap că nu.

— Atunci hai să-ți arăt cum e.

L-a ridicat în brațe și a făcut cu el cîteva ture în aer în jurul lustrei, imitînd sunetul motorului cu reacție. După ce a atins 1000 de metri altitudine, l-a anunțat, vorbind pe nas, că e timpul să-și verifice parașuta și, ținîndu-l de bretelele pantalonilor, l-a plimbat prin cameră pe deasupra lămpii de pe noptieră și a acvariului, iar cînd i-au obosit mîinile, l-a lăsat peste pernele de pe pat, rostogolindu-l pe spate. Matei era încîntat și l-a rugat să-l mai dea cu parașuta de cîteva ori, țipînd de bucurie la fiecare aterizare pe saltea. În cameră a mai apărut atunci un băiețel, iar Mihnea a trebuit să-i dea cu parașuta pe amîndoi, deși cu celălalt copil, în lipsa unor bretele și cu niște găici foarte mici la pantaloni, avea probleme serioase în a-l face să plutească. Într-un tîrziu, i-a anunțat că rezervorul avionului e aproape gol, deja zboară pe vapori de kerosen și trebuie neapărat să se întoarcă la bază dacă nu vor să se prăbușească peste „Gretel și Hänsel“.

Celălalt băiețel a fugit și Mihnea a rămas cu Matei, întinși pe spate unul lîngă altul pe pat, privind dintre perne cerul tavanului pe care erau lipite stelute fosforescente. Bătăile inimii băiețelului răspundeau în salteaua patului și Mihnea îl asculta cum respiră obosit lîngă urechea lui. I-a trecut mîna prin cîrlionți și i-a simțit

creștetul cald. Transpirase și mirosea a cățeluș, iar lui i-a trecut prin cap că i-ar plăcea să ațipească acolo cu băiețelul respirându-i cald la ureche.

— Mihnea, mie mi-ar plăcea să vorbesc limba cretatică întârziată, l-a trezit băiețelul.

— Poate vrei să spui cretacica târzie. Dar pentru asta va trebui să mai crești puțin, e o limbă moartă și e foarte greu de învățat, i-a explicat el.

— Cum adică *moartă*, Mihnea?

— Adică nu se mai vorbește în zilele noastre, s-a vorbit demult, cu mult înainte de indieni. Doar pe vremea rebachizaurilor era folosită, în junglă.

Matei n-a mai insistat, s-a ridicat și, după ce l-a privit atent, și-a trecut degetele peste părul de pe antebrațul bărbatului.

— E cam aspru pe aici, a spus băiețelul.

Mihnea a râs, băiețelul a prins curaj și și-a vîrît degetele în barba lui.

— Nu te doare?

— Uneori mă înțeapă, dar m-am obișnuit.

— Numai chitariștii au barbă?

N-a mai apucat să răspundă, Clara îl strigase și Mihnea s-a ridicat din pat. Se terminase vinul și l-a rugat pe el să coboare și să mai cumpere cîteva sticle de la supermarket. I-a dat o sacoșă de pînză, o umbrelă și brelocul, pe care i-a indicat cheia de la intrarea în bloc. Matei a cerut să meargă și el, dar Clara l-a mințit că strada e aproape inundată din cauza ploii.

Cînd Mihnea s-a întors cu vinul, o parte dintre invitați se pregăteau să plece, iar printre ei se aflau și cunoscuții lui cu care n-apucase să schimbe prea multe vorbe. Și-au luat rămas-bun cu promisiunea că, dacă tot s-au reîntîlnit, să iasă într-o seară la o bere în patru.

Clara se retrăsese în bucătărie cu prietenele rămase, el a desfăcut una dintre sticle și a turnat vin în pahare. Femeile porniseră o discuție despre programele artistice de la grădiniță; a rămas și el, dar n-a stat mult, căci Matei a apărut, l-a luat de mîină și l-a dus în living să deseneze.

Băiețelul desfăcuse o trusă de carioci și acoperise măsuta cu foi

rupte dintr-o agendă. Mihnea s-a așezat pe jos și a desenat ceva simplu, din câteva linii, după care a adăugat desenului tot mai multe trăsături, pînă cînd Matei l-a întrebat:

— De ce e furios omul de zăpadă?

Avea dreptate băiețelul, desenase un om de zăpadă nevrotic, dar cînd a mototolit hîrtia, Matei l-a oprit și a întins-o cu palma:

— Nu, nu-l arunca, îl punem în expoziție.

Mihnea n-a mai desenat și băiețelul s-a vîrît în brațele lui, continuînd să umple foaie după foaie cu mîzgălituri abstracte cărora le adăuga o singură culoare. La final a dus toate desenele în hol și le-a așezat unul lîngă altul pe mochetă, în dreptul oglinzii.

Cînd expoziția a fost gata, a scos din buzunarul pantalonașilor ariciul de cauciuc, l-a așezat pe masă și l-a lovit cu palma, dar ariciul nu s-a aprins. A încercat și Mihnea, însă degeaba. L-a mai lovit o dată, mai tare, iar ledul a început să clipească, dar ariciul se vidase în urma loviturii și căpătase o formă lunguiață de șoricel cu țepi. Băiețelul a fugit în bucătărie plîngînd, iar cînd Clara a apărut să vadă tragedia, l-a găsit pe Mihnea încercînd să calmeze ariciul mov care nu se mai oprea din clipit. Și-a cerut scuze din priviri, dar ea l-a liniștit spunîndu-i că așa face cînd e obosit. În cele din urmă ariciul s-a stins pe măsuta din living în acea formă incertă, sub privirile celorlalți copii adunați să vadă ce se întîmplase.

Priveghiul n-a durat mult, căci femeile și-au chemat copiii să-i pregătească de plecare. Afară ploua torențial și, după mai multe încercări, bărbații au reușit să cheme două taxiuri. Și-au luat rămas-bun în holul scării, schimbînd vorbe pînă cînd ușa liftului s-a închis zgomotos în urma lor.

Clara l-a trimis pe Matei în living să adune în coș jucăriile împrăștiate prin toată casa, iar ei s-au retras în bucătărie, pentru prima dată singuri în ziua aceea. Ea se sprijinise de blat, cînd Mihnea și-a pus mîinile pe șoldurile ei, lăsîndu-le să alunece ușor peste coapse, și a sărutat-o. Gura ei avea gust de tutun, vin și măsline.

— Ce bine că ai venit, i-a șoptit ea, mirosindu-i gîtul. Și că ai fost răbdător.

— Îmi place rochia asta, a spus el în loc de orice altceva. Îți vine de minune aici, în bucătărie.

— E rochia în care m-am cununat, a spus ea și au izbucnit

amîndoi în rîs.

Mihnea a rămas lîngă chiuvetă să spele paharele și vasele pe care Clara le strîngea de prin casă. A curățat tava în care mai rămăseseră cîteva castane, dar n-a fost curios să le guste, le-a adunat într-unul din bolurile în care fuseseră chipsuri. A mîncat ultimele două bucăți de morcovi rămase prin căni și a vărsat măslinele într-o caserolă pe care a băgat-o în frigider.

Între timp, Clara îl adusese pe Matei în bucătărie să mănînce. Așezase pe farfurie tartinele rămase, lîngă care a adăugat cîteva roșii cherry și un borcănel cu iaurt. Pînă să termine el de spălat ce se mai adunase pe blat, Clara a șters cu laveta masa și aragazul, a aranjat scaunele și a adunat sticlele goale într-un sac menajer. S-a oferit să-l ducă el, împreună cu gunoiul, avea nevoie doar să-i arate unde e ghenă, însă ea n-a vrut, a luat sacii și a ieșit.

Băiețelul mîncă liniștit, cu fața mînjită de iaurt din cauza lingurii prea mari. La un moment dat, văzîndu-l pe bărbat că îl urmărește atît de atent, a spus:

— Mami e o bucătăreasă vestită.

Mihnea a zîmbit, apoi a privit în jur căutînd altceva de aranjat. Pe gresia din bucătărie, dar și pe mocheta din hol, zăceau împrăștiate pliculețe de ceai pe care le-a adunat într-un coșuleț. Cînd Clara s-a întors, el pusese deja în găleata de gunoi un sac menajer nou, iar bucătăria arăta ordonat. Ea s-a mirat de cît de repede a decurs totul, „de parcă nu fusese nici o petrecere“, i-a zîmbit și și-a trecut mîna pe ceafa „hărnicuțului“ care tocmai desfăcea o nouă sticlă de vin.

Clara dăduse drumul la apă în cadă și l-a luat pe Matei să-i facă baie, iar el s-a mutat în living, unde jucăriile se întorseseră în coș, iar cărțile de colorat, pe rafturile bibliotecii. A căutat telecomanda, s-a lungit pe canapea și a deschis televizorul, schimbînd canalele cu sonorul dat foarte încet. A rămas la un film în care Leonardo diCaprio era polițist sub acoperire și avea probleme. Acțiunea l-a prins, dar a oprit sonorul s-o poată asculta pe Clara vorbind în baie cu băiețelul. În timp ce-l spăla, îi enumera animalele sălbatice de la Polul Nord; îi spunea că sînt „aceleași ca pe la noi“, lupi, urși, iepuri, vulpi – „nu, găini nu“ –, doar că au blana albă să se poată ascunde de răpitori. DiCaprio se ascundea și el într-o clădire în construcție, cînd băiețelul a întrebat dacă la Polul Nord sînt cai și

oameni care să-i călărească prin „nămeții de nea“, iar Clara i-a vorbit de reni și eschimoși care dorm în igluuri construite din cuburi mari de zăpadă. În timp ce diCaprio aștepta după un zid să se deschidă ușile liftului, Matei a întrebat-o dacă există cărți de colorat „în limba polaranord“. Clara a râs, diCaprio a tresărit și a deschis focul cu sonorul oprit, iar Mihnea asculta clipocitul apei în cadă.

După baie, Clara l-a adus pe Matei în living să-i citească „povestea de noapte bună“.

— Pe tine când vine mama ta să te ia acasă? l-a întrebat băiețelul când a dat cu ochii de Mihnea întins pe canapea.

Bărbatul a râs, a stins televizorul și s-a oferit să citească el. Clara a scos din bibliotecă o carte de Oscar Wilde și a deschis-o la povestirea „Prințul fericit“. După câteva fraze, băiețelul l-a oprit și a cerut să continue Clara, care a citit povestea mai departe pînă cînd lui Matei i s-au închis ochii de somn. L-a luat în brațe și l-a dus în camera lui să-l bage în pat, însă băiețelul s-a trezit și nu mai voia s-o lase să plece. Inventă întrebări la care ea refuza să-i mai răspundă, spunîndu-i că e tîrziu, că „pînă și animalele de la Polul Nord au adormit“.

Clara s-a întors în living și l-a găsit pe Mihnea citind pentru sine continuarea poveștii.

— Traducătorul a greșit, a spus el, nu e vorba de o rîndunică, ci de un rîndunel îndrăgostit de o trestie...

— Rîndunel ești tu, a spus ea și s-a tolănit alături pe canapea.

— Mă îndoiesc. Nu pari genul gînditor, a zîmbit el, răsfoind aparent preocupat cartea.

Clara l-a înghiontit, înainte să-și treacă brațele după gîtul lui.

— Mami, mami, l-au auzit pe băiețel strigînd din camera lui, vreau să-ți mai spun un singur lucru.

— Matei, dacă nu te culci *în clipa asta*, mîine nu mai mergem la Muzeul Colecțiilor de Artă, i-a strigat ea și, astfel șantajat, băiețelul a tăcut.

Clara a propus să se mute în liniște pe balcon. A luat-o înainte, iar el s-a dus în bucătărie după sticla de vin. În drum spre balcon s-a oprit în hol. Toate becurile casei fuseseră stinse și doar lumina din bulevard, strecurată prin ferestre, dădea contur mobilelor și reflecta în oglindă expoziția băiețelului, foile cu desene abstracte

în mijlocul cărora stătea de pază un om de zăpadă fioros. Cu sticla de vin în mână, Mihnea a rămas un moment în acel semiîntuneric ascultînd ploaia de afară ce ocrotea liniștea casei în care un copil adormea în camera lui, iar o femeie îl aștepta fumînd pe balcon.

Clara scosese un taburet și fuma sprijinită cu spatele de peretele balconului. A umplut paharele, s-a așezat jos în fața ei și a întreat-o dacă e obosită. Ea a dat din cap că nu, trăgînd din țigară cu ochii închiși.

— Aș putea veni într-o zi să încheiez sertarul, să prind ușa la dulap...

— Ah, ai rămas cu sertarul în mână, nu!? a zîmbit ea rușinată. Nu e nevoie. Lui Matei chiar îi place fără ușa la dulap, zice că vede hainele mai bine.

N-a insistat, iar ea l-a întreat ce mai făcuse de cînd se văzuseră ultima dată. În timp ce-i povestea despre printurile la care lucrase în acea săptămînă pentru o expoziție foto cu basoreliefurile unor conace restaurate, Mihnea și-a lăsat un picior gol și l-a ridicat plimbîndu-l ușor peste sînii ei. Materialul rochiei era subțire și moale, iar el îi simțea în talpă sfîrcurile.

— Pot rămîne să dorm aici? a întreat el potrivit piciorul în spațiul dintre sîni.

Ea a tras din țigară și, după ce a suflat îndelung fumul înspre tavan, i-a spus, mîngîindu-l pe picior:

— Dar va trebui să pleci devreme, înainte să se trezească.

După ce și-a terminat țigara, au intrat în dormitor. Clara a mers pînă în camera băiețelului să verifice dacă adormise, iar cînd s-a întors a închis cu grijă ușa.

S-au sărutat lung și dezordonat stînd în picioare lîngă ușa.

— Îți plac așa mult? l-a întreat, iar el, în loc de răspuns, i-a luat mîna și i-a strecurat-o în chiloți.

— Vreau vorbe, nu fapte, a mai spus ea și au rîs amîndoi punîndu-și reciproc mîinile la gură.

Clara s-a lăsat în genunchi, i-a tras blugii în jos cu tot cu chiloți și i-a supt-o cu poftă, scoțînd sunetele despre care știa că îl excită. Mihnea s-a bucurat de căldura gurii ei, apoi a ridicat-o și i-a lins buzele. Clara și-a scos rochia de cununie, pe care a aruncat-o pe covor peste tricoul lui Mihnea, și s-au lungit pe pat trăgînd

amîndoi, în același timp, de chiloții ei.

— Mai e ceva hrănitor înăuntru și pentru mine? a întrebat-o el în timp ce-i lîngea sfîrcurile.

— Dacă perseverezi și vei avea puțină răbdare... a spus ea zîmbind, după care i-a șoptit rar, în ureche, să audă bine toate cuvintele:

— M-am masturbat la birou... Cu un highlighter... M-am gîndit cum m-ai futut atunci pe la spate... În toaleta albastră... De la Cărturești...

L-a împins cu gura între coapsele ei și i-a înfipt mîinile în păr. Mihnea asculta foșnetul propriei bărbi frecate de labii, cînd ea s-a răsucit brusc și s-a ridicat peste el. Luminată prin geam de reclamele bulevardului, se lăsa privită. Își sprijinise mîinile pe pieptul lui, arcuindu-se, săltîndu-și sînii. A deschis ochii și i-a zîmbit, dar patul scîrțîia tot mai tare. A încetinit ritmul și s-a lăsat sub el. Mișcările ei au devenit mai potolite și mai silențioase, cînd la un moment dat s-a oprit ascultînd atent. Clara a tras repede pătura peste ei și și-au ținut respirația. Nu se auzea nimic, însă erecția lui își pierduse din fermitate și Clara l-a împins din nou cu gura între coapse. Mihnea o lîngea cu lăcomie aproape comică, cînd Clara l-a tras afară de sub pătură, l-a potrivit cu mîna în ea și i-a pus palmele pe fese grăbindu-i ritmul. Cînd a venit momentul și-a adus perna peste față și a gemut în ea.

După ce Clara s-a liniștit și a ieșit de sub pernă, Mihnea i-a șoptit la ureche:

— Nu vreau să-mi mai irotesc nici o erecție în afara pizdei tale.

Clara i-a lins gura, s-a rotit și l-a împins pe spate.

— Dar tu, tu ai ceva hrănitor pentru mine? l-a întrebat coborînd cu bărbia atingîndu-i pieptul.

Mihnea i-a răspuns cîteva momente mai tîrziu cînd și-a dat drumul tăcut, aproape clandestin, în gura ei.

Clara a apărut de sub pătură lingîndu-și buzele.

— Mmm! Desertul meu favorit.

El a zîmbit și a așteptat să-și recapete suflul.

— Domnișoară Cîmpeanu, să-nțeleg că vreți să deschideți un cont de credit la banca noastră de sămînță? a spus el după ce și-a revenit.

Clara și-a înăbușit rîsul în subsuoara lui.

— Știi, am venit la tine pe Șoseaua Virtuții, a mai spus el, dar nu văd urme de așa ceva pe aici.

— Poftim niște urme, i-a spus ea și s-a ridicat pentru a-l săruta lung, schimbînd între ei ultimul gust al corpurilor.

Au rămas îmbrățișați în bătaia piepturilor, pînă cînd au auzit amîndoi, foarte clar, vocea lui Matei în camera de alături. Clara a sărit din pat, și-a tras pe ea rochia întoarsă pe dos, și-a clătit gura cu vinul rămas în paharul de pe noptieră și a ieșit.

Mihnea a rămas acoperit cu pătura și, după o vreme, a auzit-o cum aprindea becul și intra în baie, unde a stat mai mult decît s-ar fi cuvenit. Cînd s-a întors i-a spus că nu fusese nimic, că Matei mai vorbea cîteodată în somn, și a ieșit pe balcon. A crezut că fumează și a așteptat-o, dar ea nu s-a întors. A îmbrăcat tricoul și blugii și a ieșit pe balcon. Clara stătea pe scaun, fără să fumeze, privind pe fereastră ploia ce continua să cadă peste parc.

Au rămas amîndoi tăcuți, ascultînd ritmul picăturilor pe pervaz. Mihnea a îngenuncheat, și-a lăsat capul în poala ei, sărutîndu-i pîntecul prin rochia care, și-a dat seama, fusese întoarsă între timp pe față. A stat așa o vreme, neștiind exact cu ce mîngîiere să continue, cu ce întrebare să ducă noaptea mai departe, așteptînd-o pe ea să reînnoade vorbele cu gesturile. Dar ea tăcea, iar tăcerea aceea tot mai nefiresc întreținută, provocată de ceva ce nu putea intui, Mihnea și-a dat seama că nu putea, că nu știa s-o asculte.

Auza cum ea scotea printre buze fumul țigării aprinse între timp, iar fumul Clarei era tot tăcere, una care ardea mistuind aerul dintre ei, dînd o formă nefamiliară acelei așteptări.

— Poate e mai bine să plec acum, a spus el într-un tîrziu, încă ținîndu-și capul în poala ei. O să-mi fie mai greu să mă trezesc și să plec de lîngă tine mîine-dimineață, a mai spus, fără să-și ridice capul, așteptînd ca ea să protesteze.

Dar Clara continua să tacă. A auzit țigara stinsă în scrumieră și s-a ridicat din poala ei ca ars de acel sfîrșit. A intrat în dormitor, și-a vîrît chiloții în buzunarul blugilor, a căutat șosetele și s-a întors pe balcon cu telefonul în mînă. A deschis aplicația pentru taxi și și-a lipit nasul de geam.

— Trei minute, a spus aburind fereastra, după care s-a întors și a plecat în hol.

Își pusese deja ghetele și jacheta cînd ea a venit și i-a aranjat

gulerul. L-a sărutat lung, iar el i-a răspuns cu o dorință confuză.

A coborât scările, fără să mai aștepte liftul, și a ascultat în întuneric cum ea încuie ușa în urma lui.

— Putem să o luăm pe Virtuții sau pe Vasile Milea... i-a sugerat șoferul când el s-a așezat pe bancheta din spate și i-a dat adresa. Preferăți un traseu anume? l-a mai întrebat.

— Nu, a răspuns Mihnea, deși, dacă ar fi avut curaj și răbdare, l-ar fi ales pe cel mai ocolit.

La vulturul de mare cu peștele în gheare

Semne par să fi fost încă de la-nceput că weekendul acela avea să se sfârșească prost.

Puteam să iau, pur și simplu, un autocar direct pînă-n Mangalia, dar am preferat să merg în mașina unei prietene, care trebuia să ajungă în Mamaia dimineața devreme, pentru a se înscrie la Campionatul național de bridge. De la hotelul în care avea ea cazarea am luat un taxi pînă în gară la Constanța, unde m-am urcat în trenul de Mangalia. De ce nici de-acolo nu am luat un microbuz direct pînă-n 2 Mai, n-aș putea spune. Părea că fac totul pentru a întârzia.

La Mangalia, în așteptarea microbuzului, am intrat într-o pizzerie să beau o cafea. Eram doar eu și o femeie care mîncă pizza urmărind știrile la televizorul prins undeva sus pe perete. Mi-am terminat repede cafeaua, mă grăbeam, urma să-i fac semn chelnerului să-mi aducă nota, cînd am avut senzația că urma să se întîmple ceva și am rămas, făcîndu-mă că butonez preocupat la telefon. Lîngă femeie se așezase un tip masiv, burtos și cu mustață, îndesat într-o cămașă cu mîneacă scurtă ce părea că nu mai are mult pînă să plesnească pe la cusături. Ai un foc? a întrebat, dar femeia l-a ignorat, continuînd să privească la televizor. Bărbatul a

luat singur bricheta de pe masă, și-a aprins țigara și a tras câteva fumuri ridicînd și el ochii spre ecran. N-a trecut mult pînă cînd femeia a luat mobilul de pe masă, a format (i s-a răspuns destul de greu) și, fără să salute, ca și cum ar fi continuat o convorbire abandonată mai devreme, a început pe un ton iritat: Băi, de ce nu răspunzi? Ia zi, de ce nu răspunzi? Cu *mine* nu vrei să vorbești!? Dintre toți ai tăi, nimeni nu ți-a dat nimic. Știi tu bine asta. Taică-tu, mamă-ta, bunica, furnica, nimeni, băi, *nimeni*! Nu i-a lăsat prea mult timp celuiilalt să răspundă și a continuat: Unde ești? Un-de-ești? Minți. Băi, minți! Minți! și a aruncat telefonul lîngă farfuria pe care mai rămăsese o singură felie de pizza. Mustăciosul își mai lua privirea de la televizor și se uita la femeie oarecum curios, trăgînd adînc din țigară. Mă pregăteam a doua oară să cer nota, cînd în pizzerie a mai intrat un bărbat, semăna cu primul, la fel de corpolent, doar că nu avea mustață și purta un tricou în culorile naționalei Germaniei. Aici erai? i-a zis femeii. N-am văzut dacă l-a salutat pe primul, însă îmi era clar că se cunoșteau cu toții. Femeia l-a ignorat, dar neamțul a continuat: Hai acasă, Samanta. Hai! Hai că e *degeaba* și am și treabă. Hai! Hai! Stai să fumez, a spus femeia destul de calm, între timp își scosese și o țigară din pachet. Ce pizza e asta? a mai întrebat neamțul, iar femeia a spus că e cu somon. Și e bună, chiar e bună, a adăugat ea. Bărbatul n-a spus nimic timp de vreun minut, apoi a continuat pe același ton: Haide, Samanta! Nu are rost. Îți spun eu. Fii fată deșteaptă. Hai că n-o să se schimbe nimic! Îți zic eu, n-auzi!? Mustăciosul s-a ridicat cu greu și le-a spus că-i așteaptă în mașină. Femeia a terminat de fumat, bărbatul a aruncat o hîrtie de 50 de lei pe masă și au ieșit amîndoi. Dar neamțul s-a întors, a făcut doi pași spre masa mea și mi-a zis, privindu-mă fix: Nici ție nu-ți răspunde?

Prins cu sceneta, am pierdut microbuzul, l-am așteptat pe următorul (plecau la fiecare douăzeci de minute), oricum am ajuns în 2 Mai pînă-n prînz și mi-am instalat cortul lîngă niște... creștini, numai bărbați, bărboși, cu mulți copii (pe capota mini-vanului era pictată o cruce, pe bord, în chip de parasolar, puseseră un xerox A3 înfățișînd o icoană cu Sf. Gheorghe, iar în fața cortului înălțaseră un drapel). După ce-am făcut o baie, am mers să mănînc la Micul Golf (mi-era poftă de zargan), unde tocmai se filma o emisiune cu Iftimoaie, pe care l-am urmărit cum discută cu cameramanul

încercînd să-mi dau seama ce sticlă de bere ține în mînă. Cînd venisem spre golf mă opriseră două promoterițe și mă întrebaseră ce prefer: o noapte în club sau un foc de tabără pe plajă? Depinde cu cine, am spus, dar apoi am ales focul și fetele au spus că sînt un bărbat autentic și mi-au oferit gratis o bere nefiltrată de grîu. Și dacă nu ieșeam autentic? le-am întreat, iar fetele mi-au spus că mi-ar fi dat o bere slab alcoolizată cu fresh de grepfrut, pentru că mi-ar fi plăcut senzațiile noi.

Cu Eliana a fost intens și incert. O vreme a locuit la mine, ajunseserăm să ne și spălăm pe dinți împreună, uneori în același timp cu aceeași periută, apoi a început să stea tot mai puțin, că avea cursuri de dimineață de trei ori pe săptămînă și garsoniera ei era mai aproape de Universitate. Am înșelat-o cînd a plecat la bursă, nu pentru că n-aș fi suportat abstenența, ci cumva preventiv, voiam să mă asigur că vina va fi a mea în caz că. Oricum, cred c-a bănuț ceva, pentru că la întoarcere a-nceput să se poarte ciudat, să-mi ceară declarații, mă-ntreba nitam-nisam dacă sînt fericit, ce sacrificii aș face pentru noi, tot felul de întrebări definitive, iar eu improvizam cum puteam. Într-o dimineață (mă bărbieream), mi-a spus că nu i-a mai venit de vreo două săptămîni și m-a întreat, în logica întrebărilor imposibile, ce facem dacă rămîne. Am simțit că e o capcană, *știam* că e o capcană, dar am zis că o să vedem noi atunci cînd va fi să fie, că nu e momentul, la care ea a spus că nici nu se pune problema, că s-a gîndit bine și, dacă e, ea îl păstrează. Eu am spus că asta e o chestiune care se decide împreună, ea a spus că ce, în fond e vorba de corpul ei, că ceasul biologic blah-blah și că oricum nu mi-ar cere să mă implic dacă eu n-aș vrea. Am spus că nu e fair să mă pună într-o situație din care e clar că, fără să vreau, chiar și fără să mă implic, tot voi face parte și că, dacă ea gîndește așa, la fiecare futut o s-o suspectez de intenție de furt de spermă (chiar așa am zis, *furt de spermă*), care e o formă de maternitate teroristă. După cearta aia nu ne-am văzut vreo săptămînă și ceva, am avut și treabă amîndoi, după care ea a zis că ce-ar fi să luăm o pauză, iar eu am acceptat cu o anumită ușurare (era o chestiune de orgoliu). Trecuseră vreo două luni, ne mai vedeam din cînd în cînd (am început s-o facem anal, nu știu dacă nu era cumva o formă subconștientă de boicot), dar eu între timp întîlnisem o tipă la TIFF și am realizat că-mi lipseau nesiguranța și

variația. Poate că ultima rațiune a oricărui cuplu e despărțirea, ne folosim și ne epuizăm reciproc ca pe niște baterii hormonale.

Așa! Toată după-amiaza i-am urmărit pe ortodoksiști cum își supraveghează copiii (pentru că *asta* făceau, stăteau îmbrăcați pe plajă în cămășile lor negre cu cruciulițe roșii croșetate pe gulere și supravegheau jocurile cu ceilalți copii), la un moment dat am și adormit, iar când am plecat, șoseaua din sat se aglomerase de mașini, pe margine apăruseră grătarele cu porumb, părinții strigau la copiii care strigau la alți copii care trăgeau după ei zmeie, găletușe și colaci, apăruseră cozi pe la chioșcuri și tarabe, într-o curte începea o nuntă (mai devreme, pe la prînz, văzusem și mireasa la biserica din centru: grasă, blondă și tunsă scurt), se scuturau prosoape, se udau grădinile cu furtunul, în fine, era agitație și hărmălaie, când treceai prin dreptul teraselor te izbea mirosul de mîncare și valuri de voci veneau dinspre mesele unde lumea trăgea încolo și-ncoace scaunele de plastic.

Era încă devreme și n-am mai stat la ocazie, pe la unitatea militară m-a bătut gîndul să fac cu mîna, treceau mașini și autocare, dar am luat-o lejer pe alea pentru biciclete. Nu mă grăbeam, căldura se înmuiașe, soarele se înroșise, era bine, era frumos, mă simțeam ușor și ușurat. Să zic că ajunsesem cam pe la jumătatea distanței, prin dreptul Aleii Nucilor, când m-am trezit survolat de un stol de păsări, o supra-pasăre compusă din sute de pixeli înaripați ce urmau o traiectorie ușor curbată pe cerul roșu. Soarele perfect rotund mușca deja orizontul, în direcția opusă marea devenise gri-petrol, m-am oprit să privesc ruptura aceea de culori când stolul trecuse și doar o singură pasăre, rămasă mult în urmă, zbura complet pierdută. Îi urmăream aripile bătînd mărunț aerul, părea un zbor precipitat, făcea eforturi, cum de rămăsese *atît* de în urmă?, rătăcită de stolul pe care era imposibil să-l mai ajungă, pentru că pasărea nu zbura drept, asta era ciudat, nu folosea scurtături. Departe în zare, stolul, mic și compact, se lansa în volute ca o panglică răsucită în vînt, iar pasărea părea că urmează întocmai traiectoria și balansul stolului, ca și cum ar fi respectat un traseu anume marcat prin aer. Poate aveam eu impresia că era un ritual de zbor sau o chestiune de loialitate, cine știe, oricum m-am gîndit atunci că priveam o metaforă, ca și cum odată rămas în urmă tot nu poți evita abaterile. M-am întors în loc

și am privit în spate, nu mai venea nimeni, traseul de biciclete era pustiu. Lîngă mine, dincolo de bordură, pe cîmp, agățați de firele de iarbă înalte și uscate, mii de melcișori de mare, iar în fața mea, la vreo doi kilometri, deslușeam Vama, se aprindeau primele lumini, mai aveau ceva de mers pînă la drumeagul spre cherhana, unde puteam s-o tai, în sfîrșit, peste cîmp.

La cherhana se umpluse, deși încă mai era lume pe plajă, pe la Mitocanu' abia am scăpat de un jegos care se agățase de mine în față la supermarket („dă-mi un leu pentru pateu, să am ce mîncea și eu“), pe Magheru, bîlciul obișnuit: aici cercei-inele-pandantive-brățări cu zodii, dincolo lăläieli la chitară cu andripopi și alte folk-uri leșinate cu drumeții pe munte cu roua-ntre picioare, dincoace se împleteau codițe, se desenau tatuaje... La Canapele era un afiș că se transmitea nu știu ce meci, alții la cerșit cu tot felul de texte („spăl bani murdari“, „rîgii pentru un leu“, „iau bani pe gratis“), pe la shaormerii încă nu apăruseră cozile, nici la Papa Bun nu se adunaseră decît cîtiva, așa că am stat și mi-am luat o Văcărească, pe care am terminat-o pînă s-ajung la Pirați. M-am întors. Dacă străbați strada aia de două ori de la un capăt la altul sau dacă aștepți suficient de mult așezat pe bordură, sigur vezi trecînd pe cineva cunoscut. M-am întîlnit cu Cătălin, un tovarăș din copilărie, venea la țară la bunici, un tip afabil și liniștit, seamănă leit cu Gilmour tînăr. Cînd eram mici și ne duceam la discoteca de la căminul cultural era fan Bon Jovi, acum avea tricou cu Machine Head (în fiecare vară se duce la Exit). Era însoțit de un prieten cu dreduri și de soția lui, alta decît tipa cu care-l știam eu, nici nu ne mai văzuserăm de vreun an de zile... Ne-am dus cu toții să mîncăm un gulaș la Șoni, unde era full, noroc că am dat de Matei cu Georgiana care tocmai ceruseră nota și am rămas la masa lor. I-am întrebat ce fac în seara aia și au zis că s-ar duce la Baniciu că au nu știu ce invitație.

După,ăștia ai lui Cătălin au spus că merg să se-ntîlnească cu unii și a rămas să ne vedem la OCS, concert aniversar de 15 ani, moca, pe plajă la Molotov. M-am dus să văd care-i treaba, îmi luasem o sticlă de vin de la supermarket, cînd am ajuns acolo, hipsteri mai vechi și mai noi, era plin de bărbi și freze ridicate, încă se mai aranja scena. M-am întîlnit cu Sebi, abia aterizase și el, singur, a divorțat (am tot mai mulți prieteni divorțați – statutul

generației!), și acum umbla cu niște tipe de la *DoR*, n-am prea înțeles, oricum una avea și-un copil, s-a dus să-l culce, iar noi am mers pe șezlonguri să fumăm ceva, aveau la ei o sticlă de rom și mai multe grame de lucruri de bine. Fetele aduseseră pahare de plastic și gheață de la bar, nu știu cât am fumat, două-trei cuie cu toții, eram vreo cinci, că mai apăruse un prieten de-al lui Sebi, fotograf, îl tot văd prin Control cu fosta tipului cu barbă de la Atelier, nu știu dacă sînt împreună, oricum acum era singur. Cineva începuse să povestească nu știu ce fază de pe Facebook, eu mă lungisem și urmăream un cuplu care bea mojito la bar. Ea – tunsă scurt, avea cîteva șuvițe lungi, împletite – desculță, purta un fel de sarafan și mîinile încărcate cu brățări de festivaluri; el – cu părul ridicat și ondulat, pantaloni scurți de blugi, cu bretele lăsate – purta și cămașă largă de in, descheiată pe jumătate, cu un lanț lung la gît. Erau pur și simplu frumoși, stăteau în picioare unul în fața celuilalt, vorbeau mult sorbind rar din paharele cu pai, o singură dată s-au sărutat, scurt, după ce au rîs la ceva spus de el, care i-a și pus mîna pe șold și a tras-o mai aproape... Tînjeam, asta era, *tînjeam* ca un cîine, parcă nu mai avusesem parte de așa ceva de-o veșnicie și, cu toate astea, chiar dac-aș fi fost cu Eliana în zilele noastre bune, parcă tot nu mi-ar fi ieșit, nu era ce trebuie sau nu era ce era în capul meu, ajunseseam la concluzia că nu mai credeam în relații bazate pe iubire, dar nu știam dacă nu mai credeam asta din cauza a ceea ce mi se întîmplase sau dacă ceea ce mi se întîmpla era din cauză că gîndeam deja asta de ceva vreme.

Oricum, eu eram deja setat pe Elena, pentru că de-aia mă dusesem în Vamă, să mă-ntîlnesc, *ca din întîmplare*, cu Elena, tipa de la petrecerea HBO de la TIFF, unde eu, de fapt, o căutam pe una Chira, o cunoscusem tot la Cluj, cu un an înainte, ceva actriță de teatru, reclame, clipuri, care însă apăruse cu cineva, am aflat pe urmă că tipul era gay, mă rog, pe Elena o spionam mai demult pe Facebook, o admiram de la distanță, știam ce face, cine credea că e, cine voia să fie... Mi se inundase camera de hotel, am căutat-o în Midi și totul a mers ca predestinat: am dansat, am băut, cînd a venit de la toaletă mi-a băgat un deget sărat în gură, m-a luat să dorm la ea, ne-am reîntîlnit apoi în Control, ajunseserăm să ne fudem în nopți consecutive (de fiecare dată era mai bine doar pentru că știa cum să mă facă *pe mine* mai bun), am fost la

B'estFest, mă rog, fiecare venise acolo separat, dar am stat împreună la concertul Røyksopp, apoi am băut vin la cortul Von Schayk și ne-am întors în oraș cu Rareș cu mașina la un party privat la Casa Presei. Ne vedeam în diverse combinații o dată la câteva zile, întâlnirile dintre noi ne erau pur și simplu favorabile, mergeam separat, dar împreună, și nici nu vorbeam despre asta, din prudență, nehotărîre, teamă. Nu știu dacă se mai vedea cu cineva (Eliana, între timp, voia să discutăm, știam că mă voia înapoi, dar vorbea prin ea nostalgia), oricum lăsaserăm amîndoi să se subînțeleagă că preferăm no strings attached, nu voiam să stricăm vraja, asta pînă cînd vorbele ei au început să semene cu promisiunile, gesturile, cu căutarea, iar uneori avea pretenții care mă flatau. Deveniserăm intimi cu adevărat, spunîndu-ne lucrurile banale importante pentru fiecare, oferindu-ne dincolo de protocoale și ipostazele publice, fără a ne mai rușina de propriile slăbiciuni.

Apoi *ceva* s-a întîmplat, întotdeauna *ceva* se întîmplă, iar incoerența sporește cu fiecare detaliu. Într-o noapte mi-a trimis pizda fotografiată cu iPhone-ul, dar a doua zi nu mi-a răspuns la telefon. A devenit capricioasă, nu mă respingea, doar mă amîna, însă otrava mi se vărsase în sînge. Mă prinsese nu atît prin *ce*, cît pentru *cum* se oferea, orice posedare era un schimb, dar, în același timp, mă lăsa să cred că norocul e de partea ei și că sînt un lux pe care și-l însușește ilicit, că mă revendică.

Într-una dintre după-amieze, cînd îi trimisesem un SMS și ea nu-mi răspundea, m-am dus să mănînc la Shift. Mesele din grădină erau ocupate sau rezervate, la fel și cele de la parter, așa că am urcat și am găsit un loc liber taman în ultima încăpere, cea din dreapta. Așteptam comanda cînd, pentru prima dată, mi-a atras atenția tapetul peretelui din spate, un fel de afiș patinat cu chipul unei femei. *Era ea!* Asemănarea m-a tulburat peste măsură. M-am ridicat și am plecat fără să mai comand.

Îmi lipsise să fiu la cheremul unor gesturi imprevizibile, să doresc pe cineva pendulînd între aroganță și umilință, dar mi-am dat seama că I was losing it. În perioada următoare n-am insistat, să nu par prea disponibil sau prea disperat și, ca să mă exprim frumos, mi-am supus pasiunea discreției, am dispărut. Însă reținusem că weekendul acela urma să meargă la mare (eu am

presupus că în Vamă, dar cred că ajunsese la Vadu, mai fusese acolo), așa că plănuisem să-mi joc independența și detașarea în timp ce dădeam, întâmplător, unul de altul. O căutam să-mi fac așteptarea mai ușoară, când de fapt trebuia să presimt dezastrul în care te poate aduce cea mai banală dintre pasiuni, chiar și jocul de glezne pe marginea ei. Speram să o găsesc la mare, doar că atunci când se limpezesc apele prada nu mai e de mult acolo.

Deci fumam cu Sebi și, la un moment dat, au venit unii să strângă șezlongurile și ne-au ridicat, fetele au spus că oricum le e frig și c-ar vrea să meargă să se-mbrace, iar Sebi și fotograful au plecat cu ele, lăsaseră bagajele în mașină, urmau să se-ntoarcă la Amphora, unde era concert DJ Vasile și ROA. În fine, ne-am despărțit, eu am ajuns la OCS, băieții tocmai terminaseră sound check-ul, se strîngea lumea, dar știam că o să le mai ia cel puțin o oră pînă încep. Am ieșit în drum și am luat-o încet înspre Stuf, când mi-am dat seama, privind cu greu la tiribombele ce se învîrteau în gol cu brațele luminate colorat, că mă cam luasem, începeam să visez în spațiu divin, cum scria pe cortul Catena (probabil că, după „Basarabia e România“ și „Isus vine“, ăsta e stencilul cel mai desenat), înaintam prin valuri de sunet: la Bongo se auzea Norzeatic, la Karaoke rula un concert cu Rammstein, la Open Stage niște folkști cîntau ceva Sterian, dinspre Goblin bubuia Skrillex. Un Babel înălțat beat cu beat! Când am ajuns la Stuf am dat de Cătălin, care făcuse joint-ul, la propriu și la figurat, cu un alt grup, și am rămas cu ei. Tipul cu dreduri era pe vrăjeală cu una, masterandă pe la Arte, care-și ținea tot timpul gluga hanoracului pe cap, cred că am văzut-o pe la Romanian Design Week, face bijuterii cu motive populare. Mai aveam cam jumătate din sticla de vin, dar n-am mai băut, încercam să-mi revin, ne-am fițit un pic încoace și-ncolo (același playlist de 'nșpe ani!, am început să facem pariuri după cîte cîntece o să intre „Basul și cu toba mare“ și „Liquido“), apoi au apărut niște tipe de la Radio cu care mă-ntîlnesc la Gărița (una cîntă la clape într-o trupă de nu știu ce) și am migrat în grupul lor, păreau mai proaspete. Am plecat să mai cumpărăm băutură, eu și una din ele, îmbrăcată în ie, care stătea mai mult cu ochii-n iPhone. Cumva îmi revenisem. La Bibi începuse concertul cu Baniciu, se adunase lumea și în stradă, cîntau refrenele de pe borduri.

Cînd ne-am întors pe plajă, fetele înălțaseră în mijloc o grămăjoară de genți și gecuțe, ne-am bîțuit pe medley-ul ăla de rock'n'roll (care se pune la *orice* nuntă), am ridicat paharele și am văzut că sărise nisip în ele, se-ntunecase, începea agitația. Ce era acolo! Vamaioți old-school deveniți între timp părinți care alăptează-n public, neohipioți creștini și down-shift-eri naționaliști, corporatiști deghizați în roacări întîrziați, puștani emo-skateri-goth, ong-iști de toate cauzele (mai noi, mai roșii, mai pierdute), parțial-hipsteri, cocalari de Capitală, metrosexuali de Mangalia, pescari locali, bikeri bulgari, toată fauna postmilenaristă. Am cerut o țigară de la fete, dar nimeni nu părea să aibă brichetă, prin nisip începuseră să se-ngroape sticlele goale, din cînd în cînd mai apărea cineva cunoscut și toată lumea urla de parcă înviase din morți.

Entuziasmul e obligatoriu în Vamă, trebuie să te simți bine neapărat, trebuie să fii recunoscut și să fii văzut în timp ce-i recunoști pe alții, oricum, să te manifesti, să-ți faci simțită prezența. Remarcasem și eu o prezență: minionă, gropițe, tunsă scurt, tatuaj pe ceafă (ceva în engleză cu litere gotice: Lord Byron, Sylvia Plath, The Kills sau poate era o floare, un fractal, o chinezărie). I-am scos nisipul din pahar, i-am turnat vin, i-am aprins țigara, i-am cîștigat încrederea și ea m-a luat să ne pișăm în apă. Ne-am dus mai departe, unde plaja nu era aglomerată, și inițial m-am gîndit să rămîn mai în spate, să-i ofer intimitate, dar cînd i-am auzit jetul izbind nisipul umed m-am excitat și m-am apropiat. Mi-am dat și eu drumul, din picioare, în pelicula de apă a valului spart, lîngă ea, probabil a simțit pe brațe stropi. Terminase prima, dar nu s-a ridicat, m-a așteptat și ne-am spălat mîinile în apa înpumată unde făcuserăm amîndoi. Mi-a trecut prin cap că aș putea să nu mai merg la concert, să rămîn cu gașca aia, dar ea a dispărut și, la un moment dat, am văzut-o dansînd lipită de un lungan într-un alt grup, ceva mai încolo.

În Vamă nu e bine să fii singur, trebuie să pleci sau să ajungi neapărat cu cineva, dar pare că vara fiecare e pe cont propriu. Ce vreau să spun e că, dacă-i urmărești pe oameni suficient de atent, de cele mai multe ori va fi trist. Eu chiar începeam să fiu trist, n-o arătam, însă fetele simt asta și cele mai multe se îndepărtează, unele sînt atrase, vor să te salveze, dar cele mai multe se îndepărtează și bine fac, oricum eu n-aș vrea să fiu salvat și să

salvez pe nimeni, nimeni nu trebuie să fie voluntar sentimental.

Fetele au decis să mergem în Expirat, cineva a zis karaoke, dar era prea devreme, oricum a venit și miniona, singură, mi se cam tăiașe, dar nu aveam cu cine rămîne și oricum bițîiala în același nisip umed, în jurul aceluiași stîlp, sub același bec chior, pe același playlist, lîngă aceeași barcă spartă mă plictisea la fel de mult ca un solo de dans contemporan fără muzică, pe întuneric, într-un spațiu neconvențional dezafectat.

La Amphora începuse ROA, de la Corsarul încolo basul era laptele, tobele erau șoaptele, plaja era full, de la Molotov se ridicau lampioane, iar vizavi de Expirat, cînd am ajuns noi, se aprinsese un foc de tabără (eu, autenticul), lumea se adunase în jur cu sticlele în mîini și cu ochii sticlind în flăcări (tot un fel de totem). Peste drum se dansa pe gard și pe mesele de lemn, iar pe deasupra barului pluteau baloane de săpun, feerie! Am stat și acolo vreo juma' de oră, dar „profeția e că gîndul bate vorba la final“ și fetele s-au trezit că vor la karaoke, mi-am luat un whisky și m-am băgat și eu. Am cîntat „Creep“, un tip a cerut-o pe una în căsătorie la microfon, după care i-a cîntat „TNT“. Am băut cu fetele un rînd de tequila, două dintre ele au mai cîntat ceva (incredibil ce populari sînt Holograf și Sinatra la karaoke!), dar n-am mai stat. Între timp miniona se lipise de mine, își vîrîse mîna în buzunarul meu de la spate și-mi arăta escadrila de lampioane roșii ridicate pe cer, unele se clătinau în vînt, învelișul de hîrtie lua foc și ardeau în cîteva secunde înainte să atingă apa. În fine, am ajuns la Molotov exact cînd începea concertul, m-am uitat după Cătălin, dar nu era, oricum se strînsese multă lume, era plin de puștime care urla versurile, pînă și Amariei s-a mirat după primul cîntec: băi, ce mulți sînteți! Se vedea pe ochii lui că fumase, aș mai fi tras și eu, dar cine știe pe unde era Sebi, poate că o tăiașe spre Stuf sau, după cum îl știu, rămăsese în cameră să fumeze ascultînd la căști electro-urile lui psihedelice obscure.

Am trecut pe whisky cu cola. Se adunase lumea și în spatele scenei, pe nisip, nu era prelată, puteai vedea trupa și de-acolo, cîteva boxe fuseseră întoarse. Amariei, desculț și fumat sau băut sau cum era, a mai încurcat el niște versuri (nu mai știu unde au cîntat odată și ăsta, complet luat, s-a întins pe jos în fața tobelor și a adormit acolo, *în timpul concertului*), dar s-a ținut bine. Cînd au

băgat „Oda“ mi-am amintit de Alexa, îi cumpărasem caseta cu albumul, derulam mereu la piesa aia și urlam în camera de cămin plictisiți-ce-ne-nvăță-la-școală, acum are copii, mai vorbim din când în când pe Facebook, îmi trimite poze cu ăia mici, și-a luat vilă în Paradisul Verde. Înainte să înceapă „Două beri goale“, Amariei a cerut de băut în microfon și cineva din public i-a întins un Carlsberg, iar când a ajuns la versurile cu hai-la-mulți-ani-nu-mai-știu-a-cui-e-ziua... trupa s-a oprit brusc din cântat, toboșarul a destupat rapid o sticlă de șampanie și a împroșcat-o în spatele lui Amariei. Eram în partea dreaptă a scenei, lângă boxe, și am văzut, în contra luminii unuia dintre proiectoare, jetul de șampanie ricoșând înspumat ca niște aripi din umerii lui Amariei, care a continuat să cînte a cappella ...dar-a-cui-e-noaptea, apoi s-a oprit, flească. Azi e și ziua lui Dan, a spus toboșarul, iar puștoaicele au început să urle și să-i cînte la-mulți-ani, se vedea că Amariei e copleșit de moment, apoi au reluat cîntecul, iar concertul s-a încheiat, cu emoția dublei aniversări. Amariei a coborît de pe scenă zîmbind și clătinîndu-se, apoi a căzut pe spate în nisip, l-a ajutat să se ridice un bodyguard și l-au dus probabil să bea și el liniștit de ziua lui.

După concert am mers din nou să mă piș în mare, fără nici o companioană, apoi am zis să le caut pe fete la karaoke, dar fetele plecaseră, se urla la unison în-vara-asta am-să-mă-n-pula-mea, nici Cătălin, nici Sebi nu-mi răspundeau la telefon, așa că am luat-o înspre Expirat, buștenii arseseră, unii dormeau înfofoliți în sacii așezați între mesele de lemn, alții dansau fără tricouri suiți pe scaune. Nu mă atrăgea să rămîn, mi-am mai luat un whisky și am plecat cu pahar cu tot înainte să fiu văzut de Xandra, era acolo cu toată gașca, Sașa, Larisa, Andreea, inclusiv fotografia lui Sebi, veniseră să strîngă semnături pentru Roșia Montană. Am plecat cu gîndul să mă-ntorc eventual la Stuf (la unele cîrciumi nu era absolut nimeni, nu știu cum în Vamă toată lumea se duce în aceleași cîteva locuri), dar undeva se spărsese o țevă sau canalizarea refluase, după Goblin se revărsase un mic rîu, ulița se înnămolise și mirosea a căcat, lumea ocolea pe plajă, în nisip se formase un canal și îl puteai sări mai ușor.

Se făcuse vreo două jumate, fetele ziseseră să ne-ntîlnim la umbrare și cică să facem baie pe Bolero, dar eram cam amețit să

mai aștept pînă la răsărit și oricum în zona aia putea îngrozitor, pe drum am călcat pe un tip care dormea sau se prăbușise lîngă o mașină, plaja era deja plină de tipi căzuți la datorie. Cînd am ajuns la stradă, treceau mai multe mașini decît oameni, și din alea mari, SUV-uri, jeepane, choppere, la clătite și la fast-fooduri erau cozi enorme, dar mi se făcuse poftă de-un porumb fiert, pe care l-am și dat gata pînă să ajung la Pirați, pe zidul de lîngă bancomat scria „Privește cerul“.

Cum era în Vamă prin anii '90! Eu atunci am fost prima dată (Alexa m-a dus), Magheru era o uliță cu țărînă traversînd niște grădini cu buruieni. Cîte conserve, cutii de brînză topită și sticle de vin am cărat cu noi în rucsacuri! Aveam un mic casetofon care mergea cu șase baterii R20 la care ascultam și ne futeam pe toate: *Unknown Pleasures*, *Meddle*, *Achtung Baby*, *Tango in the night*, *Pantofi de lac*, *Ten...* Într-un an, lîngă cortul nostru campase un cuplu, mai mari decît noi, îl țin minte și acum pe tip, purta un tricou rupt pe care scria „How soon is now“ și, de fiecare dată cînd ieșea din mare și se apropia de cearșaf, cînta where-is-Mona?-where-is-Mark?-where-is-Matthew?- now-it's-getting-dark. Nici eu, nici Alexa nu știam atunci ce cînta tipul ăla, n-am îndrăznit să-l întrebăm, am aflat mai tîrziu, nu mai eram împreună.

Așa! Ieșisem în capătul străzii și am zis să iau un taxi, toți îmi cereau 20 de lei, eu mai rămăsesem cu 15. Am luat-o pe jos și abia după ce s-au terminat stîlpii de iluminat mi-am dat seama ce noapte întunecată era, nici o stea pe cer și nici mașini nu mai treceau pe drum, era în jur de trei, aș mai fi stat, dar mi-era clar că n-aveam să dau de Elena, îmi pierise cheful, fumasem, băusem, mă epuizasem, voiam să mă culc la mine-n cort. Ajunsesem pe pista de biciclete și pășeam prin beznă gîndindu-mă ce frumos fusese cerul la venire și ce întunecat era acum, fără ca eu să fi făcut între timp ceva, orice. Amețit și obosit cum eram, mă gîndeam să nu adorm în mers, noroc că mai trecea, din cînd în cînd, cîte o mașină care-mi tăia ochii cu farurile. Mă îndepărtasem destul de mult, vuietul rămăsese în spate, și m-am întors, nici nu știu de ce m-am întors, doar că în acel moment a trecut pe lîngă mine, dinspre 2 Mai, o mașină și, la lumina farurilor, am văzut în depărtare că mai venea un cuplu. Cînd a trecut următoarea mașină m-am uitat din nou și siluetele se apropiaseră foarte mult, ca și cum în intervalul dintre

cele două mașini alergaseră. Imediat ce ieșisem din Vamă și lumina de la stâlpi abia dacă mai bătea, trecusem pe lângă doi tipi care așteptau în întuneric pe bordură (din depărtare îi luasem drept o tufă ceva mai mare), puteau fi ei. Între timp, ajunseseră la cincizeci de metri în spatele meu și mi-a trecut prin cap să mă retrag pe câmp și să văd ce fac, în mod sigur și ei mă văzuseră în lumina farurilor. Dar n-am făcut-o și în cele din urmă m-au ajuns, doar că nu m-au depășit, deși la ritmul în care merseseră pînă atunci ar fi fost normal s-o facă. Unul din ei s-a oprit cîțiva pași mai în față, apoi a menținut ritmul, n-a luat avans, iar celălalt a rămas lângă mine, pășind umăr la umăr.

Salut, bă, unde mergi? a zis cel apropiat, i-am spus, apoi mi-a cerut un foc, nu fumez, hai în Mangalia cu noi, a mai spus după o vreme, ce să fac acolo? am întrebat, așa, ca vagabonzii, să ne futem în cur, a zis, apoi a rîs punîndu-mi mîna pe umăr, după care am continuat să mergem împreună în tăcere, cu cel de-al doilea tip pășind tăcut mai în față. Nu-mi prea plăcea situația și mă gîndeam că aș fi putut fugi pe câmp, la cît de întuneric era nu m-ar fi putut urmări, sau aș fi putut ieși pe șosea, mai treceau mașini, dar cumva devenisem curios, aș fi fugit, însă aș fi vrut să văd și urmarea. Și, oricum, de ce-aș fi fugit!?, mi-era puțin frică (frica nu ține cu tine, animalele trăiesc printre noi, vorba lui Amariei), dar în afară de instinct n-aveam nici un motiv să o zbughesc de lângă băieții ăștia care-mi ceruseră un foc, făcuseră o glumă, chiar dacă una proastă, și acum mergeau alături de mine. În plus, mi-era jenă să fac un gest preventiv de apărare, mi-era rușine să încerc să scap înainte să-și manifeste ei intenția de a mă prinde.

La un moment dat am trecut pe lângă un copac care-și întinsese crengile pînă spre pistă și, cum eu eram la marginea aleii, am împins puternic cu brațele crengile să nu mă zgîrie pe față. Foșnetul neașteptat al frunzelor i-a făcut pe amîndoi să tresară, dar nici măcar asta nu putea fi neapărat semnul vreunei încordări, poate că pur și simplu se speriaseră, oricum de ce doar eu aș fi fost îndreptățit să mă comport prudent!? Cel de lângă mine era mai înalt (nu le văzusem fețele, dar păreau doi puștani), n-aveau de unde să știe cine sînt eu, aș fi putut avea centura neagră, zilele astea toată lumea se uită la K1 și merge la sală, puteam fi sparring partner-ul lui Iftimoaie...

Și zbang! Când pumnul tipului de lângă mine mă izbește-n gură, hahaha, halucinant, deloc elegant, mă aud spunându-mi în gând, băi, nu pot să cred că *totuși* se-ntîmplă, simt pumnul cum vine prin întuneric din lateral, dar n-am cum să mă feresc de ceea ce nu văd și nu-nțeleg, chiar și anticipată, violența mă ia pe nepregătite, recunosc, mă pregătesc pentru ce-i mai rău, dar nu atît izbitura mă sperie, cît sunetul, sunetul ei înfundat (senzații noi!), bufnitura pe care-o aud în spatele capului, mă-ngrozește, deci așa începe! îmi zic, urmat de stelutele care nu-s doar verzi, au toate culorile, mă simt ca un personaj din desene animate, spune-mi ce trebuie să simt, spune-mi ce trebuie să mint, numai bine întors de lovitură, dau să fug înspre cîmp, cîmpul întunecat e-n fața mea, frica mi-ar da viteză, dă-mi două palme și hai să fugim, doar că lângă pistă se cascadează un șanț, calc în gol și mă prăbușesc înainte să primesc primul picior între omoplați, îmi scot mobilul din pantaloni și-l arunc departe în iarbă, n-au cum să vadă ce fac, sînt prea ocupați să mă lovească, tipul care mă izbise primul cu pumnul îmi cară acum picioarele-n spate și în cap, celălalt apucă să mă lovească cu piciorul în față, doar eu știu cît de mult te doare, cît de mult te doare, simt sîngele-n gură, trebuie să ridici mîinile sus, mîinile sus, dacă poți să ridici mîinile sus, îmi protejez capul cu brațele, iar picioarele lui se opresc acum în blocajul mîinilor, dar mă lovește cu sete-n burtă, ia-te de pe jos, ia-te de pe jos înainte să te calce-n picioare, îmi strîng genunchii la piept, spatele și ceafa îmi rămîn însă expuse, cel înalt își face destul de bine treaba, timpul se dilată și fiecare lovitură durează mult, se descompune, se reface și revine în mintea mea ca frecvențele unui radio cu scala în mișcare, refrene franjurate îmi însoțesc junghiurile, durerea răspunde în carne intermitent și-n contratimp, durerea nu se grăbește și e suportabil așa, dacă știi să trăiești în reluare, dacă poți să trăiești în reluare, ești cel mai tare, în reluare nu doare, nu văd nimic, în reluare nu doare, refac coregrafia violenței ghidat de bufniturile care-mi răsună în cap, ca și cum urechile mi-ar fi înfășurate-ntr-un prosop, zgomote la plic, dar și zgomotul doare, da, doare, liniște, vă rog, liniște, vă rog, dacă-ți obosesc urechile, folosește-te de băta!, cum mă-nvăța profesorul meu să-mi acordez chitara, cu fiecare picior izbit în capul meu se aprind alte și alte stelute care se sting precum lampioanele căzînd în marea care-mi sună-n cap, Iftimoaie vine!,

capul îmi atîrnă greu, abia aștept să văd dacă sînt eu, cel care susține întruna că pe noi în viață ne ține doar ura, percep violența loviturilor, sînt conștient de situația în care mă aflu, mă cunosc prea bine, știu că noaptea asta nu-i de mine, dar sînt atent la ce mi se-ntîmplă, mă interesează propria-mi nenorocire, vreau să pot să m-ascund, să văd cît mai mult, vreau să văd cînd mi-e frică cel mai mult, totuși nu eu, pare că altcineva cu care împart același corp ia bătaie în imediata mea apropiere, sînt lipit de mine, sînt dezorientat, ei dau mai mult în cap, corpul meu e un arbitru prins într-un ring strîmt, ajuns într-o încheștare ce nu-l privește, încasînd loviturile răzlețe în focul încrucișat al unor pumni și picioare abătute de sus, de ce cad rinoceri din cer!?, la un moment dat spun, icnind, de fapt, mă rog de ei, gata, luați banii și nu mai dați, și dac-am să scap și-am să mă refac, o să-nvăț să mai tac, cei doi mă mai lovesc de cîteva ori, îmi bag mîna în buzunar și le întind pe întuneric cei 15 lei care taximetriștilor nu le fuseseră de folos, o mîna îi înșfacă și tipii o rup la fugă, cînd ajung în marginea șoselei îmi strigă (din lumina farurilor unei mașini care tocmai trece, par siluetele longiline ale unor extraterestri ce ies din lanul de porumb), bă, să nu te ridici, că te omorîm, în morții mă-tii!, băga-mi-aș pula-n tine, mă desfac și mă întind prudent, poate am vreo coastă ruptă, sincere felicitări, sincere felicitări, ai-reușit-să-mă-dobori...

Mă întinsesem pe spate ascultînd melcișorii cum pîrîiau în iarbă sub greutatea corpului meu bătut în spațiu divin, priveam cerul, iar cerul era la fel de negru și, după ce liniștea s-a lăsat pe cîmpul măturat de farurile cîte unei mașini, greierii au pornit ca la un semnal să cînte în jurul meu. Bolero! Eram amețit, mă dureau coastele la fiecare inspirație, de ce mă mir că pot să respir?, umerii mă usturau, îmi ardea tot corpul și tremuram din toate încheieturile, mi-am supt buza spartă și mi-am plimbat degetele prin gură să văd dacă aveam dinții la locul lor. Erau, doar unul de jos se mișca, iar cei din față sus fuseseră spărți, colțurile și smalțul sărit îmi zgîriau vîrfurile degetelor și limba, tragem toți cu viața de dinți, sîntem toți niște molii fierbinți, supraviețuisem...

M-am ridicat în genunchi și, tremurînd, am pornit în patru labe prin iarbă să-mi caut telefonul, cu capul vîjiind și descoperind la fiecare mișcare un nou loc dureros din corp. Orbit de noapte și de

necaz, pipăiam iarba uscată prin întuneric (privește pământul!), prefirînd melcișorii pînă am dat de o pălămidă, am simțit spinii în vîrfurile degetelor. Nu pumnii și picioarele, ci spinii mi-au pus capac! Mi-au dat lacrimile, îmi venea să plîng, din frustrare, din compasiune față de cel care dintr-odată mă găseam prăbușit la pămînt, bătut într-un șanț, după ce-mi căutasem toată seara iubita, o iubită, una din ele, oricare, pentru că oricum le-aș fi dorit alternativ și le-aș fi părăsit pe rînd, aș fi vrut să adorm acolo în iarbă și să mă trezesc în septembrie, să fim împreună, să-mi arate cum pot fi mai bun, căci fără ea nu pot fi la fel, nu pot fi în nici un fel, rămas în urma stolului, fără scurtături la îndemînă, m-am prăbușit din nou în iarbă...

Căutam o poziție în care să nu mă doară coastele și spatele, îmi sugeam buza și mă gîndeam la cercul vicios în care mă prinsesem de voie de nevoie, îndepărtat de cineva care-mi plăcea tot mai mult, dorit de altcineva care-mi devenea tot mai indiferent, simultan seducător și abandonat, ca și cum fiecare din noi am crea un gol în celălalt și tot așa într-un fractal enorm în care fiecare sîntem absența altcuiva, ca și cum rațiunea dorinței ar fi defazarea, cum faci să neutralizezi umiliința de a nu fi dorit înapoi cu aroganța de a nu dori la rîndul tău, cum faci să suprapui ipostazele astea?! Blocat între studentul care nu mai eram de mult și adultul care nu mai deveneam odată, nu ajungeam să fiu iubit pentru motivele *corecte* sau măcar statornice, căutam dragostea în toate locurile strîmte sau dezafectate, îmi risipeam intimitatea pe extaz, mă ofeream tot mai ușor pentru a mă deschide tot mai greu, confundam predispoziția mea la renunțare cu epuizarea... Mă autopedepsisem pentru că preferam trivialitatea loialității și pentru că mă complăceam în promiscuități favorabile mergînd calm alături de viitorii proxeneți ale viitoarelor Samante dezertate prin pizzeriile Mangaliei, oferindu-le timp să găsească momentul oportun pentru a strivi în șanț cu pumnii și picioarele balaurul cu mai multe puli. Pînă la urmă nu întîrziaseam cîtuși de puțin, mă prezentasem la timp pentru a fi doborît, pentru că nu mă caftiseră doi străini, mă bătuseră Elena și Eliana (potayto-potahto) cu gemetele și mîinile lor încleștate altădată pe pula mea!

Poate nu gîndeam toate astea în acel moment (nu atît de limpede), le gîndesc de atunci, dar *asta* era starea retorică

deplorabilă în care m-am trezit brusc din bătaie. Cea mai gravă notă de bas, eram La-ul cel mai jos luat, nu mă-ntreba cum de mai rezist, nu mă-ntreba de ce sînt atît de trist... Mi se umpluseră ochii de lacrimi, mi-era necaz, mi-era ruşine să plîng acolo, pe cîmp, în noapte, şi singur, şi bătut, deznădăjduit, dar ce alt moment mai potrivit pentru nişte lacrimi sincere, gratuite, fără martori, ce nu aveau să impresioneze pe nimeni!?

Rămăsesem tolănit pe pămînt, lipsit de voinţă, dă-mi ceva de care să mă ţin, dă-mi un motiv să îmi revin, îmi smulgeam cu dinţii spinii de pălămidă din buricele degetelor, cînd am auzit telefonul vibrînd undeva în iarbă. Elena. Poate că se afla totuşi în Vamă şi mă căuta. În ce hal eram!, dar m-aş fi adunat, m-aş fi întors să-i culeg compasiunea afişîndu-mi nepăsător vînaţările, aş fi fost deopotrivă demn de milă şi admirabil. M-am uitat în jur în iarbă şi am văzut lumina telefonului căzut cu ecranul în jos, m-am tîrît pînă acolo, l-am ridicat, dar măcar atît mi-am dat seama şi eu, că nu-i puteam răspunde în starea în care mă aflu, încă tremura carnea pe mine, m-ar fi trădat vocea. Cu atît mai bine, urma s-o sun eu mai tîrziu, o făceam *eu* să aştepte, de data asta *eu* o nelinişteam, sperînd astfel să-mi recapăt puterile, farmecele... Am lăsat-o să sune în timp ce-mi dădeam pantalonii jos, stomacul îmi fierbea, cine ştie, de la lovituri, de la spaima prin care trecusem, de la băuturile amestecate cu iarbă, cu brînza din clătită, cu porumbul fiert, cu cola, atunci a trecut o maşină şi am zărit la doi paşi de mine o plăcuţă pe care scria „De vînzare“. M-am sprijinit de stîlp şi mi-am deşertat intestinul acolo, în cîmp, pe întuneric, în spaţiu divin, ca şi cum m-aş fi golit de tot ce luasem şi adunasem în seara aia, timp în care Elena a mai sunat o dată, doar că nu, nu era Elena, era Eliana şi, după ce s-a oprit, am verificat cu ochii uscaţi apelul anterior, tot ea sunase şi prima dată. Ştiam ce avea să spună, ştiam ce n-aveam să-i spun, cu ea nu voiam să vorbesc, aşa că am lăsat telefonul în iarbă şi am căutat un şerveţel, o hîrtie, ceva cu care să mă şterg la cur, şi în buzunarul pantalonilor am dat peste un flyer de care se lipise o bancnotă de 5 lei, ceea ce însemna că la plecarea din Vamă avusesem în buzunar fix 20 de lei, m-ar fi luat taxiul dacă m-aş fi căutat mai atent, oricum pînă la urmă mîncasem bătaie în valoare de două beri pline, ai reuşit să mă dobori, dar ţineţi minte, m-aţi învins în zadar, m-aţi-învincis-în-

zadar-m-a-ți-învins-în-zadar...

Am ieșit la șosea și am luat-o încet spre 2 Mai. Se făcuse frig, simțeam răcoarea și umezeala toamnei care avea să pustiască locul în curînd, miroseam dezolarea ce urma sfîrșitului de august, sau poate era doar mirosul cadavrului proaspăt, căci pe asfaltul din dreptul unității militare zăcea terciuită o pisică, sau un iepure, oricum nu puteam spune că n-avusesem noroc, chit că o coastă și un genunchi mă făceau să merg ca un invalid. Am intrat în sat și cînd am ajuns la primul supermarket mi s-a făcut poftă să beau o bere din banii rămași, mi se uscască gîtul, dar chiar înainte să intru am primit un SMS de la Eliana: „mai bei mult? :) xandra zicea ca erai prin expirat, hai sa prindem rasaritul, nu fi tont, ca nu-ti fac nimic din ce nu accepti ca vrei :)“. Aș fi avut timp să mă întorc și chiar mi-a trecut prin cap s-o fac, ar fi *trebuit* s-o fac, oricum îmi futusem tot weekendul, dar, dac-aș fi apărut în starea aia în fața ei, m-ar fi oblojit și dădăcit zile întregi și fix de asta n-aveam chef, de maternitatea ei revigorată, exersată pe mine. Aveam nevoie de ea, dar o doream cu intermitențe, mai degrabă în lipsa alternativelor (să mă fi chemat atunci Elena, pentru ea da, m-aș fi întors, pentru că, de fapt, noi vrem chestii normale cu oameni fucked-up), și m-am gîndit: la ce bun?!, în cele din urmă ajungem să ne chinuim și să ne răzbunăm unii pe alții doar pentru faptul că ne dorim temporar și oricum disproporționat. Țasta e felul în care *acum* îmi justific ezitarea, atunci pur și simplu am ales să ignor mesajul Elianei și am intrat în supermarket, unde vindea o puștoaică roșcată cu pistrui zăpăciți.

M-a luat imediat cu ce-ai pățit?, am primit și-am împărțit niște pumni în Vamă, să-i vezi pe ceilalți, am zis eu peltic, după care m-am apropiat de standul cu ochelari de soare să mă privesc în fișia de oglindă. Eram destul de aranjat: aveam o tăietură lungă pe frunte, arcada spartă din care-mi curgea sînge, două zgîrieturi sub ochi, unul se și învinețise, nasul umflat, buza de sus umflată și spartă într-o parte, gulerul bluzei se rupsesse, iar pe gît și pe umăr se vedeau alte zgîrieturi, cum probabil aveam și pe spate și pe șold. Aș bea ceva tare, dar acum nu am decît atît, restul sînt în cort, am spus și am scos hîrtia de 5 lei, holbîndu-mă fără să vreau la sîinii ei din aceeași familie cu pepenii galbeni rînduiți în coșul de pe tejghea. Meriți ceva mai tare, poți plăti și mîine, a spus puștoaica

zîmbind de parcă mi-ar fi simțit privirea plimbată pe maioul ei. Dă-mi sticla de J&B, am spus cu ochii pe raft, mă duc să fac o baie să-mi revin și, dacă vrei restul banilor mai repede, te aștept pe plajă, cortul albastru de lângă ortodoxiștii cu drapel. Atunci ia și astea, a spus puștoaica, privindu-mă drept în ochii mei umflați și vineți, și mi-a întins de sub tejghea două pahare de sticlă, apoi și un tampon de zi. Pentru aia, a zis ea și a arătat către arcada care continua să sîngereze. Poate aduc și un pepene, știu eu o chestie, a mai spus și privirea ei era neortodoxă cît cuprinde.

Poate se jucase, poate-i fusese milă, poate chiar o excitase invitația mea, nu știu, dar cu toată betegeala voiam să vină, îmi doream, meritam, așa cum zisese și ea, flirtul mă remontase. Am cotit pe ulița de lângă Dobrogeanul apăsînd tamponul pe arcadă și, imediat ce-am ajuns în camping, am luat o înghițitură zdravănă direct din sticlă. M-au usturat gîngiile de mi-au dat lacrimile. Am dat drumul în nisip sticlei și paharelor, nu mă puteam apleca din cauza coastei, m-am dezbrăcat cu greu, am aruncat hainele în fața cortului și, șchiopătînd, am intrat gol în mare. Lumina stîlpilor din camping se pierdea undeva pe la jumătatea plajei, așa că înotam ca în noapte, fără să văd nimic, ascultam doar clipocitul apei la urechi, era rece și îmi făcea bine, mă usturau fața și spatele, mi-am clătît gura de cîteva ori, mă usturau toate, dar sarea mă trezea, îmi reveneam, cînd am realizat că mă îndepărtasem și nu mai știam unde putea fi geamandura. Nu vedeam apa în care înotam, doar îmi simțeam corpul levitînd și am avut o senzație stranie, că plutesc legat la ochi cu spatele la țarm și că sub mine se cascadează marea gaură neagră, că nu mai există fund, că înot pe verticală... Îmi trecea prin cap că mă vor purta curenții în larg fără să-mi dau seama, fără să mă știe nimeni și m-a cuprins panica ascultînd liniștea apei în întunericul nopții, ca și cum aș fi înotat clandestin într-un fel de no man's water din cerul căreia, de deasupra, ceva mă vînează și e gata să se repeadă asupra mea, așa că m-am întors brusc cu fața spre plajă, să înot înspre lumină, și tot nu-mi dădeam seama dacă avansează...

Cînd m-am apropiat de mal și am atins nisipul cu tălpile, mi-am simțit corpul îngreunat, eram prea obosit, era prea liniște, mi se făcuse frig, îmi înghețaseră genunchii și coatele, mă durea coasta și umărul, abia am ieșit din apă, dar mă întrebam dacă o să vină

pistruiața sau doar mă amăgise, simțeam un firicel de sânge prelingându-se pe tâmplă, eram excitat.

Și atunci m-am uitat înspre tabăra de copii, de-acolo ar fi trebuit să apară, și chiar apăruse cineva, dacă ar fi fost vecinii mei creștini le-aș fi făcut cu mâna, m-ar fi salutat și ei, dar răul se abate peste noi, răul ne găsește goi, vecinii mei erau dușmanii mei, ah, Samantă pistruiață!, veneau amândoi chiar pe sub foișorul salvamarilor, le-am făcut cu mâna, mă văzuseră deja și alergau, așa că m-am îndreptat șchiopătînd spre ei, ba chiar am grăbit pasul și am prins viteză...

Domino

Avea o stranie senzație de familiar. Recunoștea totul și totul i se părea străin, ca-ntr-un coșmar.

În curțile caselor de lângă autogară apăruseră chioșcuri și terase, într-una dintre vile se deschisese o pizzerie, iar pe trotuar erau scoase mese și scaune. Puieți subțiri, de aceeași înălțime, se aliniau de-a lungul străzii altădată întunecate de coroanele bogate ale castanilor bătrâni. Spațiile verzi din fața blocului-turn fuseseră transformate în loturi de parcuri, iar gardurile vii dispăruseră și în locul lor se-nlănțuiau bare metalice. Intrările în scări aveau interfoane, iar treptele fuseseră îmbrăcate în gresie.

Cartierul copilăriei renăscuse sub forma unei machete de beton, fier și termopane.

Firesc ar fi fost să traverseze și să o ia pe alee, dar geanta de umăr (conținând doar o pereche de pantofi, pantaloni, cămașă și cravată) era mică și ușoară, iar nostalgia și curiozitatea, prea mari ca să nu facă un ocol. Avea timp să ajungă la prietenii lui pentru a se schimba de haine și, oricum, la nunți nu trebuie neapărat să fii punctual.

A ocolit blocul-turn și a căutat cu privirea o anumită fereastră. Curtea grădiniței în care jucase fotbal toată copilăria împreună cu tovarășii de scară fusese asfaltată și nici urmă de teiul la umbra căruia își trăgeau cu toții sufletul după fiecare meci. A simțit însă

mirosul acrișor de la ghenă, care se răspîndea în cartier de fiecare dată cînd mașina Salubrității încărcă gunoiul. Mirosul era acolo, același, învăluind aerul cald al verii (iulie încă nu se sfîrșise), iar el s-a apropiat cîțiva pași și a respirat adînc.

S-a întors pe strada autogării și a cotit la dreapta, acolo unde odată se afla mica tonetă la care se vindeau, înșirate pe un colier metalic, lozuri în plic. În fața vilei cu magnolii, singura conformă cu amintirea lui, s-a oprit pentru cîteva momente, a trecut pe lîngă Laboratorul de patiserie transformat într-un supermarket și a făcut dreapta din nou pe bulevardul al cărui nume fusese între timp schimbat.

Abia cotise pe bulevard (alesese trotuarul umbrit), cînd privirea i-a căzut pe bărbatul ce venea din partea opusă. Îi părea cunoscut, dar de unde, asta n-a știut din prima.

Și-a amintit de unul dintre colegii din școala generală. Cel mai popular băiat din clasă, nesilitor la învățătură, dar inteligent și spontan, fără a fi impertinent (îl invidiasse mereu pentru replicile care făceau clasa să izbucnească în rîs). Genul sportiv, bine făcut pentru vîrsta aceea și umblînd cu tipi mai mari, căpătase faima de bătauș. Odată venise la școală cu încheietura mîinii în ghips, dar nimeni nu-l văzuse vreodată lovind cu pumnul. Fizicul lui, secondat de tupeu și de simțul ironiei, era suficient pentru a impune respect. Se dovedise și un tip corect, un golan cu bun-simț care nu-și exercita gratuit puterea. Nu-i persifla pe cei mai slabi decît el (asta poate și din mîndrie), iar pe cei mai deștepți îi respecta de la distanță. Darian. Darian Georgescu îl chema. Iar cel care se apropia pe bulevard era fratele lui mai mic.

Nu-și amintea cînd auzise ultima oară de Darian. Nu revenise de prea multe ori în orașul unde crescuse și oricum nu ții legătura cu colegii din gimnaziu. Dintre toți însă, pe el i-ar fi plăcut să-l reîntîlnească. Îl simpatizase, mai mult, îl admirase pentru naturalețea cu care se purta la o vîrstă cînd profesorii încă te intimidază și au metode de a-ți înfrîna personalitatea. Chiulea frecvent, iar cînd era scos în fața clasei își primea pedeapsa cu o demnitate ce nu avea nimic sfidător. Părea că ar fi putut excela la orice materie, doar că nu-l interesa să se remarce, cu atît mai puțin să fie trimis la vreo Olimpiadă (cum se-ntîmpla cu el), prefera să știe doar pentru sine. „Brînză bună în burduf de cîine“, așa îl

descria profesorul lor de geografie. Și-ar fi dorit și el să poată fi atît de liber precum Darian Georgescu, deși s-ar fi mulțumit fie și numai cu părul său blond și purtat suficient de lung pentru ca diriginta clasei să facă din asta o problemă în sine.

Într-un an, clasa lor se calificase pentru prima dată în finala de handbal a campionatului școlii. Fiind mai scund, el juca pe post de pivot, iar Darian Georgescu era inter-dreapta. La unul dintre ultimele contraatacuri ale meciului (pe care, surprinzător, aveau să-l și cîștige), aflat într-o situație de unu la unu cu portarul, a ales să-i paseze în lateral cu lob lui Darian, iar acesta a înscris spectaculos prinzînd mingea și trăgînd din aer pe lîngă umărul portarului. Gestul altruist i-a fost răsplătit în cel mai neașteptat mod cînd, la una din orele de literatura română, profesoara l-a întrebat genul unei poezii pe care tocmai le-o citise. Darian Georgescu stătea cîteva bănci mai în spate, dar de la el a venit și i-a fost suflat mai departe răspunsul. Era vorba de un imn.

Îi plăcea să creadă că simpatia pe care i-o purtase fusese reciprocă și bănuia că-și avea originea într-una din ședințele trimestriale cu părinții cînd diriginta ceruse ca aceștia să vină la școală însoțiți de copii. El nu acordase nici cea mai mică atenție părinților celorlalți colegi, însă Darian Georgescu îi spusese, după ceva timp, că mama lui e o femeie frumoasă. Nimeni altcineva nu mai era de față și o spusese simplu, fără nici o aluzie, ca pe-un compliment confidențial. Se simțise flatat într-un mod neașteptat (pînă atunci nu realizase că și mamele pot fi femei frumoase), astfel că, mai tîrziu, cînd se răspîndise zvonul că mama lui Darian Georgescu este bolnavă (fără ca nimeni să știe exact cît de grav), îi făcuse cinste cu un suc de la dozatorul Tec. Darian îi oferise, la schimb, o țigară, așa că băuseră suc și fumaseră împreună în spatele chioșcului din curtea școlii, fără să schimbe prea multe vorbe.

Cînd fratele lui Darian Georgescu s-a apropiat pe bulevard suficient de mult, a rărit pasul și i-a zîmbit, dar omul a privit prin el și a trecut mai departe, fără să-i lase timp de salut...

Rînd pe rînd, toate fetele din clasă, dar și alte cîteva din școală se îndrăgostiseră de Darian Georgescu și-i aduceau să le completeze oracolele manufacturate cu imagini decupate din reviste (cîntecul lui favorit era „Another Brick in the Wall“, cînd

toți ceilalți alegeau „Take My Breath Away“ sau „Domino Dancing“ ori „Sacrifice“). Într-a șaptea îi venise rîndul chiar Simonei Mihali, frumusețea clasei. Pe care el o iubea în secret. Darian Georgescu mergea deja la Disco-Club „Bloody Mary“ împreună cu golani de liceu și nu era interesat de fetele de vîrsta lui. În timpul unui chiul colectiv, la o țigară fumată pe terenul de sport, spusese în treacăt că are o prietenă cu buletin, dar ceilalți nu îndrăzniseră să-i pună cuvîntul la îndoială, nici să-i ceară detalii.

Mihali Simona (așa cum erau trecuți în catalog, cu numele înaintea prenumelui) nu era doar cea mai frumoasă fată din clasă, ci și cea mai bună la algebră. Profitînd de faptul că Darian Georgescu o ignora discret, el a-nceput să frecventeze meditațiile la matematică pe care bătrîna lor profesoară le oferea gratis la ea acasă, în fiecare duminică, celor cărora le păsa de admiterea la liceu. Se lucrau probleme și exerciții din faimoasa culegere a lui Grigore Gheba (spaima elevilor), dar el nu făcea decît să exerseze pe foile de la finalul caietului declarații de dragoste fără adresant (fiecare literă din „Y-l-o-v-e--y-o-u“, frumos caligrafiată, ocupa cîte-un pătrățel). Ar fi putut să-i lase Simonei Mihali un astfel de bilețel în penar sau în ghiozdanul din bancă (așa cum făcuse Mihai cu Dana în *Liceenii*), dar sala de clasă nu se golea complet în pauze și nu îndrăznise să riște atît de mult.

Într-o seară, după ce plecaseră de la meditație tăind-o prin parc, a vrut să sară un gard fără să se folosească de mîini, doar ca s-o impresioneze. Dezechilibrat, a căzut rău, luxîndu-și încheietura mîinii, stîrnind rîsul isteric al tuturor fetelor din grupă. Cînd povestea a făcut înconjurul clasei, Darian Georgescu a spus că s-ar fi putut întîmpla oricui.

Îi va cere fratelui numărul lui de telefon. Îi va explica că e un fost coleg și îl va întreba despre Darian. Oare își făcuse o viață acolo în oraș sau plecase la muncă în străinătate? Dăduse oare de necazuri? Poate se căsătorise cu o fată potrivită cu care avea și copii. Îi ducea la handbal? Mai citea Sven Hassel? S-a întors și a grăbit pasul să-l prindă pe fratele lui din urmă.

La ziua unei colege (unde Darian Georgescu nu s-a sinchisit să apară), cînd a fost pusă din nou caseta cu „Wind of Change“, și-a luat inima în dinți și a invitat-o pe Simona la dans. Era îmbrăcată în egări negri și o cămășuță subțire cu franjuri lungi prin care, mai

tîrziu, în lumina lumînărilor de pe tort, i-a admirat sîinii în voie. El avea un tricou turcesc aproape original, negru cu înscrisuri franțuzești aurii, și purta la mîină ceasul tatălui său. Fata l-a refuzat, dar asta poate și din cauza felului stîngaci în care o invitase. „Îmi permiteți acest dans?“, i se adresase el, așa cum își închipuia că ar fi făcut-o un bărbat cu maniere și sigur pe el. „Poate vrei să spui «îmi *acorzi* acest dans»!“, l-a corectat ea amuzată, privindu-l drept în ochi. El n-avea de unde să știe că adolescentele nu pierd nici o ocazie să-și exerseze astfel de cruzimi și că nu intră în joc fără tachinări, așa că nu și-a reformulat invitația, dar, fără s-o știe, a făcut ceva și mai bun. Cum ea stătea rezemată de vitrină, a observat că, pe franjurile laterale ale cămășutei lăsate pe marginea mobilei, cineva își așezase din neatenție paharul cu vin. Un singur pas ar fi fost de-ajuns pentru ca vinul să păteze și cămășuța ei, și covorul sărbătoritei. Însă el s-a aplecat și, sub privirile fetei, care tocmai realiza ce dezastru urma să provoace, a mutat calm paharul, eliberînd franjurile. După care i-a zîmbit și s-a întors în bucătărie să dezbată cu ceilalți băieți dacă Jean-Claude Van Damme și Frank Dux sînt una și aceeași persoană.

Pînă să-l ajungă din urmă, fratele lui Darian Georgescu a dispărut într-un butic de la marginea bulevardului. A grăbit pasul și a intrat după el, sărind treptele...

Într-o altă seară, după o altă meditație la matematică, Simona l-a luat de mîină fără să spună nici un cuvînt și nu i-a lăsat-o pînă în fața blocului ei. Palma îi transpirase și, o bună bucată de drum, nu s-a putut bucura cu adevărat de atingerea fetei. Stînjeneala a durat pînă cînd Simona a spus că-i place cum „li s-a udat pielea de emoție“, iar el a realizat că tocmai împărtășeau primul lor moment de intimitate. În semn de recunoștință pentru îndrăzneala fetei, dar și pentru ca munca lui de caligraf îndrăgostit în secret să poate fi în sfîrșit admirată, a scos din rucsac, ca din joben, un bilet cu una din declarațiile scrise pe ultima filă a caietului de algebră. Peste încă o săptămîină și o altă meditație despre ecuațiile de gradul trei, s-au sărutat în parc, nu departe de gardul unde-și luxase încheietura. N-a fost însă cum își imaginase el și sărutul n-a compensat rușinea pățită. Mihali Simona avea buzele tari, lăsa în urmă prea multă salivă și păstrase guma de mestecat în gură. Poate că Darian aflase deja toate astea...

Fratele lui Darian Georgescu vorbea deja cu vânzătoarea când el, odată ajuns în spatele lui, a întins brațul și l-a atins pe cot cu vârful degetelor. Dar atunci a văzut, sprijinite de pereți, de o parte și de alta, șiruri de coroane funerare, și imediat i-a remarcat cămașa și pantalonii negri. A zărit pînă și fișia de catifea neagră prinsă la încheietura mîinii sprijinite de marginea tejghelei.

S-a răsucit brusc pe călcîie și s-a aplecat asupra unei jerbe de flori, ridicînd cu vârful degetelor (aceleași cu care-i atinsese și cotul) o panglică pe care scria cu roșu: „Să te iubim a fost ușor, să te uităm va fi imposibil“. Fratele lui Darian Georgescu s-a întors, dar tot ce a văzut a fost un tip interesat de coroanele ornate cu flori de plastic și care îl atinsese, din greșeală, cu geanta de pe umăr.

El a rămas întors cu spatele, s-a făcut că studiază un model de cruce din marmură și, fără să tragă cu urechea la ce spunea vânzătoarea, a părăsit ceea ce luase inițial drept un butic. A traversat bulevardul și, amețit de lumina soarelui, a grăbit pasul.

Cînd telefonul a vibrat în buzunar, a știut că întîrziase. A răspuns direct:

— Sînt chiar aici. Ajung imediat.

Obiecte pierdute

Revino-ți în simțiri, Talia! *Asta* ți-aș fi spus cu adevărat cînd am citit mesajul tău de duminică, tu ai fi continuat cu ceva grav, cumva grav, eu aș fi replicat că nu e chiar așa, tu m-ai fi încercat cu un „cît de cît“, te-aș fi scuipat în glumă, m-ai fi făcut tolomac, Telemah, te-aș fi corectat eu, am fi rîs, aș fi plonjat peste tine și n-am fi ajuns niciunde o dată în plus, ceea ce, admit, mi-ar fi convenit de minune; în fine, știm amîndoi cum decurg discuțiile noastre în contradictoriu: exemplar!

Mă tem însă că de data asta trebuie să-ți vorbesc pînă la capăt, nemailăsînd nimic în voia sugestiei. Am admirat întotdeauna îndrăzneala cu care ai tăcut, niciodată nu poți fi suficient de prudent cu vorbele, și poate consideri că mesajul tău pe private (n-am uitat cum am convenit ca atunci cînd ne vom despărți să folosim ultimele tehnologii de comunicare), mesajul tău neechivoc, și totuși de o politețe lașă, nu merită o altă risipă de cuvinte (de altfel, ești îndreptățită să sperî asta, altfel nu l-ai fi scris cum l-ai scris). Nu sînt atît de naiv încît să cred că, de vreme ce nu mă mai vrei pentru ceea ce sînt, o să mă dorești dintr-odată pentru ceea ce-ți spun. Dimpotrivă. Dar dacă găsesc în dansul în fața oglinzii remediul pentru zilele posace, de ce nu încă o paradă de sine sub forma unui discurs (te las pe tine să cauți etimologia cuvîntului), un teatru pe o singură voce ale cărei vorbe îți vor conjura absența.

Așază-te comod în fotoliul tău preferat, toarnă-ți un pahar de rosé (de data asta n-am să te tachinez) și citește pînă la capăt, cu răbdare și luare-aminte, e rîndul meu să-ți povestesc cîte ceva. Afară e noapte, dacă avem noroc poate chiar ninge, totul pare mai ușor. (Dar nu e așa!)

Duminică, după ce am citit mesajul și am tras prelung aer în piept ca și cum aș fi tras de timp, să aleg nimerit, cel mai bine cu putință, ce anume să-ți scriu din tot ce-mi năvălise brusc în cap, mă gîndeam că aș fi preferat nu fatalitatea, întrucît ideea de contratimp implică fatalitate, ci un motiv real, fie el și sub forma trivială a unui reproș, pentru „despărțirea“ noastră (trebuie că-ți sînt familiare ghilimelele), un motiv discutabil, fie și succint formulat, sau de-a dreptul imbatabil și definitiv, de genul:

„Lunile astea cu tine au fost formidabile, dar a venit vremea să-ți mărturisesc că sînt măritată în secret cu un eschimos care intenționează să traducă pentru mine Agîrbiceanu în inuit“ sau „Vreau să mă fut și cu oameni normali, care poartă sandale cu șosete și care nu dețin biblioteci cu benzi desenate, viniluri rusești cu Emerson, Lake & Palmer și nici nu plătesc facturi la Romtelecom în valoare de 1,10 lei“ sau „Am întîlnit pe altcineva, avem aproape totul în comun, inclusiv școala unde predăm, iar el a primit moștenire un tren personal cu două vagoane, deține un phoen de 2400 W, nu are fantezii cu farmacistе și vrea să se implice în salvarea cucuvelelor cu guler argintiu“, ba chiar și „Vreau un iubit care să-și permită trei luni de vacanță pe an, care detestă alimentele albe, treptele prea înalte, ascuțitorile și cactușii cu mustăți, dar care mă lasă să fur obiecte mici din magazine mari“.

Ți-am scris să ne vedem totuși în seara aia, și nu pentru că dădusem o groază de bani pe bilete, dar voiam, credeam că sînt îndreptățit să știu care anume este ultima noastră noapte împreună, nu să fiu înștiințat că aceasta tocmai se petrecuse ca și cum eu nici n-aș fi fost de față. Dar asta poate și din cauza cîntecelor de la radio, unde mereu se găsește cîte-un amărît care să mai ceară just one more night (sau day sau time sau, mai modest, kiss).

Încercam un tertip, poate jalnic, să mai fiu în preajma ta o dată, cu riscul oricărei implicări din partea tristeții numaidecît invocate de tine. Mi se părea nedrept să decizi tu, doar tu, care a fost ultima

noastră noapte, ceea ce m-a dus cu gîndul la faptul că poate știai deja, poate te pregătiseși ca pentru tine weekendul, care pentru mine trebuia să fie un argument în plus pentru bucuria de a fi împreună, să se desfășoare, dimpotrivă, ca o demonstrație a zădărniceii. (Deși nu cred asta, altfel ai fi aruncat la gunoi plicul l'Erbolario rămas de la dușul de dimineață, nu l-ai fi așezat pe suportul de ratan, să-l folosești și a doua oară: ești prea OCD pentru a fugi lăsînd urme deschise!)

Dar tu ai zis că nu, nu știai dinainte, plecarea ta aparent definitivă nu fusese premeditată, ceea ce m-a făcut atunci să mă gîndesc că trebuie să fi zis eu ceva în seara aia și, de altfel, cîte nu zisesem, zisesem destule, îți vorbisem inclusiv despre dorința prostească de a trăi și de a aduce viață, dar oare ce-am tulburat cu adevărat?, poate ai avut un déjà-vú (am pus corect accentele?), mi-am zis, temîndu-mă că mi-am jucat imprudent șansele (Mercur retrograd, remember!?), deși nu făcusem decît să mă alint în postura mea de bărbat nesătul & nesăbuit, eventual să te provoc să-mi vorbești ceva mai mult (doar n-o să-mi reproșezi flagrantul delict de curiozitate!), să văd cum stai, să aflu care sînt dorințele tale pe un mai departe altfel vag, nu era nimic condamnabil sau nelegitim în întrebările mele, mă bucuram că aveam discuția, înțelegeam sau încercam să te înțeleg (ești o ființă îndeajuns de inedită, I give you that), dar ți-era limpede, sper, că nu așteptam să mă urmezi niciunde, nu căutam devotament, privilegii & sacrificiu, nu mă amăgeam că-mi datorai tot ceea ce-mi lipsea, nu erai capătul unui lung șir, cea pe care o așteptasem dintotdeauna, nu pretindeam să fii tu cea care dă un sens vieții mele, să te substitui lumii etc. etc. etc. *Nimic* din toate astea, nu aveam nevoie de tine în *acel* fel, Talia, nici măcar nu mă simțeam neglijat, tocmai pentru că nu-mi arătaseși, pînă atunci, că aș putea fi neglijabil.

Îmi doream doar să intuiesc cum te-aș putea aștepta mai bine, pentru că m-am obișnuit cu tine (nu ziceai tu că viața este o chestiune detestabilă – sau era admirabilă? – de obișnuință?!). „Nu te grăbi, avem timp“, ți-am scris eu, cînd tu întîrzieai, în ultimul SMS dinainte de ceea ce urma să fie prima noastră întîlnire, pentru că, așa cum aveam să aflu, tu trebuie să te speli neapărat pe cap după-amiaza, în *fiecare* după-amiază.

(Să dăm parantezei ce-i aparține! În seara cînd urma să vii să

dormi pentru prima dată la mine și m-ai întrebat ce scrie pe phoen-ul meu, constatasem încă nelămurit că numai 1300 W, ceea ce pentru coama părului tău, cum mi-ai explicat atunci, aruncându-mă brusc pe culmile deznădejdiei, era mult, mult prea puțin. Nu-mi imaginasem vreodată că stă în puterea unui aparat electrocasnic să compromită o întâlnire amoroasă! Oricum, imaginea ta în cadrul ușii liftului cu ditamai uscătorul de păr în brațe adus de acasă a avut darul să detensioneze toată așteptarea și temerile mele legate de prima noastră noapte.

Doar pentru a le detona însă în prima noastră dimineață, când am rămas în ușa băii privindu-ți coapsa în timp ce îți uscai părul, șocat de dimensiunea cicatricii pe care de-a lungul unei nopți întregi de cartografiere a ascunzișurilor corpului tău nu reușisem s-o găsesc. Cum a fost posibil să mă apropii atît de mult de tine și să nu-ți descopăr cicatricea, și încă una atît de semnificativă? Priveam năucit semnul acela din carne ca și cum ai fi fost rănită și vindecată într-o singură noapte, dar, în realitate, eram copleșit de rușine, nici n-am putut să-ți vorbesc, te-am lăsat să crezi că evitasem cu bună știință s-o ating, că nu am nimic de întrebat, asta pînă cînd am realizat că neatenția mea nu trăda de fapt indiferența, ci dorința nestăpînită, lăcomia, orbirea. Într-o singură noapte deveniserăm prea apropiați pentru marile noastre răni.)

Știu. Cred că știu. Pricep măcar în parte că uneori te simți, poate, expusă, n-ai nevoie de noi îndatoriri & îndatorări sentimentale, de legături, sfori, șireturi, șnururi, de un nou angajament care să te-aducă în punctul în care iar trebuie luate decizii, de aceea ți-aș cere să mergi o vreme pe mîna mea; ai o fărîmă de curaj, Talia, ai încredere măcar cît un bob de muștar, iar eu îți voi trece girafa prin gaura pentru cercei din lobul urechii. Dar, mai ales, citește mai departe această cea mai temeinică suită de PS-uri primită vreodată de vreo femeie din Dristor 2, ieșirea spre Camil Ressu.

Citiseam mesajul, schimbasem cele cîteva replici ale neverosimilului epilog, iar muzica de pe Guerrilla mă făcea deja să mă simt mizerabil – confuz, nu dezamăgit; frustrat, nu disperat; trist, nu agonic –, să ne-nțelegem: nu tu m-ai inventat, voi continua să exist și după plecarea ta, la sfîrșitul acestei scrisori nu mă voi sinucide cîtuși de puțin, nici măcar luînd o supradoză de calciu

efervescent cu apă minerală carbogazoasă (cel mult o să ascult *Disintegration* pe repeat), altcineva te va introduce în paginile de fapt divers ale ziarelor.

Soarele acela după atâtea luni de frig, nori și ceață!

Ce cruzime, să-mi scrii asemenea prostii pe un asemenea soare, ca și cum noi, aduși împreună de misterioasele căi ale meteorologiei, n-am fi rezistat alături decît la adăpostul vremii rele. Oricum, în meteomelancolie îmi voi aminti vorbele tale: „la cum plouă, aș dormi cu tine la infinit“ (nimfă a vegetativului ce ești!), unde infinitul, chit că acum îți imaginezi în creierul tău de cucuea la menopauză că se va fi destrămat, va rămîne printre cele mai frumoase, căci nesăbuite, cuvinte pe care mi le-ai spus vreodată.

(Apropo de nori, mai nou aceștia pot avea și o cu totul altă natură: un artist olandez tocmai a inventat o mașinărie de produs nori indoor, pentru care are nevoie doar de o anume temperatură și umiditate în camera cu pricina – e ca și cum ai aduce în dormitor un tablou de Magritte și i-ai da drumul din ramă.)

În dormitor m-am dus și eu, unde patul rămăsese desfăcut, cearșaful mirosea de parcă-ți lepădaseși pielea acolo, l-am vîrît în mașina de spălat împreună cu hanoracul (găsit cu mînecele întoarse pe dos de cînd îl smulsesem noaptea de pe tine – știai că detest să te bagi îmbrăcată în pat!), ți-am strîns tricourile și chiloții, am ieșit pe terasă și am aranjat pernuța canapelei din care forma imprimată a fundului tău îmi zîmbea sarcastic, am golit scrumiera și am dus gunoiul (în care am avut grijă să adun și periuța ta de dinți, laolaltă cu agrafele, sticluța de acetună, elasticul de păr, aparatul de ras, plicul l'Erbolario, kitul pentru cuticule, le-am pus laolaltă într-o pungă de la Mega Image, căreia i-am dat drumul pe ghenă ascultînd fișîitul pe tobogan în jos pînă la bufnitura înfundată), am șters urmele de fard de pe policioară, am spălat paharele (vinul rămas nebăut m-a cam încurcat), doar în baie am lăsat pe chiuvetă urma de pastă de dinți căzută de dimineată din gura ta, va dispărea singură în mod natural, apoi am dat cu aspiratorul, știind că, la un moment dat, voi fi nevoit oricum să desfac din nou sifonul scurgerii de la cadă pentru a scoate ghemotocul cu părul tău.

Știu că toată această pornire impulsivă împotriva urmelor e

cumva ridicolă, dar știu și că tristețea despărțirii se cuibărește în obiecte, că lumea fizică se încrîncenează împotriva uitării. Să nu înțelegi însă că asta era vreo formă gospodărească a răzbunării, nu, nu era ceva ce făceam *împotriva* ta, făceam totul *pentru* mine; unde mai pui că un anume dramatism al momentului venea să-mi confirme că totul era, în fond, o mare porcărie.

Și cînd terminasem eu toată această șmotruială sentimentală și întindeam pe terasă, la uscat, cearșaful umed, am observat pe mîneca bluzei de pe mine, atîrînd în lumina soarelui, un fir din părul tău – un singur fir din tot părul tău suficient de puternic, conform studiilor, încît să susțină la nevoie 12 tone (dar nu și 21 de grame). Învins și încercat de un anume sentiment de vinovăție, l-am lăsat acolo și probabil mai tîrziu s-a desprins și a căzut undeva prin casă, o să mă agațe el cîndva de vreun deget de la picior cantr-o tainică „lucrare a împleticirii“. Și atunci sigur o să zîmbesc. O să zîmbesc, nu!?

În timpul acestei purificări domestice, mă gîndeam totuși la cît de sigură și de categorică erai, sau păraai, în decizia ta. La urma urmei, ce se întîmplase, de fapt, între micul tău show în care mi-ai cîntat *La Marseillaise* cu gura plină de spermă, între promisiunea că tu o să mori înaintea mea doar pentru a-ți putea așeza la bătrînețe osul iliac deasupra patului conjugal și momentul în care ți-ai zis „diseară nu mă mai duc la el“!? În ce moment anume „noi“ s-a întors împotriva noastră? Ce s-a întîmplat, de fapt, Talia? Spune tu cu vorbe tale, doar n-o să taci taman acum, ca un castor de cîlți exilat pe șifonier! Ce te-a speriat? Cum de tocmai tu alegi să renunți fără a-ți da osteneala să pui în vorbe impasul nostru? Dacă ai face un comentariu literar relației noastre, care ar fi intriga și care punctul culminant? Ar avea final deschis?

Cochetam cu gîndul că se vor ivi acele momente în care să simți că-ți devin oarecum indispensabil – vanitate bărbătească! –, fie și pentru a-ți curăța cu dinții pielițele uscate de pe talpă sau pentru a-ți cumpăra un pachet de tampoane cînd ți-ar fi fost greu să te dai jos din pat. Dar o relație convențională n-am fi avut nici dacă am fi vrut, nu voiam *acel* fel de relație, m-aș fi mulțumit cu tine în orice formă, chiar și în aceea de amoebă învelită într-un hanorac moale cu dungii made in Bangladesh. Te voiam pe tine în momentele risipite și stinghere în care tihna ne face să auzim sfîrșitul

minuscul al luminii pe obiecte, pe tine te voiam cînd excesul creștea în urma comerțului clandestin de gesturi inconștiente. (Da, Brumaru e grozav!)

This goes rhetorical, but not quite!

Nu găsești că e mai bună nostalgia puținului decît tristețea nimicului? De ce n-ar fi de preferat momentele furate timpului celor abandonate în contratimp? Și despre ce vorbești cînd vorbești despre „contratimp“: sînt dorințele noastre defazate? Pe ce te bazezi, Talia? Alegem scurtături, ne grăbim, așteptăm, plecăm tîrziu, ajungem devreme, întotdeauna sîntem fie prea tineri, fie prea bătrîni pentru ceva și toate astea dau ritmul vieții în care totul e simultan prematur & tardiv. Mă doare-n cot de contratimp! Sîntem întotdeauna atît de în contratimp, încît cele mai umile detalii sînt suficiente ca să ne dea, incurabil autoamăgitori fiind, impresia că ceva, orice, se petrece, în sfîrșit, la timpul potrivit. Dar nu există timp potrivit pentru nimic niciodată cu adevărat. Și pentru că, îndeobște, sîntem mai mult inteligenți decît capabili să intervenim în firea lucrurilor, gîndește-te: cît de „potrivită“ a fost însăși întîlnirea noastră? O întîmplare, cel mult o acțiune a SMOC-ului („Pe ce altceva ne-am putea vreodată baza?“, *tu* mi-ai scris asta cînd voiai să milităm pentru dreptul tuturor oamenilor la coincidențe!); nici o conspirație a Universului, ci o breșă, iar dacă a existat acea întîmplare, de ce nu ar primi și mai mult credit de acum încolo?! Cred că există un ritm pentru orice se dovedește a fi cîtuși de puțin necesar.

Nu mai urla la raci, Talia!

La prima noastră întîlnire, cînd am ieșit la Green Hours să bem ceva, îți amintești, era concert Maria Răducanu și ne-am așezat în spate, la masa din fața bătrînului castan. Stătea să plouă, nu venise prea multă lume, afară era plăcut, iar vocea Mariei era în acord cu electricitatea din aer. Ți-am spus că urma să plec pentru două săptămîni. Mai mult ne-am privit decît am vorbit. Ne-am sărutat, se-ntunecase de-a binelea, un sărut așteptat și totuși neprevăzut, nu stăteam prea comod pe scaunul acela de fier, te-ai lăsat pe spate să-ți sprijini capul de castan, dar am zărit nodurile scoarței, așa că am întins mîna și ceafa ta s-a proptit în palma mea, cu buzele îmi apăsam propria mîină în scoarță; între – gura ta ușor amăruie de la țigări, îți simțeam respirația lucrînd, îmi simțeam mîna amortîndu-

mi, furnicăndu-mă la propriu căci pe copac umbra o colonie de furnici, probabil multe își prinseseră deja piciorușele în părul tău. Când ne-am desprins, Maria terminase de cîntat și se așezase chiar la masa din fața noastră împreună cu pianistul și cu bărbosul care ține clubul. Ea a scos o țigară din pachet și, cînd i-am aprins-o, am zărit la flacăra brichetei imprimeul scoarței copacului pe dosul palmei mele, iar într-unul din șanțurile create în piele corpul strivit al unei furnici. Când am ajuns acasă după o seară întreagă de excitare, am găsit în chiloți schița unui pointilism în argint, dar asta tu n-ai de unde ști, și ce alt moment mai potrivit să afli decît acum, în plină desfășurare a despotismului tău frigid!

Te crezi cumva la școală, Talia!? Cît de ușor poți ignora și abandona? Chiar pot fi retrogradat atît de ușor? Mă asemeni, oare, lui Pluto? (Am citit recent în *National Geographic* declarația unui astronom care spunea că „va impune mai mult respect“ cînd nava spațială New Horizons va transmite prim-planurile realizate cu Pluto; dar asta abia în 2015.) Poți spune tu, cu mîna pe inimă, că poți da uitării atît de lesne taclalele, complicitățile, intimitățile, somnul nostru cu toate felurile lui de adormire și, mai ales, de trezire, și cele bruște, aproape inconștiente, din timpul nopții cînd mă tragi de pleoape și mă rogi adormită să te bag în seamă, și cele tîrzii de dimineată cînd intru în tine bijbîind cu ochii închiși de prea multă lumină?

Poți susține că seara te-ai culcat cu mine și dimineata te-ai trezit fără? Sau te numeri printre acei smintiți care cred că a existat o noapte în Evul Mediu cînd oamenii s-au dus seara la culcare, iar dimineata cînd s-au trezit venise Renașterea peste ei?

Ce e în capul ăla al tău, Talia, tagliatelle?

Dimineata aceea, „ultima“ dimineată, topită în langoare, ținîndu-ne de mîna (ținîndu-ne de mîna în pat – să dăm detaliilor ce-i al detaliilor!), cu gîtul înfășurat în părul tău, înveliți în sudoare, tolăniți peste harta de spermă și, poate, sînge...

M-aș trezi, aș dormi și m-aș trezi cu tine la infinit – iar infinitul meu acum se desfășoară ceva mai durabil –, ți-aș linge pielea pînă la depigmentare, ți-aș ține corpul învelit în spermă ca un cocon, aș respira în pizda ta, pentru că *trupul știe mai mult*, nu așa mi-ai spus!? Fiecare curbură a corpului tău îmi făgăduia (ah, imperfectul, timpul fascinației, parcă așa spuneai!) împlinirea

dorințelor, frivole & grave, rușinoase & grele, de care nu m-aș dezice în ruptul capului și doar aici sînt absolutist ca tine, Talia!

Dimineața, ești frumoasă dimineața – candoarea ta scandinavă pe care tu n-o s-o percepi niciodată oricît ți-aș vorbi eu despre ea; nu ți-am povestit cum am descoperit, rînd pe rînd, mai întîi că felul în care ți se sparge vocea atunci cînd o ridici, cînd rîzi prea tare sau cînd îți arăți brusc indignarea, tonul acela vag răgușit l-am regăsit la Liv (asemănarea m-a înfiorat atunci cînd ai plîns, singura dată cînd ai plîns, apărîndu-mi atît de frumoasă în vulnerabilitatea ta, încît plăcerea cu care te priveam m-a rușinat); apoi, pe măsură ce revedeam Bergman, îți descopeream mîinile la Bibi, sprîncenele la Ingrid, cutele gurii ți le recunoșteam pe chipul Harrietei; nu ți-am mărturisit asta niciodată, și nu din pudoare fetișistă, ci pentru că mereu m-ai considerat un cinefil sentimental –, îmi pare rău acum după toate rîndurile în care am sacrificat frumusețea ta matinală pe salteaua somnului și nu te-am condus la plecare ca să te mai văd o dată prin ușile liftului, însă în noaptea aceea mi-a fost sete și m-am dus la bucătărie – în living, becuțele instalației luminau vesele și totodată stinghere –, apoi am ieșit pe terasă să văd ninsoarea căzînd peste bulevard, iar cînd m-am întors te-am privit dormind în patul meu (era prima dată cînd vedeam cum arăți în somn, ciudat cum nu mă trezisem niciodată înaintea ta!), ți-am scrutat partea dezvelită a corpului, ca și cum aș fi căutat, în afara cicatricii, muchiile care să-ți trădeze mecanica dinăuntru, m-am asigurat, din ochi, că, datorită relaxării articulațiilor, chiar ești, conform studiilor, mai lungă cu aproape 3 centimetri, mi-am apropiat fața de tine cît să-ți simt boarea, te-am ascultat scoțînd zgomotele mici ale somnului, m-am apropiat și mai mult, am căscat larg cît să-ți simt respirația pe cerul gurii, am înghițit și am plonjat la mine în somn ca după un placebo pentru liniști și nepăsări.

Little did he know...

Zilele astea în care mi-am lăsat barba să crească pentru a măsura timpul scurs după laconica ta plecare, am simțit nevoia să revăd *Persona* și am fost copleșit de scrisoarea lui Gunnar către Elisabet. (Mai știi cînd ne-am apucat să numărăm scrisorile din filmele lui?) Am revăzut scena aceea de cîteva ori, încît cred că pot reproduce scrisoarea verbatim. Ascultă, ascult-o, ascultă-mă:

Draga mea,

n-am cum să te văd, așa că îți scriu. Dacă nu vrei să citești scrisoarea, poți s-o arunci. Dar nu pot să nu iau legătura cu tine atîta timp cît sînt chinuit de cîteva întrebări: Te-am rănit, oare, fără să vreau? Ți-am făcut vreun rău? Ce neînțelegere groaznică s-a strecurat între noi? Din cîte îmi dau seama, am fost fericiți în ultima vreme, nu-i așa!? Parcă niciodată n-am fost atît de apropiați. Chiar tu mi-ai spus că abia acum înțelegi ce înseamnă să fii împreună cu cineva! Tu m-ai învățat că trebuie să ne privim unul pe altul ca doi copii speriați, plini de bunăvoință și de cele mai bune intenții, dar conduși de forțe pe care nu le controlăm decît în parte. Îți amintești vorbele astea? Ne plimbam prin pădure cînd tu m-ai oprit apucîndu-mă de cureaua de la pantaloni...

Păcat că Alma n-apucă să-i citească toată scrisoarea, dar o transcriu eu în continuare aici. Citește-o cu vocea mea:

...și mi-ai cerut să-ți promit că noi vom îmbătrîni numai în oglindă. Vei înțelege de ce m-am simțit deopotrivă dezarmat și motivat să-ți scriu că merită să continuăm în complicitate cu incertitudinile noastre pînă eșuăm împreună, dacă altfel nu se poate; că apropierea, chiar expusă capriciilor noastre, ne uzează mai greu decît singurătatea. Cu vremea, ajungem să ne obișnuim și chiar să fim recunoscători fricilor noastre, doar datorită lor nu ne rătăcim. Îți amintești cînd mi-ai spus și asta? Ai putea crede că aleg calea comodă, drumul pe scurtătură al celui strivit de compasiune pentru care totul e cu atît mai confortabil cu cît e mai presus de puterea lui de îndurare, dar eu cred în legăturile create de privilegiul de a te oferi, în oportunitățile de a avea grijă unii de alții în această lume în care tot ce nu e înșelătorie e neînțelegere.

Îmi vorbeai despre speranțele noastre incontrolabile de-a lungul șirului la capătul căruia poate că nu se află decît răceală și moarte, dar așa vrea să te pot convinge să crezi că *nimic* nu merită abandonat pentru că nimic nu *trebuie* să se degradeze în timp, de aceea continui să-ți scriu și să întind această țesătură de cuvinte împrumutate peste corpul tău absent în noaptea asta în care stă să ningă din nou.

În noaptea următoare, cînd am sfîrșit în Control, singur după atîta timp, nu m-am putut abține și ți-am trimis SMS-ul în care-ți mărturiseam că încă-ți duc greutatea în brațe. Simțeam în corpul

meu apăsarea ta de dimineață întocmai cum pățește pescarul Aliman (oare ce le spui copiilor când predai povestirea asta?), care ajunge să umble buimac cu dezmiardarea atingerii fugare a lostriței, pe care o poartă cu el simțindu-i mereu „povara și forma în mâinile nedibace și în sufletul tulburat, dulcea greutate în brațele-i pline de amintirea ei“ (precum vezi, am recitat pentru tine Voiculescu!). Încercam să dansez în prima noapte de după exercițiul tău de absolutism pe down-tempo-roccoco-ul unei trupe numite The Irreducibles și simțeam în coapse balansul feselor tale când te pătrund în cur, îți simțeam în brațe încordarea cefei când îți ridic capul să-mi sugi mai bine pula, lingeam fulgii de spermă uscată pe gâtul tău – ce combinație de reverie, atmosferă de club și nume de trupă, un haiku al dezastrului în mijlocul căruia simțeam că te duc cu mine, pe brațe și-n gură, grea, mută, umedă și invizibilă!

În dimineața mahmură de după, pilota răscolită luase o formă pe care, în năuceala trezirii, am confundat-o cu tine. O să rămii nemișcată și tăcută, Talia?

Deși n-ar putea fi altceva, aceasta nu e tocmai o scrisoare de dragoste (sau zi-i dragoste dacă ți-e mai greu așa), e o paradă de vorbe meșteșugite și totodată triviale prin care nu mă lamentez, pentru că nu mă aflu în doliu, însă, dincolo de faptul că sentimentele mele se află în dezacord (și nu în contratimp) cu sensurile, mesajul tău mi s-a părut nu doar din cale-afară de neconvingător, nedrept de sărac, ofensator de prost scris (tu, care te ocupi cu literatura!) – avea o indiferență stilistică la fel de rea precum ceea ce îndeobște numim goliciune sufletească. M-a rănit violența lui! (Fiind despre contratimp, l-ai scris contracronometru? Sau, dacă tot sîntem într-o proză epistolară à la Holban, l-a compus cumva vreuna dintre elevele tale?) De aceea, aș putea spune că-ți scriu și din datorie. Accept pierderea sentimentului, nu și alterarea expresiei. Încerc să îndrept protocolul despărțirii noastre, scriind ceva mai acătării, în timp ce-mi apăr instinctele prihănite de purtarea ta.

În plus, mi se pare de o anume însemnătate ca anumite lucruri să fie rostite, și nu pentru că m-aștept ca prin cine știe ce miracol să te întorci de pe drumul Dristorului, retorica însă e tot ce pot opune acum, aici, necredinței și îndărătniciei tale. Căci cu

îndărătnicia ta mă îndeletnicesc eu aici. Elocința lui Cicero fie cu mine!

Zeci de mii de caractere and still counting doar pentru a-ți spune că înainte să adorm aş merge prin păduri adânci și întunecate cinci sute de mile și aş mai merge încă cinci sute de mile doar să te sun din fața interfonului și să-ți spun că ești pripită, Talia.

Repetă cu mine: pri-pi-tă!

Apropo de Bergman, hai să-ți povestesc duminica în care am fost să vedem *Blue Jasmine*, felul în care mi-o amintesc eu acum, pentru că mi-o amintesc foarte bine, deși au trecut mai mult de trei luni. Și mi-o amintesc nu datorită fobiei tale față de mall, din cauza căreia a trebuit să te leg la ochi cu eșarfa și să te conduc pînă în sala de cinema, nici pentru că la finalul filmului erai plînsă (lacrimile alunecate peste fard păreau, în fasciculul proiecteurului, urmele unor melci) și am rămas pe scaune pînă a trecut și genericul, iar femeia de serviciu nu îndrăznea să intre în sală să măture, ne-a așteptat la ieșire...

Ieșise soarele în acea după-amiază (îmi amintesc că erau 14 grade – ai ghicit temperatura cu exactitatea cu care, în general, eu ghiceam proporțiile și distanțele) și tu ai zis să ne plimbăm pe străduțele din Cotroceni, unde nu mai fuseși din facultate. Dădeam note caselor, îmi arătai detaliile brîncovenești și discutam filmul încercînd să găsim elemente bergmaniene, cînd tu l-ai găsit pe singurul (dar și eu am remarcat că era primul film al lui Woody după o lungă serie în care nu plouă), ne-am celebrat perspicacitatea cinefilă sărutîndu-ne în fața casei memoriale a lui Șerban Cioculescu, unde ai zis că ai putea să-ți aduci într-o zi elevii. Apoi am dat peste copacul acela înalt în crengile căruia se oprise un stol de ciori și nu știam cum să le speriem și să le facem să zboare, pînă la urmă ne-am pus pe aplaudat și Cotroceniul a răsunit de croncănitul și filfiitul lor.

Ne-am trezit în fața bistroului Jazz Book, se însera și nu era nimeni, se lăsase și frigul, am intrat și am cerut două pahare de whisky (ne-am bucurat că aveau Glenfiddich), dar am rămas la una dintre măsuțele din stradă jucînd jocul tău cu două adevăruri din trei. Eu am formulat trei frici: încrederea în oameni, dezamăgirea de sine și pierderea speranței, și ai ghicit care era frica mea falsă,

dar cînd tu ți-ai spus trei dorințe de viitor (le mai știi?) eu n-am ghicit-o pe cea inventată.

Acasă, în timp ce te schimbai de haine în dormitor, mi-ai strigat că apartamentul meu nu se potrivea cu ziua, că părea mai degrabă un apartament middle class newyorkez, nimic din cel working class West Coast din film. Am turnat whisky în pahare și am discutat cît de puțin le lipsise tuturor personajelor să fie fericite, cît de aproape fuseseră ca întîmplările bune ale vieții lor să dureze, cum norocul se răzbunase ulterior crunt pe cei pe care-i lovise din senin, cu ce cruzime scrisese Woody scenariul. Eu am spus că era lipsit de speranță, tu ai spus că e doar nedrept.

Fumasem un joint și cumva eram pregătit să nu te fut în seara aceea, dar ai venit la mine pe covor, mi-ai ridicat tricoul și privindu-mi buricul mi-ai spus pe un ton cît se poate de serios că înăuntrul lui există cîteva mii de bacterii ce formează un ecosistem de mărimea unei păduri tropicale, dar că în pădurea tropicală plouă mult, așa că ți-ai potrivit gura deasupra lui și l-ai umplut cu salivă. Talia, Muza comediei! Mi-ai desfăcut cureaua de la pantaloni, dar ceva mă indispucea, dintr-odată părea că sînt mai multe note false între noi decît acceptau regulile dorinței, simțeam că uneori te ascundeai, nici măcar nu te-am lăsat să-mi sugi pula, în ciuda mîriitului tău de nemulțumire, am considerat că nu meritai, în schimb ți-am lins eu pizda și am făcut-o cu multă răbdare, din răzbunare, mi-ai spus atunci că eu nu ling, ci mă sărut cu pizda ta, că te fac geloasă pe propria-ți pizdă, ți-ai dat drumul și a doua oară, și a treia oară – asta sper să-ți amintești! – și da, erai îndreptățită să fii geloasă pentru că pizda ta, cînd doar gura era de mine, nu se eschiva niciodată.

După, mi-ai cerut să pun niște jazz, ai spus că ai chef să ascuți „Emotional Storm“, dar nu știam pe care CD era, ți-am propus E.S.T., care se afla pe combină, dar tu ai zis „nici chiar așa“ și am înțeles, așa că am căutat în raft pe care album era piesa și l-am ascultat de două ori la rînd. Ghici care dintre albume era?

Nu pot ignora toate detaliile astea, care nu sînt neapărat argumente ale unicității, ci doar o memorabilia ce nu merită lăsată de izbeliște. Fac pe cartograful nesfîrșitei empatii dintre noi, pe arheologul intimității noastre, căutînd dovezi că totul a existat, că nu e doar o ipoteză hazardată pe care s-o abandonezi, că avem

deja și putem avea o mică istorie, cu creșteri și descreșteri, căci orice imperiu, chiar și un imperiu al intimității, e sortit cândva dezastrului.

Simt o anume ușurătate în a-ți scrie acum, și nu doar pentru că s-a lăsat întunericul, iar forța gravitațională este mai puțin ageră, și nu doar pentru că termin singur vinul desfăcut în doi, ci pentru că ce altceva a mai rămas după toată această tornadă a inimii ridicată pe fundul scrumierei relației noastre!?

Vino să ascultăm teatru radiofonic (dar fără *Stîlpii societății*, te rog!), pune un audiobook cu basme, citește peste umărul meu, vreau să te privesc pe furiș când te retragi singură cu o carte (îmi place felul în care, uneori, îți miști buzele când citești); îmi place când ne dăm jos din pat, goi, pe întuneric, doar pentru că întotdeauna dicționarul primează (ah, felul în care nu lăsăm abandonat nici un cuvânt din vechiul fond lexical fără o frază care să-l merite!); hai să căutăm pe sub canapea piesele de la Scrabble (știi că pierdem aproape două zile din viață căutînd obiecte rătăcite!? Bunica mea îl invoca mereu pe Sfîntul Așteaptă, dar există oare un sfînt protector al lucrurilor pierdute?), hai să călătorim cu trenul în orașe mici luate în ordine invers alfabetică; hai să te spăl pe cap și să-ți spoiesc sîinii cu crema de ras, „haiku mine pe muntele Fuji“ (am și cort, și sac de dormit, și frontală), așteaptă-mă cu picioarele ușor desfăcute, purtînd fusta și colanții, cizmele din piele cu toc gros; cumpără-mi suc de ananas să vezi dacă sperma mea capătă arome tropicale, ai pus numerele alea jumi-juma la Loto – nu simți c-o s-avem noroc!? Hai să ne futem și-n cinematograful ăsta! Dansează cu mine, nu te opri! Și rîzi, Talia, rîzi!

Nu pretind că-mi amintesc – pentru că în amintire cauți urmele fericirii, nu umbra înțelegerii –, îți spun de-a dreptul că *știi* cum mă îmbrățișezi, simt toată greutatea gestului, deopotrivă abandonul și posesia din brațe; *știi* cum mă săruți, ce aduci și ce vrei să iei; *știi* cum mă aduni și mă strîngi când intru în aria corpului tău, de fiecare dată simt dorințele tale abolite și plăcerea de a-mi oferi, prin gesturi sugerate și apăsări delăsătoare, esențele prezenței tale, concentratele apropierii pentru momentele când predai la capătul celălalt al orașului simbolismul lui Ștefan Petică!

Poate că mă umplu de mîndrie, poate caut foloasele mai ales în

necuviință, iar îndelung răbdător nu sînt oricum, dar nici din aramă sunătoare nu sînt alcătuit, nici chimval zăngănitor nu sînt, nu pretind că-ți pătrund toate tainele, te cunosc în parte și în parte îți spun că împotriva necredinței și deznădejdiei tale stă chiar tandrețea, desăvîrșita-ți tandrețe ale cărei gesturi nu pot fi cîtuși de puțin întîmplătoare și, de vreme ce străbate cele mai misterioase căi prin trupurile noastre, crezi oare că te-ai putea lăuda cu tandrețea, gîndești oare că te-ai putea vreodată lepăda de ea?

Talia, deții tu altă hartă spre locul unde începe să fie mai bine?

S-a făcut tîrziu, genele ți se lipesc, stinge luminile și du-te să dormi, poate te vei fi regăsit în scrisoarea asta, poate vei visa din nou cu voce tare, vei usca telefonul cu phoen-ul, îți vei drege glasul, vei suna...

Alo?

Întoarcerea

Pînă în sat era un drum de cîteva ore bune și am plecat cu mașina sîmbătă foarte devreme. Sînt un tip matinal, iar diminețile de vară, mai ales cele de la țară, n-au egal. Casa bunicii se află pe un deal împădurit la care ajungi urcînd o uliță, departe de șoseaua principală. Dacă te trezești suficient de devreme, poți surprinde în grădina din spatele casei căprioare și iepuri. Bunica s-a plîns întotdeauna de vulpi, dar mai ales de ulii și dihorii care în fiecare an izbutesc, în ciuda sperietorilor, să-i înhațe păsările de prin grădini. În ultimii ani, am auzit-o vorbind și despre cîinii „lepădați“ care s-au învățat să vîneze găinile de curte.

A dus mîna la gură cînd am apărut în ușa bucătăriei de vară. Auzul îi slăbise și parcasem mașina în grădină fără ca zgomotul motorului să-i atragă atenția. Cum știa că vin, gătea ciorba mea favorită, de legume, acrită cu zarzăre verzi. M-a întrebat dacă mi-e foame, dar eu deja beam lapte cu polonicul din căldarea atîrnată de cîrligul lung ce cobora din tavan. M-a întrebat ce-mi mai face puștiul, cum învață la școală, dacă sîntem cu toții sănătoși. M-a întrebat de soția mea, dacă e mulțumită cu serviciul, unde plecăm în concediu și alte asemenea lucruri pe care cei din familie trebuie să le știe unii despre alții.

M-am bucurat să o găsesc bine. Slăbise puțin de cînd o văzusem ultima dată, dar chipul îi era la fel de plăcut, în ciuda pilozității

care-i apăruse deasupra buzei de sus, probabil din cauza medicamentelor. Am întrebat-o despre problemele cu inima de care-mi vorbise la telefon, știam că în primăvară fusese internată o săptămână pentru investigații în spitalul unui orașel din apropiere. Mi-a povestit cât de slăbită ieșise din iarnă, dar că „s-a întremat“ cu vitaminele prescrise de doctori.

— Nu știu ce să mă mai fac de picioare! s-a plîns ea. Abia mai pot merge. Când plec cu vaca în zăvoi, trebuie musai să-mi iau cojoaca și să stau tolănită. Și a naibii gloabă, nu stă ea deloc, deloc! Și mă fac lac de apă. Trebuie să-mi iau bluze să mă schimb, că altfel se răcește transpirația pe mine și iar mă lasă plămînii și-ncep să respir greu și să nu mai dorm noaptea... De cînd a murit tac-tu mare, eu n-am mai avut somnul normal, dar parcă acum nu mai dorm deloc. Mă pun eu bine în pat, obosită, și nu mă ia somnul, mă zgîiesc la tavan pe beznă pînă-ncep cocoșii să cînte de ziuă și abia atunci mă ia toropeala...

Știam că-i face bine să-mi vorbească. Nu mai avea pe nimeni care s-o asculte.

Bunicul a murit în urmă cu mulți ani într-un accident în pădure. Plecase cu un vecin să taie un paltin cu cîteva zile înaintea Crăciunului. Pămîntul era înghețat, iar pădurea unde s-au dus este, de fapt, o măgură cu multe coaste. După ce au tăiat paltinul cu ferăstrăul, l-au împins să se prăvălească în vale, dar acesta a rămas agățat în crengile copacului vecin. Au trebuit să-l miște cu forță, iar cînd paltinul s-a eliberat, bunicul a alunecat pe frunzele înghețate și s-a rostogolit exact în locul în care cădea copacul. S-a stins cîteva zile mai tîrziu, în spital, dar nu din cauza bazinului fracturat, i-a cedat inima. Eu cred că a murit de supărare. Suferise toată viața din cauza picioarelor în care nu avea stabilitate, iar ideea unor oase sfărîmate l-a copleșit. Era și o fire contemplativă, bunica îi tot arunca în față că se „corcolește“ și „pregetă“ cînd vine vorba de munca la cîmp.

Mama lui a murit de plămîni pe cînd el avea doar cîteva luni, iar tatăl s-a recăsătorit cu o femeie care și-a neglijat copiii vitregi. Îmi povestea că mama mașteră îi trimitea desculți cu vacile dimineața pe brumă sau cînd ploua. Pînă să împlinească vîrsta de a merge la școală, făcuse o paralizie a picioarelor, astfel că și-a

petrecut cîteva luni pe un pat de scînduri scufundat într-o groapă din pădure unde se aduna apa unui izvor termal. Și-a recăpătat mersul, dar tendoanele gleznelor s-au atrofiat, iar pulpele nu i s-au mai dezvoltat, au rămas la fel de subțiri ca ale unui copil. Nu putea sta în picioare decît rezemat sau bătînd pasul pe loc într-un dans discret. Purta numai ghetе înalte sau bascheți ale căror șireturi le trecea de două ori după glezna moale pentru a-i ține ridicată laba piciorului. Mersul lui semăna cu al lui Charlot. Purta chiar pălărie de fetru în ale cărei întărituri rula cîteva foițe de ziar ca să-i vină strîns pe cap, dar era prea mîndru să folosească baston, iar pe distanțe mari se deplasa numai cu bicicleta.

A învățat tîmplăria, îi plăcea să lucreze cu lemnul și era foarte priceput. Doar foamea îl scotea din atelierul pe care și-l construise singur și unde, printre altele, își făcuse, cu multă vreme înainte, propriul coșciug. Zicea că ar fi mai mare rușinea ca tocmai el, tîmplarul atît de pretențios, să fie îngropat într-un coșciug „înjghebat“ de altcineva. L-a făcut să fie, cum spunea, și l-a urcat în podul casei. O dată pe an se așeza în el să se asigure că-l mai cuprinde. Asta pînă cînd bunica a descoperit că boabele de fasole nu puteau fi depozitate altundeva mai bine decît în coșciug.

Pe lîngă mînzaii vînduți o dată pe an, doar tîmplăria le aducea bani în casă. Cu toate astea, bunica n-a fost prea încîntată de meseria lui niciodată. Dacă el lucra în atelier, munca la cîmp îi rămînea ei. Fiind ultima născută, părinții n-o mai trimiseseră la școală și nici în ucenicie la vreun meșter, o păstraseră în casă, astfel că deprinsese simțul gospodăresc. În timp, cum ea se ocupa de cea mai mare parte din treburi, a preluat cu totul controlul muncilor. Dintotdeauna fusese o femeie puternică, harnică și ambițioasă, n-a simțit nevoia unui bărbat care s-o protejeze și să-i organizeze viața, iar bunicul, atîta vreme cît era lăsat în pace să lucreze în atelier, n-a protestat cînd ea s-a autoproclamat capul familiei. A trebuit să admită că era mai pricepută decît el. Deciziile le lua bunica și de fiecare dată erau cele mai bune.

Pe vremea comuniștilor, cînd veneau primăvara de la Primărie să facă recensămîntul animalelor din gospodărie pentru a stabili cota de carne, brînză, ouă, lînă și ce mai era, bunica înșfăca din staul doi miei și-i urca în podul casei. „Joacă-te cu ei, doar să nu behăie“, îmi spunea după ce mă trimitea și pe mine în pod. Scăpați

neînregistrați, mieii urmau să fie tăiați pe ascuns de Paște, fără ca bunicii să fie nevoiți să împartă carnea cu statul. Bunicul era un om fricos, mai ales față de autorități și, de fiecare dată, se făcea că nu știe ce punea bunica la cale. Când a rămas văduvă, nimeni nu și-a făcut griji că nu se va descurca singură și mulți ani a continuat să aibă grijă de gospodărie și să muncească pământul la fel de mult. Doar în ceea ce ținea de construcția casei, dependențe și garduri a început să se vadă, după un timp, absența bunicului.

Îl chema Dumitru, ca pe tatăl său, iar pe bunica, Aneta. Ei sînt bunicii din partea mamei, care e singurul lor copil, iar eu, singurul lor nepot. O situație care oferă, pînă la vîrsta maturității, multe avantaje.

Cînd au ieșit la pensie, părinții mei au decis să facă tot ce amînaseră în tinerețe. Vara călătoreau prin țară într-o rulotă cumpărată la second-hand, pe care tata o repara cît era iarna de lungă. Vizitau locurile cu faimă turistică – orașe, mănăstiri, castele, monumente ale naturii –, spre supărarea bunicii care considera că ar fi fost de datoria lor s-o ajute la muncile cîmpului. Mama oricum n-ar fi putut face mare lucru din cauza sănătății sale precare, motiv pentru care multe dintre călătoriile lor sfîrșeau în stațiuni balneo-climaterice. Tata a lucrat în industria chimică, astfel că, datorită sporurilor de toxicitate, s-a putut retrage din serviciu mai devreme și cu o pensie foarte bună. Spunea că refuză „să-și rupă oasele pe coclauri“ și să devină „sclavul pămîntului“, voia să-și trăiască viața cît mai avea plăcere și timp. Eram liniștit că se menajau și aveau grijă de sănătatea lor. Ajungeau la țară doar de cîteva ori pe an și stăteau numai cîte o săptămînă. Îmi suspectam că pentru ei astfel de opriri erau tot un fel de vacanță.

Pe bunicii din partea tatălui meu nu-i cunoscusem. Bunicul murise pe front, iar bunica, într-un accident, cînd eu aveam doar cîteva luni. Tata și fratele lui vînduseră tot și împărțiseră banii. Așa că, de fiecare dată cînd se întîlneau, părinții mei încercau s-o convingă pe bunica Aneta să-și vîndă pămîntul, să depună toți banii într-un depozit bancar și să se întrețină din dobîndă. Se oferiseră chiar să o ia cu ei prin țară cîteodată, dar bunica voia să trăiască așa cum trăise pînă atunci: în mijlocul animalelor, prin grădini și pe arături, cu grija diverselor munci. Spunea că s-a născut țărăncă și că nu poate face la bătrînețe pe boieroaica.

Nici eu nu fusesem de acord cu vînzarea pămîntului. La un moment dat, o firmă de construcții îi făcuse bunicii o ofertă bună pentru a-i cumpăra un lot cu ieșire la șosea. Firma n-ar fi cheltuit o asemenea sumă decît pentru a face o investiție serioasă, ceva în genul unui depozit, poate chiar al unei mici fabrici. Cum și eu mă opusesem vînzării, tata a zis atunci „că-și ia mîna de pe noi“, astfel că din acel moment o ajutam mai mult eu, nu cu munca fizică, dar cu bani, medicamente, haine și orice mai avea nevoie. Îi cumpărasem chiar un telefon mobil pentru a ține mai bine legătura, dar ea îl acceptase numai după lungi insistențe. N-avea nevoie atît de ajutor, cît de empatie. Am convins-o spunîndu-i că astfel vom vorbi mai des.

Eram apropiat de bunica și, pe undeva, o făceam și din recunoștință. Îmi petrecusem vacanțele la țară, copilărisem în curtea ei, iar ea îmi oferise, pe lîngă dragoste, toată libertatea din lume. Și chiar mai mult. Cînd mă pregăteam pentru admiterea la Facultatea de Arhitectură a vîndut una dintre vaci pentru a-mi asigura banii de meditații la desen și matematică. Îmi trimitea frecvent la cămin lădițe cu fructe, borcane cu dulceață, zacuscă, fasole verde sau carne de porc în untură. Cînd m-am căsătorit, iar eu și soția mea ne-am împrumutat la bancă pentru a ne construi o casă la marginea orașului, a vîndut o mică livadă și ne-a dat nouă banii. Bunica apărea de fiecare dată cînd părinții își arătau limitele sau indiferența.

Trecuse însă aproape un an de cînd n-o mai vizitasem. Asta mi-a și spus la telefon. M-a întrebat dacă nu sînt cumva supărat pe ea, altfel ar fi timpul să mai trec pe la țară, că e singură și tot mai bătrînă, „nu se știe cît o mai duce“. Spunea vorba asta dintotdeauna și, poate tocmai din acest motiv, de fiecare dată cînd relua vorbele părea și mai aproape de adevăr. Mi-a spus că ar avea nevoie de o „mîna de bărbat“ pentru diverse reparații în jurul casei, dar, mai ales, că ar vrea „să ia puii de pe boabe“ și n-avea cine altcineva să-i taie. Mi-a mai spus că erau nu mai puțin de optsprezece pui de curcă, pe care-i crescuse și pentru noi.

În ultimii ani, gospodăria devenise treptat umbra celei de altădată, dar bunica Aneta încă ținea o vacă, creștea păsări, punea conserve și făcea rachiu din prune. Uneori, mergeam să o ajut, dar

o făceam tot mai rar, preferam să-i trimit bani să plătească oameni s-o ajute, iar asta și din cauza melancoliei care, de fapt, stă la baza întregii povești. Mi-era greu să văd cum ajunsese totul, inclusiv bunica. Se plîngea de sănătate, vreme, vecini, programul TV. Avea aproape 90 de ani și rămăsese complet singură. Prin comparație, la nici 70 de ani, bunicul murise tînăr. Acceptam bătrînețea ei, dar de la distanță, detaliile mă afectau, cu timpul devenisem sensibil inclusiv la starea părinților mei și nu eram deloc pregătit pentru ce avea să urmeze. Mă trezeam îngrozit în fața semnelor sfîrșitului, a cărui revelație o avusesem în urmă cu cîțiva ani, atunci cînd conștientizasem brusc faptul că într-o zi, într-o *bună* zi, bunica urma să dispară și ea *definitiv*.

Atunci, în urmă cu cîțiva ani, mă întrebasese dacă nu mi-aș găsi timp să merg cu ea la biserică de Sîmbăta Morților. Voia să facă pachete pentru parastasul bunicului Dumitru și, poate, mi-ar fi plăcut să fiu de față.

Nu mai călcasem de multă vreme într-o biserică, iar asta nu atît pentru că devenisem raționalist, cît pentru că nu mi-aș mai fi putut manifesta nici o urmă de credință în preajma preoților. Anii în care bunica mă lua cu ea la slujbe, iar eu dovedeam talent la cîntatul în strună, și cînd vacanțele se măsurau după calendarul sărbătorilor ortodoxe, anii aceia trecuseră ca și cînd n-ar fi fost. Bunica vorbea însă despre Sîmbăta Morților ca despre ceva important, ceva ce o familie trebuie să facă împreună măcar din cînd în cînd. În plus, ideea de „cinstire laolaltă“ a tuturor morților avea în sine ceva emoționant și maiestuos. M-am dus.

În seara dinainte am pregătit împreună pachetele.

— Nouă pachete, m-a anunțat ea. Atîția morți are familia noastră, să știi și tu.

Îi știam pe toți, pe unii îi uitasem, dar mi i-am reamintit scriindu-le numele într-un pomelnic pe care bunica urma să-l dea preotului pentru a fi citit „întru pomenire“ la fiecare slujbă. Aproape toți morții familiei noastre poartă numele Dumitru și Maria. În timp ce-i copiam cu pixul de pe o hîrtie mototolită, unde bunica îi notase cu un creion, mă întrebam care dintre Dumitri era fiecare.

Cele nouă pachete conțineau fiecare cîte un bol de porțelan în

care am pus cîte un cîrnat, un ou fiert, o bucăţică de brînză, o felie de cozonac, un biscuit şi o mandarină. Şi cîte o cutie de chibrituri. Am învelit fiecare bucăţică în punguţe de plastic, după care am pus totul într-o pungă mai mare pe care scria „Sărbători fericite!“. La final, am decorat coliva cu bomboane mărunte şi mentolate aranjate în formă de cruce.

Dimineaţa, am aşezat pachetele într-o sacoşă de rafie, întrucît coşul de nuiele nu încăpea în portbagaj. Pe drum, am trecut pe lîngă o casă cu acoperişul prăbuşit şi care avusese odată geamlîcul vopsit în albastru. E posibil chiar ca bunicul Dumitru să-l fi meşterit, bunica nu-şi mai amintea, în schimb mi-a spus că pe bărbatul care locuise cîndva acolo satul îl poreclise Borcănel. Pentru că aduna în curtea casei toate sticlele, borcanele şi cutiile de conserve pe care le găsea prin şanţuri şi în spatele cîrciumii din sat. Mi-l aminteam şi eu pentru că-mi dădea fiori. Îmbrăcat în resturi de haine trase unele peste altele, vorbea nedesluşit şi tare, iar curtea lui arăta ca o groapă de gunoi. Pentru copilul care eram, putea la fel de bine să fie un vrăjitor.

În ciuda frigului şi a zăpezii, cimitirul se animase. Fiecare mormînt cu familia lui. Oamenii îşi frecau mîinile îngheţate şi se îngrijeau ca lumînările să nu se stingă, să stea bine înfipte în zăpadă. În afară de noaptea de Înviere, pe care, în adolescenţa mea, o petreceam cu toţii la biserică, niciodată nu văzusem atîtea lumînări aprinse laolaltă în cimitir. Farfuriile cu colivă fuseseră aşezate lîngă cruci, la fel şi pet-urile cu vin. Preotul nu venise, iar oamenii aşteptau vorbind încet, spunîndu-şi unul altuia, la răstimpuri, cîte-un „Dumnezeu să-i ierte!“.

Cînd mai ajung pe la ţară, primul lucru pe care mi-l spune bunica este cine a mai murit. Cei mai mulţi dintre vecinii de pe uliţă nu mai sînt. Din cei rămaşi, unii sînt bolnavi, „căzuţi la pat“, nu i-am mai văzut de ani buni, poate chiar din copilărie. Dar atunci, de Sîmbăta Morţilor, părea că se adunaseră cu toţii în cimitir. Majoritatea, oameni desperecheaţi. Îi salutam şi oamenii îşi aminteau de mine, se bucurau să mă vadă. M-au întrebat ce lucrez, dacă m-am însurat, cîţi copii am. Mi-am dat seama că, deşi îi percepuşem dintotdeauna bătrîni, doar erau bunicii tovarăşilor de joacă de pe uliţă, abia acum puteam spune despre ei că îmbătrîniseră cu adevărat.

Îi priveam atent. Trăsăturile fețelor se estompaseră în riduri, mi se părea că seamănă între ei, deși îi recunoșteam cu ușurință, știam încă „ai cui sînt“. Puteai număra anii în ridurile de pe fețele lor precum citești vîrsta unui copac în cercurile trunchiului. Îmbătrînite, chipurile lor nu arătau totuși obosite, dimpotrivă, dimineața și semnificația momentului îi învioraseră. Unii erau atît de bătrîni și de bolnavi, încît ieșeau rar din casă, doar de sărbători, să-și întîlnească vecinii și rudele la biserică. Pălăriile și căciulile de blană ale bărbaților erau prea mari, iar basmalele acopereau prea mult din fața femeilor. Paltoanele și cojoacele atîrnau pînă la pămînt, ascunzîndu-le trupurile uscate. Pe măsură ce percepeam lucrarea timpului, îi priveam ca pe armata de teracotă readusă pentru o clipă la viață. Înțelegeam că vine o vreme cînd din familia fiecăruia rămîn doar morții și cei plecați departe de casă, cînd întîmplările se retrag în memorie, iar oamenii, în fotografii. În cele de pe cruci.

La un moment dat, mulțimea de teracotă s-a agitat. Preotul și cîntărețul intraseră în curtea bisericii. Lumînările sfîrșiau, lumea se închina, cîte o femeie strecura un bob de tămîie în cădelniță. Preotul a citit grăbit, a tămîiat repede crucile și, la sfîrșit, a stropit cu vinul din pet-uri zăpada de pe morminte. Cei cărora preotul le făcuse parastasul împărțeau pachetele și coliva sfințită, împreună cu cîte un pahar de vin sau de suc și o lumînare aprinsă. Mi-am ajutat bunica să pună cîte două linguri de colivă în păhărelele de unică folosință și să le împartă oamenilor. Am primit și eu mai multe pachete, unul dintre ele ambalat într-o pungă pe care scria *Have A Nice Day!* Am spus „Bogdaproste!“ și am stins lumînarea.

Ritualul nu durase mult. Pîlcuri de oameni împăcați că s-au achitat de datoriile față de morți se înșiraseră pe marginea drumului. Privind în oglinda retrovizoare spre cimitirul care se golea treptat, mă gîndeam la Sîmbăta Morților ca la un recensămînt al bătrînilor. Pe unii dintre ei știam că n-aveam să-i mai prind în viață.

În anii neliniștiți ai tinereții și în blazarea maturității care urmase, casa, grădina, ulița, satul, toate fuseseră pentru mine locul scutit de fatalitatea timpului. Or, dintr-odată, timpul arăta că nu dovedise prea multă îngăduință nici cu oamenii, nici cu locurile. Satul fusese veșnic pînă cînd, brusc, n-a mai fost. Reținerea de a o

mai vizita pe bunica ținea și de încercarea de a ignora inevitabilul. Nu mă simțeam în stare să mă confrunt cu imaginea reconstituirii propriiei copilării. În fond, sînt arhitect, nu arheolog. Mă simțeam în postura feciorului de împărat care riscă să treacă involuntar în Valea Plîngerii. Nu voiam să-i repet greșeala.

Cînd am primit telefonul de la bunica Aneta, eram ocupat cu mai multe proiecte, dar m-am gîndit că nu mă pot eschiva din nou. Se făcuse august, cînd mai toată lumea se afla în vacanță, muncisem mult, aveam și mai multe de făcut, dar mi-am zis că merit să-mi ofer un weekend liber. I-am promis că mă duc.

Decizia mea de a face o vizită la țară după atîta timp avea însă și o altă rațiune, care a rămas în continuare deasupra puterii mele de înțelegere. Așa cum mă temusem, aveam să mă întorc în mijlocul ruinelor și să deschid cufărul.

— Ai împlinit și matala o vîrstă, i-am spus bunicii, e normal să te lase picioarele, să obosești repede, să dormi puțin. De cînd îți zicem să nu mai ții vaca!?

— Păi, dac-ar fi după voi, ar trebui să vînd tot și să mor! Uite că, de cînd vin ăștia cu cisterna, vînd laptele de prisos și mi-am închelbat singură cele trebuincioase de înmormîntare, că nu-mi las eu nădejdea în voi...

— Îți dau eu *acum, pe loc*, toți banii pe care-i primești pe lapte într-un an, numai să te văd că stai liniștită și nu mai alergi după vacă.

— Și ce să mănînc? Că eu fără lapte nu pot. De la orice altceva mi se dă fierea peste cap.

— Plătesc eu o vecină să-ți aducă exact atîta lapte cît ai nevoie, o plătesc mai bine decît i-ar da ăștia cu cisterna...

— Și ce să fac fără vacă? Așa, mă duc cu ea și-mi mai trece și mie ziua, că altceva nu mi-a mai rămas de făcut.

Nu reușeam niciodată s-o scot la capăt cu bunica Aneta. Discuțiile noastre erau, de fapt, un lung monolog întrerupt de obiecții trecute cu vederea.

I-am adus din mașină două sacoșe pline cu ce crezusem eu că i-ar folosi sau cu ce știam că-i place, dar nu și-ar cumpăra niciodată. Pește marinat și salam uscat, ulei de măsline, măsline, halva, cîteva pungi cu napolitane și ciocolată, lămii și portocale, cîteva sucuri și

un bax de bere fără alcool, dar și o sticlă de spirit și un unguent antireumatic, deodorant, săpunuri, hîrtie igienică și altele. Ca de fiecare dată, mi-a spus că are de toate și că nu trebuia „să fac cheltuială“. Dar o cunoșteam prea bine ca să dau atenție vorbelor ei.

Mi-am schimbat hainele și am făcut turul curții, lăsînd-o în bucătărie să despacheteze ce-i adusesem și să dreagă ciorba.

Casa făcută de bunicul și reparată o singură dată după moartea lui își arăta vîrsta într-un mod care mă întrista și mă îngrijora în egală măsură. Construită după război, casa era tipic oltenească, fără a excela prin elementele decorative: soclu înalt din bolovani de rîu, cu gîrlici înălțat și foișor din schelet de lemn și umplutură de zidărie, plasat în partea stîngă a fațadei, și un acces cu multe trepte din mozaic turnat, o intervenție nouă care înlocuise vechea scară de lemn ce apărea în cîteva dintre fotografiile de cînd mama era elevă. Tîmplăria de lemn a geamlîcului, opera bunicului, avea montanți verticali fin dantelați, deasupra cărora se afla un solbanc dreptunghiular, nespecific oltenesc, element decorativ în dezacord cu ornamentele care dominau fațada acoperită de vița-de-vie întinsă, poate chiar de tata, pe sub streășină. Dar acesta era doar un mic detaliu discordant.

Tencuiala căzuse în multe locuri, în cratere vîntul sădise semințe de plante care invadaseră brîul casei, vopseaua stoleriei se scorojise și în lemn apăruseră crăpături, o fereastră din geamlîc se lăsase, copertina de deasupra scărilor era ruginită. Culorile elementelor de podoabă păliseră, mozaicul turnat al treptelor se erodase, pînă și tocul din lemn masiv al intrării în gîrlici se depărtase de perete.

Nu e suficient să locuiești casele, trebuie să le și întreții. Or, în afară de bunicul Dumitru, nimeni nu se arătase suficient de preocupat de casă. Nici părinții mei și, constatam dezamăgit, nici eu.

Ce mă îngrijora cel mai mult era partea din spate. La un moment dat, bunicul a extins casa cu două încăperi, o cămară și o magazie situate de o parte și de alta a unui intrînd cu arcadă, adăugire realizată însă fără dublă zidire. În timp, ambele încăperi începuseră să se desprindă de corpul construcției. Astfel, se crease deja o spațiere de cîteva degete între cele două ziduri, provocînd

crăparea și mai apoi suprapunerea plăcilor de ciment ale podelei, așa cum se întâmplă când faliile tectonice alunecă una peste alta provocând cutremure. Parte din cauza cimentului folosit cu zgîrcenie la momentul zidirii, parte din cauza nisipului specific zonei, cu un coeficient ridicat de sare, tencuiala peretelui exterior se boltise și se desprinsese, lăsînd apa să se infiltreze în temelie. Pe alocuri, bucăți din placă se prăbușiseră cu totul. Mi-am trecut palma peste zid să văd cît de friabilă era tencuiala, iar zidul s-a sfărîmat, curgînd precum făina. Nu era nevoie de un cutremur, ci de o simplă atingere pentru ca peretele să se surpe. O soluție ar fi fost dărîmarea întregii părți din spatele casei și refacerea zidului fără cele două încăperi. Dar pentru cine?

Am întrebat-o pe bunica ce are să-mi dea de făcut și m-a trimis la grajd. Am mers să văd ce scule îmi trebuie. Pe afară construcția încă arăta bine, cu o vară în urmă tot eu tencuisem o parte din zidul spart la capătul unuia dintre căpriori. Dar, după o vreme, fiecare iarnă produce stricăciuni. De data asta, șipcile ieslei se desprinseseră, lăsînd fînul să cadă și să se amestece cu balega. Una dintre scîndurile podelei putrezise, iar vaca risca să-și prindă piciorul în crăpătură și să și-l fractureze. Prin cîteva țigle sparte plouase peste fîn, iar cel putrezit trebuia coborît cu furca și aruncat pe grămada de bălegar din spatele grajdului. În grădină, cîteva lănteți se desprinseseră de gardul care înconjura clăile de fîn și de coceni.

Am mers în atelierul bunicului să iau cuie, ciocan, teslă, ferăstrău și tot ce-mi mai trebuia.

De frica hoților, bunica Aneta ținea atelierul încuiat cu lacăt. La un moment dat avuseserăm cu toții o întreagă discuție dacă să vindem sau nu sculele bunicului. În cele din urmă, îmi impusesem convingerea că ar fi o prostie, nimeni n-ar fi plătit prețul cuvenit. Adevărul era că bunicul Dumitru își echipase exemplar atelierul. O tejghea din stejar, prevăzută cu două menghine și cu un rastel plin de rindele de toate mărimile, precum și cu ciocane, clești, pene, pile și alte zeci de unelte. În atelier se mai afla un godin și, cel mai prețios obiect, un masiv polizor electric prevăzut cu discuri, lame și burghie de toate calibrele. Ferăstraie și sfredele de mînă, compasuri, tipare, barde și multe altele stăteau prinse pe perete. Nu voiam ca vreo piesă să fie înstrăinată. Bunicul lustruise

mînerile sculelor cu palmele lui bătătorite, transpirase deasupra lor, ba chiar le stropise cu sînge cînd și-a tăiat trei degete de la mîna stîngă în cuțitele polizorului. Cine ar fi putut pune un preț corect pe o asemenea moștenire?!

Dar greșisem. Prin acoperiș se infiltrase ploaia, tavanul se prăbușise într-un colț, iar pereții de placaj, din cauza umezelii întreținute de pămîntul de pe jos din care, între timp, crescuseră ciuperci, se îndoiseră și plesniseră, acolo unde nu apăruseră licheni. În rastelul tejghelei de lemn masiv însă, sculele nu erau serios afectate. Aveau nevoie doar să fie șmirgheluite și date cu ulei ars. Puteau fi scoase ușor la lumină, nu despre asta era vorba. Mă amăra faptul că toate acele unelte cu care bunicul construise și reparase o parte din sat zăceau acum nu într-un muzeu local al meșteșugului tîmplăriei, ci într-un atelier degradat la stadiul de beci. Le păstrasem doar ca să le las în voia ruginii, a carilor și putreziciunii. De ce nu le oferisem unui om de treabă din sat care, folosindu-le, le-ar fi dat un scop? Din nostalgie și egoism, îmi băteam joc de uneltele care dăduseră formă vieții bunicului a cărui pasiune pentru construit o moștenisem cu asupra de măsură. Singurele lucruri pe care le luasem cu mine drept suvenir și le păstram în biroul meu de proiectare erau carnetul lui, un vocabular mic, cum avusesem și eu în școala primară, plin cu schițe, formule și măsurători de geometrie, precum și metrul metalic, un poloboc de lemn și creionul cu mină plată. În acel moment, am hotărît să mă reîntorc într-un alt weekend, să curăț uneltele și să le dau de pomană unui tînar din sat priceput și încîntat să mai facă tîmplărie. Dacă nu găseam pe cineva de ispravă, demn de amintirea bunicului, puteam să le mut măcar în podul casei. „La scuteală“, cum ar fi zis bunica.

După ce am terminat cu reparațiile din grajd, am luat maiul de lemn și am ranforsat cîțiva stîlpi acolo unde gardul curții se lăsase, iar bunica îl ancorase cu niște sîrme legate de pruni. Pînă să mă cheme la masă, am apucat să rearanjez și să înlocuiesc cîteva plăci de azbociment pe acoperișul șopronului. Urma să sparg și să stivuiesc acolo lemnele de iarnă, pe care un vecin i le tăiasse cu drujba, formînd o piramidă de butuci la marginea uliței. Cînd venisem, pentru a putea intra cu mașina în grădină, trebuise să dau la o parte cîteva dintre ei.

Plecată între timp la răzoare, bunica a apărut din lanul de porumb cu un șorț plin de fasole cu teacă și m-a anunțat că ciorba e gata. Ne-am așezat la masă și mi-a întins o sticlă mică de Fanta plină pe jumătate cu rachiu. Am zis „Sănătate!“ și am luat o gură. Din ciorbă ieșeau aburi și, după atîta muncă în aerul curat al dimineții de țară, îmi era o foame grozavă. În timp ce mîncam, ne-am amintit de bunicul care avea o singură pretenție de la ciorbă, să fie fierbinte, să simtă, cum zicea el, „că-l arde pe beregată în jos“.

— De ce nu mănînci pîine, ești bolnav? m-a întrebat la un moment dat bunica.

— Prea multă nu e bună și, uite, am făcut burtă! Nu prea mai mîncăm pîine...

— Prostia voastră din cap, a conchis ea.

Cum făcea de obicei, mi-a povestit vise cu bunicul și m-a rugat să merg și la cimitir să fixez crucea de marmură care s-a aplecat din cauza ploilor. Mi-a povestit că se descurcă tot mai greu cu cositul finului, că bărbații din sat, cei care n-au plecat la muncă în Italia, nu mai vin „să dea cu coasa pentru 50 de lei pe zi“, mai bine pierd vremea la cîrciumă.

— Ling sticlele de bere și fumează ca șerpii cît e ziua de lungă... Doamne, cum nu le-o mai fi rușine! a spus ea făcîndu-și cruce.

M-a întrebat din nou ce mai face soția mea și cînd o să mai venim cu toții la țară.

— Îți promit că venim de Crăciun. Am tot vrut, dar fie aveam eu treabă, fie nu putea Celia să plece de la birou. Puștiul a fost și cam bolnav primăvara asta, dar s-a *întremat*...

— Și, cu Celia? m-a întrebat ea.

— Ne înțelegem, am zis. A fost cam stresată cu serviciul ăsta nou, mama ei a stat o vreme internată, dar acum e mai bine.

— Bine, dacă voi vă îngăduiți, atunci e bine, a mai spus, și eu știam de fapt ce era în capul ei.

Bunica n-o prea plăcea pe Celia dintr-un motiv prostesc, și am încercat de multe ori să-i explic asta. Avea impresia că e „falnică“, cu nasul pe sus. Soția mea e o femeie crescută la oraș, într-o familie de profesori universitari, și nu găsea atît de ușor subiecte comune de conversație, iar bunica pune lipsa ei de comunicare pe seama mîndriei ori a lipsei de interes, poate chiar a disprețului. În cele

cîteva vizite la țară, deși avertizată și sfătuită de mine, Celia n-a reușit să-i intre la inimă. „Bine măcar că nu e moldoveancă“, a conchis resemnată, la un moment dat, bunica.

După masă m-a trimis cu vaca la fîntînă să o adăp. La robinetul din curte nu prea mai venea apă, așa că am mers pe deal să amorsez țeava de alimentare. Aș fi urcat oricum pînă la bazinul cu apă, pentru că acolo, pe vîrf, unde cîndva mă dădeam cu sania de lemn construită de bunicul Dumitru, aveam parte și de cea mai frumoasă priveliște. De sub pădure, pe deasupra livezii de pruni, meri și nuci, se vede satul cu ulițele și casele lui, cu grădinile și lanurile de porumb. Îmi aminteam vara în care tata, bunicul și încă un vecin au săpat bazinul. Eram un copil, dar mi-ar fi plăcut să muncesc alături de ei zilele alea. Acum, bazinul nu avea prea multă apă, vara era secetoasă. După ce am amorsat țeava, turnînd apă într-o pîlnie vîrîtă în robinetul de aerisire al pompei, am umplut gălețușa cu merele căzute pe jos și am mai rămas pe deal privind satul.

La întoarcere m-am dus în lanul de porumb, căutînd locul unde ieșea furtunul de scurgere, și l-am desfundat folosind o sîrmă oțelită, cu un șomoioag prins în vîrf, una dintre puținele invenții ale tatălui meu. Între timp, bunica instalase pirostriile în spatele casei, lîngă șopron, și făcuse focul sub o căldare în care turnase cîteva găleți de apă. Am luat o bardă, pe care am ascuțit-o în atelier folosind una din gresiile pentru coasă, și am ales butucul.

În ziua aceea, bunica nu dăduse drumul puilor din coteț. Mi-i aducea, ținîndu-i de picioare, cu capul în jos, doi cîte doi. Nu știam cît înțelegeau puii din ce li se întîmpla. De regulă, dintre păsările de curte, curca e chiar mai proastă decît găina, dar, după ce am tăiat gîtul primului pui, mi s-a părut că celălalt a devenit, în strînsoarea bunicii, mai agitat. Odată desprins de cap, cînd terminațiile nervoase se încordează, corpul sare în toate părțile, murdărind cu pămînt gîtul însîngerat, rămas fără piele. Bunica așezase lîngă butuc o vană de tablă unde să arunc capetele și corpurile. Din cauza zbaterii lor, primii pui i-am tăiat din mai multe lovituri de bardă. Bunica a zis că-mi bat joc de ei și că le fac gîtul „ferfeniță“. Ca să le țin gîturile nemișcate pe butuc, pentru a le reteza din prima, a trebuit să-mi pun piciorul pe capetele puilor. I-am tăiat pe toți optsprezece în cîteva minute și numai doi dintre ei

au țîșnit din vană zbătîndu-se prin țărîină. Îmi amortîse mîna, dar nu atît din cauza greutății bardei, cît din cauza efortului de a o smulge din butucul unde se înfîgea cu zgomot înfundat după fiecare lovitură.

M-am dus la robinet să-mi spăl sîngele de pe brațe și de pe converși. Bunica vîrîse puii în apa clocotită din căldare și m-a chemat s-o ajut și la jumulit. Nu mă sfîesc să sacrific animale. Încă de mic îl ajutam pe bunicul să taie mieii și cred că, dacă ar fi nevoie, aș fi în stare să pîrlesc, să spintec și să tranșez singur chiar și un porc. La țară nu e ca la oraș, unde iei totul de pe raft, gata porționat, curățat și împachetat în plastic. La țară, dacă vrei să mănîinci carne, trebuie mai întîi să te murdărești de sînge. Asta îmi spunea bunicul și am înțeles de mic că nu te poți hrăni fără să sacrifici animalul, iar asta n-o va face nimeni în locul tău. Dar să jumulesc un pui, ei bine, *asta* îmi face silă. Poate de la mirosul penelor opărite, poate de la felul în care arată. Am protestat, însă bunica a rămas neînduplecată și n-am mai avut argumente cînd mi-a spus că puii trebuie jumuliți repede, pentru că nu vom mai putea smulge penele odată ce apa se va răci. M-am așezat lîngă ea pe un scaun răsturnat și am început să jumulesc puii opăriți pe care-i scotea din căldare pe o măsuță rotundă cu trei picioare. Avusese dreptate. Penele ultimilor pui se smulgeau cu tot cu piele și treaba n-a fost tocmai plăcută. La final, am pus vana cu grămada de pene în cărucior și m-am dus s-o golesc în pîrîul secăt de dincolo de uliță.

Bunica a rămas să tranșeze puii așezați într-o mică piramidă galbenă, să-i pună la prăjit într-o căldare pe vatră și, în cele din urmă, să-i așeze în două canistre, turnînd peste carne untura topită separat într-un ceaun. Eu am plecat la rîu să fac o baie.

Am luat-o pe vechea potecă de pe marginea albiei secate a unui pîrîu, prin care curgea apă doar primăvara, cînd se topea zăpada, și care, după ce traversa o luncă, pe unde odată bunica obișnuia să pască vaca, dădea exact în marginea rîului. Poteca însă nu mai era, dispăruse în vegetația sălbatică, și am pătruns cu greu prin zăvoiuul năpădit de urzici, ferigi, brusturi și tufe de soc. Cînd am răzbit, ca prin junglă, la marginea rîului, am constatat că devenise mic și liniștit, nu mai forma vîltori unde să mă scald. Am intrat încălțat, cu apa abia trecîndu-mi de glezne, mi-am curățat converșii, apoi

m-am spălat de la brîu în sus.

Soarele dogorea, dar în zăvoi era umbră și liniște, se auzea doar clipocitul apei. Am ridicat cîteva pietre mai mari în căutarea unor fițe, după care m-am așezat pe un bolovan, să mă usuc la soare.

La întoarcere, am găsit-o pe bunica stînd de vorbă, lîngă căldările cu puii tranșați, cu tanti Gena, o vecină care locuia cîteva case mai sus pe uliță.

— Victoraș, ai mai venit pe la noi? m-a primit ea bucuroasă.

Tanti Gena îi povestea bunicii despre soțul ei, nea Marin, care se operase de cancer la prostată și mai cîștigase timp, acum se simțea bine, dar nu se știa cît și cum o va mai duce.

În copilărie, nea Marin era vecinul meu preferat. Se pune la mintea mea și, din cîte-mi dădeam eu seama, era ceea ce se cheamă un om bun. Mai tînăr decît bunicul, el era cel pe care îl chemau cînd aveau nevoie de ajutor la spart lemne, împrăștiat bălegar sau urcat porumbul cu banița în podul casei. Tot nea Marin a fost și cel împreună cu care tata și bunicul au săpat și au zidit cu pietre bazinul de apă din deal. Era un om sărac, dar harnic și puternic, oricum, cu picioarele zdravene. Dacă l-ar fi avut cu el pe nea Marin în acea fatală zi de iarnă, poate că bunicul ar fi tăiat acum în locul meu puii de curcă.

Nu-l mai văzusem de ani buni, dar îmi aduceam aminte bine statura lui dreaptă, mersul cu pași mari și felul în care urca dealul ținînd securea cu ambele mîini după ceafă. Fluiera cînd trecea pe uliță, iar cînd venea pe la bunicul la o tacla în ușa atelierului, mă ridica și mă purta în cîrcă prin grădină, unde trebuia să mă apăr cu brațele de crengile joase ale nukului. Cînd mai crescusem, îmi spunea „snoave“ și ghicitori. Nepoții lui, pe care abia mi-i amintesc, veneau rar în vacanță la țară și bănuiesc că vedea în mine pe unul dintre ei.

Bunicul Dumitru nu punea piciorul în biserică, iar atunci cînd nu-i ieșea ceva în atelier sau cînd i se părea că picioarele nu-l ajută suficient, înjura și nu se încurca. Repertoriul lui număra o gamă largă de cuvinte sfînte: Dumnezeu, Isus Christos, Paște, cristelniță, anafură, plus dracu'. Cînd situația o cerea, înjura cumulat, ceva de genul:

„Paștele-Isusul-și-Christosul-și-Dumnezeii-anafurei-și-cristelniței-mamii-ei...“. Atunci, înjurăturile lui păreau o cîntare

bisericească spusă cu năduf, dar bunica își punea mâinile la urechi. Pe ea n-am auzit-o niciodată înjurînd. Cînd mai făceam vreo prostie, îmi arunca două vorbe cu al căror sens atunci, în copilărie, nu mi-am bătut capul: „Sări-ți-ar nasul să-ți sară!“ și „Fire-ai închinat!“. Odată am întrebat-o ce însemnau, dar nu știa, mi-a spus că le auzise și ea la mama ei.

Nea Marin și tanti Gena erau amîndoi „bisericoși“. Pe el mi-l aminteam stînd în strană, lîngă cîntăreț. Singura lui înjurătură era „Dă-l dranii!“, o formă onomastică mai prietenoasă a dracului invocat de bunicul Dumitru.

— Nu te duci pe la nen-tu Marin? m-a întrebat tanti Gena. S-ar bucura. Mai știi cum te sălta după cap cînd erai mic?! Du-te de-l vezi. E în casă, în odaia din față, că nu prea mai iese pe-afară... Ce-o să-i placă să mai tăinuiască cu tine! Că cine știe cînd mai ajungi pe-acasă și cu boalele astea...

M-a îndemnat și bunica, dar ezitam. Nu atît pentru că mi-era teamă de o situație stîngenitoare, cît pentru că nu voiam ca ipostaza lui de bătrîn bolnav de cancer să se suprapună imaginii din copilărie.

— Îl îngrijești bine, fată, în condițiuni! a spus bunica. E spălat, îmbrăcat curat, nici nu zici că-i bolnav...

— Ei, mă ajută și copiii, îmi trimit ba una, ba alta, îmi dau bani, ei cumpără și medicamentele... Cînd a fost să-l interneze pentru operație, s-au ocupat ei de toate, eu n-am știu ce-i aia să umblu cu el prin spitale, nici nu m-aș fi descurcat, că acum toate-s altfel. Mulțumesc lui Dumnezeu că, așa cum e, tot e bine! Mai are el momente cînd întreabă de frati-su mort și se crede tînăr, vrea să construim pătulul, dar pîn-acum măcar n-a plecat de-acasă să mai facă vreun pocinog.

În cele din urmă, le-am spus femeilor că mă duc și le-am lăsat cu ale lor. Am căutat în bucătăria de vară punga cu portocale, am luat cîteva fructe, o ciocolată și am ieșit în uliță.

Am trecut pe lîngă casa netencuită a lui nea Ilieș în care nu mai trăia nimeni de cîteva ani buni. Nea Ilieș murise printre primii. Era fierar și mai mereu beat, avea un picior de lemn, îmbrăcat la capătul de jos în metal, și un cal pe care obișnuia să-l bată. Îl auzeam noaptea tîrziu cum se întorcea de la cîrciumă hurducăind căruța în viteză pe uliță, strigînd și biciuind bietul animal. Băiatul

lui, bețiv și el, leneș și rămas neînsurat pînă la 40 de ani, un fel de neisprăvit al satului, a vîndut calul și a băut banii. Cel puțin așa prezenta bunica lucrurile. S-a spînzurat cîțiva ani mai tîrziu, cînd se zvonea că participase la violarea unei fete din sat care însă nu voise să denunțe pe nici unul dintre cei ce o siluiseră și rămăsese nemăritată. Cea mai clară imagine pe care o am cu nea Ilieș este cu el stînd în fața vetrei din fierărie și împingînd cu ciotul piciorului de lemn în foalele care întrețineau focul. Nevasta lui era o femeie cocoșată. Nu-mi amintesc să fi vorbit vreodată cu mine.

Am trecut apoi și de casa lui nea Costache, celălalt tîmplar al satului, doar că nea Costache fusese angajat la stat, într-o cooperativă meșteșugărească din oraș care producea mobilă de serie. Surd complet de o ureche și ursuz, bunicii mei se certaseră cu el din cauza unor sălcii. În actul de proprietate al bunicului scria că tot ce e dincolo de pîrîu îi aparține, doar că pîrîul și-a schimbat cursul într-o primăvară, în urma unor inundații, fără să revină la matca inițială. Dintr-odată ambele sălcii se aflau dincoace de pîrîu și nea Costache a profitat de favoarea naturii și le-a tăiat într-o noapte, singur. Bunicul s-a dus să-i ceară socoteală, iar nea Costache l-a întîmpinat cu toporul în mînă. Noroc cu nea Marin, care i-a adus în fire. Bunicul l-a reclamat și a primit sălciile înapoi. Dar tăiate. Nu s-au împăcat niciodată. La pomana bunicului n-a venit, deși fusese chemat.

Bunicul mai trecuse printr-o confruntare pricinuită de pămînt, la care fusesem de față și eu. Un frate al bunicii Aneta refăcuse gardul, mutîndu-l însă cu un metru în interiorul parcelei noastre. Se vedea clar dîmbul dintre cele două loturi, căci unul dintre ele fusese la un moment dat arat, iar celălalt rămăsese pășune. L-a chemat să discute, dar cumnatul acela a venit, tot el, gata pus pe harță, l-a îmbrîncit pe bunicul, care, din cauza picioarelor slabe, a făcut cîțiva pași în spate și în lateral, s-a clătinat și a dat din mîini caraghios, recăpătîndu-și cu greu echilibrul. Pălăria i-a căzut de pe cap și s-a dus de-a dura cîțiva metri. Pentru cineva străin, parada bunicului ar fi putut să pară comică, și chiar a fost, dar copilul care eram a perceput doar umilința situației. Nu mi-a fost milă de bunicul Dumitru, știam că nu putea face față unei îmbrînceli, am fost însă indignat de lașitatea celuiilalt, care-și dovedea bărbăția înaintea unui om beteag. Nu mi-am consolat bunicul pentru acel

episod, nici atunci, nici altă dată. Riscam să-i întretin rușinea de a ști că-l văzusem incapabil să-și apere un metru de pământ în fața unui hoț care-i era și rudă. Multă vreme n-am putut să mă descarc de acel sentiment pînă cînd, nu știu cum, mama a evocat incidentul în aceeași termenii. Uitasem că și ea fusese martoră. Chiar dacă întîrziată, solidaritatea în acea indignare trecută sub tăcere m-a consolat.

După nea Costache, în a treia casă locuia nea Marin, iar mai departe se afla casa lui nea Tudor, pe care abia mi-l amintesc. Fîntîna săpată de el, după ce se întorsese fără o ureche din război, avea renumele apei celei mai reci din sat. Acum ghizdurile erau prăbușite. Pe uliță în sus, la marginea pădurii, se înșirau alte și alte case, dar știam doar vag cine locuise odată acolo. Mă oprisem și priveam casele ca pe niște epave parțial scufundate. Varul se ștersese de pe zidurile crăpate, buruienile invadaseră grădinile, gardurile curților se aplecaseră. Totul era învechit, sălbatic, aproape părăsit.

Mi-a venit în gînd atunci, acolo, că noi, arhitecții, construim casele în care ne-ar plăcea să îmbătrînim, iar casele ne supraviețuiesc întotdeauna ca niște monumente în destrămare. Priveam ulița pe care copilărisem, ea însăși nu mai era decît ruina unor amintiri în care cei mai mulți dintre vecini se retrăseseră definitiv, în timp ce alții mai aveau de așteptat cu trupurile degradate prin paturi. Pe unul dintre aceștia urma să-l vizitez.

Nu știam la ce să m-aștept. M-am întrebat dacă să strig de la poartă sau să intru în curte și să bat la ușă. Cînd eram mic, nea Marin avea o cățea renumită pentru agresivitate. Cînd fătă, toată lumea voia pui de la ea. Deseori rupea lanțul și, copii fiind, ne era frică fie și numai să ne apropiem de gardul curții. Dacă era în stare să rupă lanțul, putea la fel de bine să și sară peste gard. Acum, curtea era pustie, așa că am pășit cu curaj.

Am intrat. Casa lui nea Marin, cea mai mică de pe uliță, era singura cu soclu scund și fără beci, fără trepte la intrare și cu tavanul jos, precum casele dobrogene. L-am strigat pășind în verandă și am așteptat pînă i-am auzit glasul.

Se ridicase pe marginea patului și mă privea curios. Zîmbea, dar nu-mi dădeam seama dacă știa cine sînt.

— Ziua bună, nea Marine. Sînt Victor, nepotul Anetei lui Dumitru, am spus rămînînd în picioare.

— Victoraș, tu ești!? Vino, șezi lîngă mine. Ce faci, te-ai gîndit să mai treci pe la Aneta?

Am pus ciocolata și portocalele pe masa de lîngă pat și i-am povestit pentru ce venisem la țară. L-am întrebat dacă are poftă de ceva. A zis că ar vrea o portocală și m-am apucat să decojesc una pe marginea farfuriei, unde se mai găseau niște biscuiți cu cremă. Pe masă mai erau un mic radio cu lămpi, un model asemănător cu cel al bunicii, cîteva cutii cu medicamente și niște rețete, o cană cu ceai, o carte de rugăciuni cu o pereche de ochelari așezați deasupra și un telefon mobil. Am desfăcut portocala în felii și i-am pus cîteva în palmă.

— Nu mai aveți în verandă frigiderul acela mare, Fram, am spus eu.

— Nu mai e. L-au luat că nu prea mai mergea, scotea un hîrîit. Au adus unul nou, dar l-au dus în camera din spate să nu bată soarele în el, a spus bătrînul, care suga sucul din felii și le înghițea nemestecate.

Am privit în jur. În cameră, mai mică decît îmi aminteam, era ordine și mirosea a curat. Bunica avusese dreptate, nu ți-ai fi dat seama ce se petrece acolo. Deasupra patului atîrnau o carpetă țesută la război, cîteva prosoape cusute de mînă și o icoană. Plita sobei fusese acoperită cu o pagină de ziar peste care se aflau împăturite cîteva haine. Pe perete, lîngă firida care dădea în cealaltă cameră, era prins în piuneze un calendar ortodox, iar deasupra oglinzii, un buchet de busuioc uscat. Mica fereastră era acoperită cu o perdeluță să nu bată soarele în pat. Pe jos, cîteva preșuri înguste, întinse unul lîngă altul.

Nea Marin purta o pijama subțire de culoare bleu, nouă. Încă se mai vedeau dungile rămase de la felul în care fusese împachetată.

De fiecare dată cînd vizitam vreo rudă în spital, îmi săreau în ochi pijamalele, astfel că, în timp, am ajuns să suprapun imaginea pijamalei cu cea a bolii. Eu însumi am renunțat de mult să mai port și n-am lăsat-o nici pe Celia să-i cumpere vreuna puștiului nostru.

În timp ce nea Marin continua să molfăie feliile de portocală, l-am întrebat dacă voia să-i spun un banc pe care-l citisem într-un almanah mai vechi. Bătrînul a dat din cap că voia.

— Un domn intră într-un magazin, am început eu, și remarcă pe raftul raionului de lenjerie de corp o pereche de pijamale. „Ce sînt astea?“, o întreabă bărbatul pe vînzătoare. „Sînt pijamale“, spune vînzătoarea, mirată că mai există oameni care încă nu știu ce-s alea. „Și la ce fel de ocazii se îmbracă?“, e curios bărbatul. „Se poartă noaptea. Doriți să probați o pereche?“, îl întreabă vînzătoarea, la care bărbatul răspunde: „A, nu, mulțumesc. Eu noaptea nu plec de-acasă“.

Nea Marin a rîs, dar nu așa cum îl auzisem de atîtea ori în copilărie, mai mult chițăise. Îl priveam îmbrăcat în pijamaua aceea, puțin cam mare pentru el, dar nu simțeam prezența bolii. Corpul lui se strînsese ca o poamă, slăbise mult și prin deschizătura cămășii îi vedeam pielea atîrînd, albă și curată, cu cîteva fire de păr, albe și ele. Obrajii erau supti, nu mai avea falcile de altădată, iar firele de barbă, la fel de albe, se pierdeau, rare, în paloarea feței. De o parte și de alta a cheliei, urechile păreau clăpăuge și fuseseră invadate de fire lungi și albe de păr. În mijlocul feței translucide, luminate ca o plantă lipsită de clorofilă, în care recunoșteam vag trăsăturile de altădată, ochii lui nea Marin, de un albastru deschis și limpede, păreau două pietre de safir. Încercam să-mi amintesc dacă avusese mereu aceeași culoare a ochilor. Sigur că avusese, doar că acum ochii se vedeau altfel, ca și cum viața se retrăgea din restul corpului, eliberînd prin ei ultimele străluciri.

Stăteam pe marginea patului lîngă un fel de sfînt îmbrăcat în pijama bleu, care sugea în tăcere felii de portocală.

— Și ce mai faci, nea Marine, l-am întrebat ca altădată, cum a fost la coasă anul ăsta? Ai făcut claia, ai adus lemne din pădure? Sînt prune pentru rachiu?

— Ehe, dac-aș mai avea puterea de altădată! a rîs bătrînul. Dar nu mai poate nen-tu Marin. Acuma e rîndul vostru, voi sînteți în putere acum.

— Îți mai amintești cînd ne duceam sus pe deal, la pădure, să agățăm cutii de conserve cu pietricele în sîrmele gardurilor? Să nu treacă porcii mistreți în lanurile de porumb...

— Îmi amintesc. Tac-tu mare a tras cablu și a pus lumină în arătura din rovină. Eu i-am spus: măi, Dumitre, ai grijă că e periculos! Dar nu m-a ascultat și așa s-a curentat de-a lăsat-o pe

Aneta singură...

Pe vremea aceea, mistreții coborau din pădure și făceau ravagii în lanurile de porumb, iar oamenii încercau tot felul de metode pentru a-i ține la distanță. Vedeam urmele lăsate de copitele lor și brazdele de pământ unde scurmau cu colții după rădăcini. Într-adevăr, bunicul cumpărase vreo trei sute de metri de cablu electric, instalase un bec la un capăt și un ștecher la celălalt și-l întinsese pe niște pari de la casa noastră pînă în lanul de porumb. Aprindea becul în mijlocul lanului băgînd acasă ștecherul în priză. Dar bunicul n-avea cum să se curenteze, de vreme ce totul era izolat, și, oricum, nu așa murise.

Deși cîndva mai tînăr decît bunicul Dumitru, nea Marin îi depășise între timp vîrsta și trăise cu mult mai mult, suficient încît să încurce poveștile. Fratele lui, de care amintise tanti Gena, acela obișnuia să prindă pește pe rîu conectînd niște sîrme la stîlpii de curent electric. Plimba sîrmele prin apă cu ajutorul a două furci, în timp ce purta niște cizme înalte de cauciuc, cizme aduse de cineva care lucra într-o mină de cărbune. Peștele curentat apărea plutind cu burta în sus la suprafața apei și se aduna în aval într-o plasă întinsă între maluri. Nu se știe exact ce s-a întîmplat, însă într-o vară l-au găsit mort în apă, agățat într-o răgălie, cu sîrmele căzute lîngă el. Eram în vacanță cînd s-a întîmplat și îmi amintesc cum prin sat se zvonise că ar fi fost, de fapt, omorît de unul cu a cărui nevastă se pare că fratele lui nea Marin „se ținea“ pe ascuns. N-ar fi fost greu să i se-nsceneze un accident.

Am continuat să-i vorbesc fără să corectez povestea.

— Ce-mi mai plăcea cînd mă trezea noaptea bunicul Dumitru! Cînd luam tălăngile și ne duceam hăulind pe deal cu felinarul... Băteam tălăngile alea nu să alung mistreții, ci să-mi alung frica. Îmi era frică, dar îmi și plăcea.

— Așa, făceau prăpăd mistreții! Acuma nu mai pune nimeni porumb pe măgură, nu mai are cine...

— Nea Marine, îți mai amintești cînd am venit odată pe la matale și am jucat tabinet aici, pe pat, și am plecat cu sticluța cu apă de colonie?

— Nu mai știu, a dat bătrînul din umeri.

— Adică am furat-o! Era acolo în firidă, lîngă pămătuful de bărbierit. Apoi a venit tanti Gena la bunicul și m-a pîrît, dar matale

n-ai zis nimic. După vreo două zile însă am recunoscut, am râs eu.

Bătrînul a râs și el, dar a zis că nu-și mai amintește, că e mult de atunci.

— Mai știi cînd am plecat de-acasă, am trecut singur puntea și am ajuns la bufetul din sat? Am dat de matale acolo, mi-ai cumpărat un sirop și eugenii și m-ai trecut puntea înapoi să nu mă bată bunica... Care era porecla omului care ținea bufetul? l-am testat eu.

— Pulifronie, a râs nea Marin și porecla era corectă.

— Erau mulți oameni cu nume sau cu porecle haioase prin sat, am continuat eu. Bolborea, Pîrcioană, Lăbău, Șoancă, Gagă, Borcănel...

— Totoi, a spus bătrînul. Îl mai știi pe Totoi?

— Da, era lăutar. Sau Ghebaur...

— Țsta e Aurică, a râs din nou nea Marin.

— Chiar, matale mai știi de ce i se zicea lui Dumitru ăl bătrîn Ghemu'?

„Dumitru ăl bătrîn“ era străbunicul, dar nea Marin nu mi-a răspuns, ca și cum nu m-ar fi auzit. Îi era greu să stea întors spre mine pe marginea patului, așa că am scos un scaun de sub masă și m-am așezat în fața lui. Dar nu mă mai privea, se uita în jos, la propriile mîini. Ungھیile era curate, însă cam mari.

— Cînd bunicul Dumitru era copil și bolnav cu picioarele, Dumitru ăl bătrîn l-a dus la un izvor termal sus, în pădure...

— Nu mai e izvorul ăla, a spus nea Marin, parcă ghicind ce aveam să-l întreb. S-a astupat de mult, a căzut malul peste el.

— Dar locul? Locul unde era?

Bătrînul iar a tăcut, așa că am continuat:

— Am văzut că nici fîntîna lui nea Tudor nu mai e. S-au prăbușit ghizdurile și s-a astupat.

— S-a astupat, a dat el din cap. Dacă nu mai e cine să scoată apă... La nunta lui Tudor și a Mariței n-aveau destul rachiu să pună oamenilor pe mese. Puseseră cortul dincolo de uliță, în cîmp, sub stejarii care sînt și acum... Și l-au trimis pe nen-tu Ilieș să înroșească în foc o daltă și au lepădat dalta înroșită în cazanul cu rachiu. Făcuseră nuntă tîrziu în noiembrie și apucase să ningă, fierbeau rachiuul să nu tremure lumea de frig ce era în cort... Și cînd au dat drumul daltei în cazan s-a ridicat o bîlbără de mai bine

de un metru, așa era de înaltă, și a băut lumea rachiul și s-a îmbătat după prima ceașcă... Aruncau oamenii banii pe masă și ieșeau din cort năvală, se tîrau în genunchi și lingeau zăpada de pe ulucile gardurilor, așa tare-i ardea rachiul pe beregată! S-a supărat rău lumea atunci pe Tudor, mulți n-au mai vorbit cu el...

— Cum adică? De ce-au băgat dalta înroșită în rachiul?

— Păi, ca să nu bea lumea mult, să se îmbete decugrabă, că nu aveau băutură destulă, s-a strîns multă lume atunci la nuntă... Atunci nu se chema cu invitații, venea care cine voia.

Nu-mi dădeam seama dacă era o poveste adevărată sau dacă nu cumva bătrînul suprapunea din nou două întîmplări.

— Nea Marine, aveai o cățea foarte rea cînd eram noi mici, cum o chema?

— Aha, rea cățeaua aia...

— Cum o chema?

— Cum îi spunea!? Laika, parcă.

— Nu, Laika era o cățea de la televizor.

— Măi dă-o dranii! Păi și-atunci cum îi spunea?

— Lasă, că-ți amintești matale. Ce s-a-nîmplat cu ea?

— Cățeaua aia? Mistreții i-au venit de hac. Într-o vară am dus-o și am legat-o la marginea arăturii. Urcam și-i dădeam acolo de mîncare. Lătra și urla cît era noaptea de lungă, iar într-o noapte parcă făcea mai rău ca-n alte nopți, dar nu m-am dus și dimineața am găsit-o în lac de sînge, nu se mai putea scula de jos... Nu trebuia s-o leg în lanț, bietu' animal! Am adus-o acasă pe brațe. N-a murit atunci, a mai dus-o o săptămînă, dar nu mai mîncă...

— Mai vin mistreții?

— Cred că mai vin, că e vremea și uneori latră rău, ce mai latră cîinii noaptea! Dar nu mai sînt porumbi pe deal... Doar Costică al Natalei mai are o fișie de arătură.

Soarele apunea și în cameră să făcuse întuneric. Am tras perdeaua să întrezăresc cît mai mult din puțina lumină de afară și l-am întrebat dacă are nevoie de ceva. Bătrînul a spus că nu și l-am ajutat să se întindă în pat. Pijamaua flutura pe el. Avea carnea moale și greutatea se dusesse din oase. Nu părea să cîntărească mai mult decît un copil.

După ce l-am întins pe spate, m-am aplecat să-l pup pe frunte, dar bătrînul a ridicat capul să-și așeze mai bine perna și mi-am

proptit buzele între sprîncenele lui. Creștetul îi mirosea a săpun. Așa culcat, i-am strîns mîna, care era în continuare mai mare decît a mea, dar moale, și i-am privit ochii a căror culoare părea și mai aprinsă în contrast cu fața de pernă albă. Cumva, era mai frumos decît fusese vreodată. I-am urat sănătate și am plecat, ieșind din curte bucuros că apucasem să mai povestim. Știam că nu aveam să-l mai văd, dar nu bănuiam de ce.

Seara, bunica m-a întrebat ce-aș vrea să mănînc și am cerut mămăligă cu brînză, cu ouă moi și cu lapte. Era bucuroasă că terminase treaba și că „își luase de-o grijă“. Pînă să răstoarne mămăliga pe cîrpător, am cărat canistrele cu pui în beci la răcoare și am tras rachiu cu furtunul din butoi în sticla de Fanta golită la prînz. Simțeam că merit.

La masa din bucătăria de vară, unde am mîncat cu atîta poftă de parcă „aș fi scăpat de la oborul de gloabă“, după cum s-a amuzat bunica, i-am povestit ce-am vorbit cu nea Marin. I-am spus că arăta neașteptat de bine, dar că uneori își mai pierdea luciditatea. Bunica nu auzise de povestea cu dalta înroșită în foc și aruncată în cazanul cu rachiu, dar nici nu fusese la nunta lui nea Tudor. La vremea aceea nu era măritată cu bunicul și locuia la părinții ei, în alt sat.

— Tot e bine de biata Gena că nu e singură, a spus ea. De mine e mai greu, că nu mai am pe nimeni. Vara mai stau pe cîmp, mai văd un om trecînd pe drum, dar la iarnă iar simt cum cade casa pe mine. Nu mai am nici la cine să mă duc, că s-a golit ulița. N-ai cu cine să mai împarți un castron cu lapte sau cui să ceri vreo pastilă. S-a pustiit locul.

Aș fi vrut să-i pot spune ceva, să-i arăt că de data asta chiar nu are dreptate, dar nu era nimic de spus. Tăceam și beam rachiu direct din sticlă.

— Așa-mi trebuie, dacă am trăit prea mult! a continuat ea. La bătrînețe, cel mai greu de suportat sînt singurătatea și amintirile. Amintirile sînt o boală, să știi de la mine. Nu știu de ce nu m-o lua odată Dumnezeu, c-am ajuns să fac umbră degeaba pămîntului și vă mai încurc și pe voi, care-aveți viața și grijile voastre, vă bag la cheltuieli... Nu m-am gîndit vreodată c-o să prind eu anii ăștia!

De fapt, eram norocoși s-o mai avem în viață și fără probleme

grave de sănătate. Străbunicii, părinții ei, muriseră înainte să mă nasc, iar pe tatăl bunicului, cel zis Ghemu', primul dintre Dumitrii familiei, l-am prins puțin. Încă mi-l amintesc cum urca ulița îmbrăcat cu vestă și haină. Făcuse politică pentru țăraniști și, înainte de venirea comuniștilor, fusese primar. Bunica nu-și amintea de ce oamenii îl porecliseră Ghemu' și nu mai aveam pe cine altcineva să întreb. Asta e tot ce știam despre el în afara unei povești în care se pare că băusem, la el acasă, tot rachiu fiert rămas în ibric după vizita unui vecin. Îmi plăcuse că era dulce și se pare că am ajuns acasă precum nuntașii lui nea Tudor, beat și pus pe scandal. Aveam în jur de patru ani.

Bunica a terminat de strîns masa, a stins becul și a ieșit afară din bucătăria de vară. M-a găsit în curte fumînd și privind stelele. I-am spus că se vād mai bine decît în oraș, unde e prea multă lumină în jur.

— Ehe, cîte stele erau odată pe cer! Puzderie. Tot cerul era *numai* stele, de le-au distrus ăștia cu rachetele lor cu tot...

Am zîmbit în întuneric cu ochii pe Carul Mare.

În casă am dat drumul televizorului să verific în ce stare era. Mergea bine, dar prindea doar două-trei canale. Iarna, bunica se văita că intră devreme în casă și n-are ce urmări la televizor. Îi propusesem de mai multe ori să-i plătesc un abonament la cablu, dar protesta că nu vrea să ne cheltuiască banii și că oricum nu-i place să se uite la televizor. „Numai discuții cu politicieni care se ceartă ca chiorii și filme cu inși care se omoară ca nebunii!“, rezumase ea conținutul. Renunțam de fiecare dată. Am căutat în dulap, unde știam că adună facturile de electricitate. Eram curios să vād cît plătește pe lună și mi-a luat ceva timp să mă conving că citeam suma corectă: 2,10 lei.

— Seara cînd intru în casă mai dau drumul și la televizor, dar de multe ori mă schimb de haine fără să aprind nici veioza și mă culc. Frigider n-am... Ce curent să consum? a spus ea.

Nici nu-i de mirare că se simțea atît de singură. Am întrebat-o dacă nu vrea să-i aduc un alt cîine. Cel pe care-l avea murise, iar eu cunoșteam pe cineva a cărui cățea-lup urma să fete. Mă gîndeam că aș putea să-i aduc un pui care să-i țină de urît, dar ea a spus că e prea bătrînă să mai crească cîini.

Am lăsat-o citind din cartea de rugăciuni, după ce i-am promis

că mă trezesc devreme să mergem la biserică, și m-am retras în camera de alături.

Zugrăveala decorativă făcută cu rola și terminată într-un brîu își păstrase destul de bine culorile, dar tencuiala de ipsos crăpase și în cîteva locuri se vedea rețeaua de șipci, iar într-un colț tavanul se pătase din cauza unei țigle sparte prin care ploua în pod. În rest, „odaia a bună“ era neschimbată: soba de teracotă, cuierul-pom, tabloul țesut cu cerb, chilimul, cele cîteva fotografii de la nunta părinților mei și alte poze așezate sub folia de plastic ce acoperea masa și două romane polițiste rămase de cînd venisem ultima dată. Radioul cel vechi cu carcasă de lemn, difuzor cu pînză și clape din os era așezat în mijlocul mesei. Felul în care se lumina scala și fișitul lui îmi dădeau senzația în copilărie că ascult ceva clandestin și important. Am apăsat pe clapetă, dar lămpile nu s-au aprins. M-am liniștit cînd am văzut că, de fapt, nu era băgat în priză.

Am scos de sub folia ce acoperea masa una dintre fotografiile vechi în care bunicul, foarte tînăr, de nici douăzeci de ani (probabil chiar înainte să o cunoască pe bunica și să înceapă șirul genealogic al cărui cel mai tînăr membru este acum puștiul meu), se află la o masă de cîrciumă acoperită cu o mușama în dungi, împreună cu alți patru bărbați. Toți țin în mînă cîte o halbă de bere cu spuma încă înaltă. Sînt îmbrăcați în pantaloni și cămăși descheiate la nasturii de la gît. Bunicul și încă unul poartă cămăși cadrilate, ale celorlalți sînt albe, una din ele fiind o ie cu ciucuri la guler. În spatele lor, dincolo de tejghea și în fața rafturilor cu sticle, stă în picioare cîrciumarul, care e bătrîn și poartă pulover, iar pe cap, pălărie, la fel ca unul dintre bărbații de la masă. Bunicul are pe cap o beretă dată puțin pe spate, suficient să i se vadă părul. Dintre cei șase bărbați care dau noroc cu fotograful, el e singurul care nu privește în aparat. Zîmbește melancolic, privind undeva spre stînga. Să mai fi fost cineva la o altă masă? Fiind singurul bătrîn din grup, despre cîrciumar știi sigur că nu mai trăiește, dar fotografia e veche pînă și pentru tinerețea celorlalți bărbați, abia ieșiți din adolescență, adunați într-o după-amiază de duminică la un țap de bere. Doar cel din partea stîngă a fotografiei, cel căruia lumina ferestrei îi estompează trăsăturile feței, pare dispărut, dar, în realitate, acum sînt cu toții oale și ulcele.

Fusese o zi lungă și plină, am adormit imediat, dar m-am trezit de cîteva ori din cauza ronțăitului unui șoarece care și-a făcut de lucru toată noaptea. Am avut și un vis ciudat. Se făcea că mă aflu într-un luminiș și, în jurul meu, păștea o familie de zimbri. Era multă lumină și atîta liniște în jur, încît auzeam sunetul înfundat al ierbii retezate de dinții animalelor și clipocitul unui izvor pe care la început nu-l văzusem, dar de care am dat sub un dîmb din apropiere. Zimbrii erau masivi, prea grei ca să poată coborî sub mal să se adape, și am început să le car apă în pumni. Se pare că i-am săturat, căci următorul lucru pe care l-am făcut a fost să-i țeșăl cu un briceag vechi cu plăsele sparte, asemănător cu cel al bunicului Dumitru. Ultima scenă din vis, apăsătoare prin senzația de liniște și de apropiere și cu care am rămas mult timp și după trezire, era cu mine culcat în iarbă și zimbrii păscînd nestingheriți la urechea mea. Probabil era șoarecele ronțăind sub pat.

Dimineața, cînd m-am trezit eu, bunica deja priponise vaca pe deal și pregătise coșul de biserică. Umpluse pachetele cu cîte ceva din tot ce-i adusesem: napolitane, ciocolată, portocale, la care adăugase cîte un ou fiert și cîte o felie de brînză, plus o lumînare.

Biserica nu era departe, dar am luat mașina. Bunica a comentat tot drumul, că nu mă bărbierisem, că nu eram suficient de scurt tuns, că tot în „ițarii“ de blugi mă îmbrăcasem etc. Am prevenit-o că o dau jos din mașină.

Biserica era al doilea motiv pentru care mă hotărîsem să merg la țară în acel weekend. Era vorba, de fapt, de o bisericuță construită pe locul unui vechi schit de maici, undeva la sfîrșitul secolului al 18-lea sau, cum stă scris în pisanie, „29 noiembre l(ea)t 7290“. Fiindcă se afla într-o stare avansată de degradare, mă implicasem în scrierea proiectului pentru includerea bisericii într-un program de consolidare și restaurare a monumentelor istorice. Programul demarase în urmă cu mai mulți ani, mai întîi cu o cercetare arheologică, apoi cu restaurarea în sine, care, din lipsa fondurilor, a avansat însă destul de greu și cu pauze. Cînd venisem cu bunica de Sîmbăta Morților, era în timpul unei astfel de perioade de stagnare. Însă, la reluarea lucrărilor, sătenii, printre care și bunica, erau nemulțumiți. Prea puțin le păsa de restaurare, lor nu le convenea că slujbele se mutaseră în biserică satului vecin.

Cazul arhitectural al lăcașului este destul de interesant. La un secol după construire, biserica fusese grav afectată de un cutremur și a trecut prin mari transformări, menite să-i întărească structura de rezistență. Cei doi pereți despărțitori, cel dintre naos și pronaos și cel dintre pronaos și pridvor, au fost transformați în arcuri de zid, iar portalul din pronaos a fost mutat pe peretele vestic al pridvorului, care a fost închis. În plus, au fost mărite golurile ferestrelor și la intrarea în curte s-a construită o troiță din zid, demolată de săteni cu câțiva ani înainte să mă implic eu în restaurare. Când eram mic, bunicul îmi povestise cum, după venirea comuniștilor la putere, țăranii își ascunseseră puștile sub micul acoperiș al troiței.

În prima fază a lucrărilor, acoperișul a fost reconstruit din șindrilă, s-au refăcut suprafețe întregi de zidărie, precum și lemnăria ferestrelor, stranele au fost restaurate parțial, iar clopotnița și șopronul, înlocuite. S-a făcut electrificare subterană și s-a instalat chiar și un sistem de încălzire centrală, curtea a fost pietruită, iar de jur-împrejur s-au montat lămpi de iluminat. Venisem special la vremea respectivă să văd cum decurg lucrările și eram mulțumit.

Bisericuța este amplasată pe un podeu înalt, străjuit de valea râului și de râpile dinspre apus ale măgurii la poalele căreia se afla și ulița noastră. Mama îmi povestea că, pe vremea când era adolescentă, între râpile de nisip se turnaseră câteva scene dintr-un film cu haiduci. Între timp, râpile sălbatice de roci sedimentate, care se surpă la fiecare ploaie mai grea împreună cu copacii de pe margine, au fost supranumite „piramide” și considerate monument al naturii. Descoperisem asta cu Google Earth, găsisem informația și pe contul de Facebook al comunei, dar voiam să văd cu ochii mei plăcuța respectivă.

Am parcat mașina într-o poiană în apropierea râpilor, chiar lângă panoul cu pricina, am trecut podețul peste râu și am lăsat-o pe bunica să intre singură în biserică. Eu am rămas să aprind lumânări la mormintele celor doi Dumitri, tată și fiu, îngropați unul lângă altul, amîndoi cu pălării pe cap în fotografiile de pe cruci. Oare eu unde aveam să fiu înmormîntat? Unde mi-ar fi plăcut? Mi-am dat seama că nu mă gîndisem niciodată la acest aspect.

Am admirat îndelung friza exterioară, pe care am fotografiat-o

scenă cu scenă cu iPhone-ul. Nici pictura bisericii, la refacerea căreia se lucrase din greu în ultimii doi ani, nu apucasem s-o văd. Pictura în frescă, atribuită unui zugrav oarecare, conține ceea ce istoricii artei medievale au numit „friza cetei potecașilor“, un motiv unic, se pare, în iconografia ortodoxă.

Vreme de treizeci și cinci de ani, după domnia lui Constantin Brîncoveanu, granița cu Imperiul Austro-Ungar trecea chiar prin satul bunicilor, iar potecașii erau moșnenii însărcinați să vegheze hotarul Țării Românești și să încaseze vămile. Se pare că aveau dreptul la o treime din mărfurile de contrabandă confiscate. Cutreierau călare potecile de munte, apărîndu-i pe cei care transportau sarea și alte mărfuri de atacurile tîlharilor, „furilor de dobitoace“, cum menționau documentele vremii. Căciulile lor înalte din blană de miel erau semnul unei poziții privilegiate și se spune că nu trebuiau să și le scoată nici măcar în fața domnitorului. În pictura frizei, unde fiecare este reprezentat în detaliu și colorat ca într-o stampă orientală, potecașii poartă blănuri de jder și înconjoară călare, în trap, biserica pe sub streășina de șindrilă. Caii au cozile înnodate ca într-o cavalcadă prinsă în horă. În fruntea lor se află vâtaful de plai, un fel de subprefect de Ev Mediu, ținîndu-se semeț în șaua unui cal negru, cu anterior și potcap.

În cimitirul acestei bisericuțe cu vameși călare venea mica armata de teracotă să-și achite în avans ortul.

Proiectul de restaurare implicase inclusiv turnarea și amplasarea la intrarea în sat a unei statuete de bronz reprezentînd un potecaș. La mai puțin de un an de la dezvelirea monumentului în prezența primarului, a preotului, a învățătorilor și a celorlalte figuri notabile din sat, statueta fusese furată și topită în aceeași noapte de un rudar care turna cazane pentru distilarea rachiului. Cînd intrasem cu mașina în sat, remarcasem pe soclu o statueta identică, dar în miniatură.

Echipa de restauratori făcuse o treabă minunată și așteptam să se termine slujba ca să văd și pictura interioară. Dar n-am mai așteptat sfîrșitul liturghiei și am intrat. Mica armată de teracotă era acolo, înghesuită între pereții groși ai bisericuței, se închina și murmură rugăciuni. Am rămas în pridvor și am admirat liniștit pictura.

Mirosea a ulei, a lut și a lemn proaspăt, ceea ce mi-a amintit de bunicul a cărui barbă, când intra iarna în casă și-i săream de gât, avea parfum de rumeguș. Era răcoare în biserică și uitasem cât de plăcut suna vocea preotului care cânta versetele. M-am simțit, deodată, cuprins de un sentiment de pace.

Multă vreme, simțisem că nu mă aflam unde ar fi trebuit să fiu. Cu timpul, această neliniște se decantase, dar trebuie că se afla încă undeva, nu avea cum să fi dispărut cu totul. Atunci însă, în biserica alor mei, m-am gândit la faptul că sînt binecuvîntat cu sănătate și cu o familie frumoasă, alături de care locuiam în casa pe care ne-o construiserăm singuri, m-am gândit la soția mea de care mă reîndrăgosteam în valuri, m-am gândit la puștiul meu, isteț și plin de viață, care părea că moștenise ce era mai bun din amîndoi, m-am gândit că am prieteni de încredere, cu care pot rîde, și o carieră în care avusesem noroc pe măsura talentului și pregătirii mele. Nici nu-mi aminteam când mă simțisem ultima dată atît de liniștit și de împăcat. Acesta era cuvîntul: împăcat. După multă vreme, găsisem un moment în care, la cei patruzeci de ani ai mei, puteam să mă gîndesc pentru prima oară cu adevărat la cum stătea viața mea. Viața arhitectului Victor Gheorghiță.

Acum nu mai am nici o îndoială că opțiunea mea pentru arhitectură a avut legătură cu faptul că am crescut în atelierul de tîmplărie al bunicului. Cînd eram într-una din clasele primare și învățătoarea ne-a pus să scriem compunerea despre cum ne-am petrecut vacanța de vară, am folosit toate numele sculelor bunicului spre hazul întregii clase. Îmi amintesc nedumerirea mea de atunci și cum învățătoarea m-a chemat la pauză să-mi spună că într-o zi o să ajung „un inginer destoinic al patriei“. Precum mama mea, care a făcut croitorie, am moștenit meticulozitatea de la bunicul. Amîndoi obișnuiau să-mi spună că „mai bine măsori de două ori înainte să tai o dată“ și amîndoi sufereau cumplit (și înjurau) dacă ceva nu le ieșea bine. Așa eram și eu.

Acolo, în bisericuță, învăluit în starea aceea de mulțumire și recunoștință, m-am trezit cîntînd versete pe care n-aș fi crezut că mi le mai amintesc și am avansat printre femei pînă la grupul bărbaților din strănă, unde odată își avea locul și nea Marin, și m-am oprit exact lîngă nea Costache, care m-a salutat din cap. Am ezitat o clipă, dar i-am întins discret mîna, el a apucat-o și ni le-am

strîns fără să zicem nimic. Mi-am întors privirea și am văzut chipurile femeilor care, în lumina dimineții strecurată prin micile ferestre, nu mai păreau atît de bătrîne. Mă recunoșteau și-mi zîmbeau, înclinau respectuos din cap. Mă afluam totuși într-o biserică și mi-a fost jenă, așa că am lăsat bărbia în piept, am împreunat mîinile și am ascultat slujba pînă la predica de sfîrșit.

La final, femeile mi-au umplut brațele cu pachete. Mai toate aveau bărbați sau copii morți, iar eu primeam pomana în numele lor. Preotul a venit la mine, bucuros că am stat la slujbă, m-a întrebat ce mai construiesc și mi-a mulțumit din nou pentru tot ce făcusem pentru comunitate. Deși lucrările duraseră mult, sătenii erau mîndri de cum arăta biserica, mi-a mai spus.

Cu colțul ochiului, o vedeam pe bunica Aneta cum stă sub mărul de lîngă clopotniță și-și ține colțul basmalei la gură. Nu mai venisem împreună cu ea la o liturghie de treizeci de ani. Îmi dădeam seama cît de mult se bucura, ce mîndră trebuie că era. Mi-a fost teamă că o să plîngă, așa că am luat-o înainte spre mașină, mai schimbînd cîte o vorbă cu preotul, lăsînd-o în cimitir să împartă pachetele împreună cu tanti Gena.

Pe drum, am întrebat-o dacă mai aprinde lumînări pentru „fratele ei vitreg“, nu mai știam cum îl chema. Cînd bunica era copil, părinții ei luaseră de la sanatoriu un băiat orfan să-l îngrijească peste vară și să-l trimită pe izlaz cu vacile. Băiatul însă a devenit violent și, în cele din urmă, l-au dus înapoi la sanatoriu. Bunica spunea că, peste ani, îl vizitase, dar că, după moartea părinților ei, nu s-a mai interesat nimeni de el și mai mult ca sigur murise. În cutia cu fotografii a bunicii găsiseam poza de buletin a acelui băiat cu privire sașie. Tot ce rămăsese în urma lui. În afară, firește, de o fișă pierdută undeva în arhiva sanatoriului.

Bunica a răspuns că îi mai aprinde lumînări, dar că nu s-a mai gîndit la el de multă vreme. Am simțit nevoia să-i povestesc despre crucifixurile de mozaic pe care le adusesem din călătoria mea în Iordania.

— Unde mai vine și țara asta? m-a întrebat.

— Între Siria, Israel, Palestina, Irak și Arabia Saudită, am spus. Se cheamă Orientul Mijlociu, poate ai auzit pe la știri...

— Deci acolo sînt arabi?

— Iar în Iordania sînt și creștini. Acolo se află Iordanul, *rîul în care a fost botezat Isus*, și e la un drum cu autobuzul distanță de Ierusalim, i-am explicat, evitînd să-i spun că tot pe-acolo sînt și vechile Sodoma și Gomora.

— Și-ai pus crucile pe perete? Sînt sfințite?

— Nu sînt sfințite, că nu le-am dus la preot, dar nici nu mănchin la ele. Sînt de decor. Nici măcar nu le-am pus pe peretele de la răsărit.

— Mai bine le dai jos, cine știe ce păcat faci.

— În lumea asta mare, ortodocșii sînt doar o mînă de oameni, restul sînt catolici, protestanți, adventiști, evrei, musulmani, budiști și pot să-ți înșir la religii pînă ajungem acasă. Ce crezi că se-ntîmplă cu *toți* oamenii ăștia după ce mor, îi trimite Dumnezeu în iad!? Ce contează la cine se roagă, atîta timp cît respectă, ca și matala, poruncile și nu omoară, nu fură, nu jură strîmb și așa mai departe?! Știi ce religie au cei mai mulți oameni din Nazaret, unde s-a născut Isus? Musulmană. Crezi că Dumnezeu îi bagă în seamă numai pe români și doar pe cei de la țară!?

— „Așa de mult a iubit El oamenii, că L-a sacrificat pe fiul Său?“, a citat ea din memorie.

— „Fiul Său“! În ce fel o iubea Dumnezeu pe Maria cînd a lăsat-o gravidă? Dumnezeu L-a crescut pe Isus? L-a șters El la fund, L-a legănat în brațe noaptea să nu mai plîngă sau I-a dat El de mîncare cu mîna Lui? El L-a învățat tîmplărie? „Fiul Său“! Putea fi oricine. Oricine e fiul lui Dumnezeu sau *nimeni* nu e fiul Lui!

Cam așa i-am vorbit bunicii, care, după un moment de tăcere, a zis:

— Nu știu ce îndrugi tu acolo. Astă învățătură am primit de la moșii și strămoșii noștri, așa e tradiția pe la noi!

O vreme n-a mai spus nimic și nici eu nu am continuat, dar cînd credeam că puteam vorbi despre altceva, a adăugat:

— Am cugetat și eu că poate Dumnezeu e, așa, o lege dată de ăi mari ca să-i țină pe oameni în frîu. Cine să știe cum o mai fi croită lumea asta și cea de dincolo, că nu s-a întors nimeni să spună...

O luasem prea tare și mi-a părut rău că am făcut-o să se îndoiască. Simțeam că tocmai comisese un păcat, nu știam care anume, dar sigur greșisem pe undeva.

Rulînd pe șoseaua dintre rîu și pădure, ca să schimb subiectul,

mi-am adus aminte și am întrebat-o dacă mai există izvorul cu moare. Când eram mic, bunicul puneă un bidon în cărucior și ne duceam pe marginea râului. De sub o stîncă, țîșnea o apă atît de sărată, încă oamenii o foloseau ca saramură toamna cînd puneau murăturile și varza la butoi. Bunica a spus că nu mai știe, că n-a mai auzit pe nimeni ducîndu-se să ia moare.

Cînd am virat ca să intru cu mașina pe uliță am trecut pe lîngă casa unde cîndva locuise vechiul preot al satului, un bucovinean refugiat în timpul războiului. O dată mi-a oferit o carte de fabule cu coperte cartonate, iar cînd eram bolnav și tușeam, preoteasa îmi făcea injecții cu penicilină sau îmi puneă ventuze pe spate și pe piept. Mă plăceau amîndoi pentru că fiul lor îi făcuse cîndva curte mamei. Tînărul era cam taciturn, iar mama îl refuzase pentru că, spusese ea atunci, cum să-și petreacă viața cu unul care vorbește atît de puțin!? O prejudecată a familiei, dacă mă gîndesc și la părerea bunicii despre Celia.

Băiatul preotului a fugit în Germania și s-a căsătorit acolo. După Revoluție s-a întors și a venit să mă vadă și pe mine, care eram în vacanță. Mi-a dat o cutie de carton cu suc de portocale. Nu mai gustasem așa ceva pînă atunci. După ce a murit și preoteasa, la cîteva luni după preot, cîinele lor s-a aciuat pe lîngă casa bunicilor, dar n-a mai trăit mult. Era mare, negru și cu o dungă albă pe piept care semăna vag cu o cruce. Bunica îmi spusese că la un moment dat n-a mai mîncat și l-a găsit mort în curtea casei preotului. Îl chema Jair și lătra foarte gros.

Într-o noapte, am scos un geam al ferestrei și am intrat în casa lor, pe care fiul din Germania cerea o sumă prea mare și nu reușea s-o vîndă. Îmi aminteam biblioteca și voiam să văd dacă mai există enciclopediile pe care preotul mă lăsase să le răsfoiesc. Biblioteca se afla acolo, dar cărțile dispăruseră. Casa a cumpărat-o, în cele din urmă, o familie de rudari, apoi au vîndut-o și aceștia cuiva care nu s-a mutat niciodată în ea. O casă fără noroc, deși era singura atipică. Preotul o construise ca-n Bucovina, se vedea influența Imperiului în numărul camerelor și în felul în care erau dispuse, ca și cum ar fi avut servitori care locuiau împreună cu ei, în lungimea terasei, în cele trei intrări. O alee ducea la un foișor lîngă o fîntînă de tip puț, iar în jur fuseseră sădiți brazi. Casa preotului refugiat era un conac în miniatură.

Ajunși acasă, bunica s-a apucat să gătească o tocăniță, iar eu am urcat în pod să schimb țigla spartă din acoperișul de deasupra camerei mele și să montez cursa de șoareci. Era un obiect sofisticat cursa de șoareci. Avea formă de lădiță și fusese gândită și meșterită exclusiv din lemn de bunicul Dumitru. Șoarecele era atras înăuntru de o momeală așezată pe o stinghiuță, care declanșa o greutate ce cădea și-l strivea.

După masă am pus-o pe bunica să-mi facă niște gogoși, de care mi se făcuse poftă încă de când văzusem pe rafturile din magazie borcanele cu magiun. Am scos radioul pe fereastră. Curtea și grădina s-au umplut de muzică, cum probabil nu se mai întâmplase de multă vreme. Am luat o secure, un ciocan și-o pană de fier și m-am apucat să sparg buștenii îngrămădiți la poartă. Bunica a bombănit ceva, că nu e bine să muncesc în „sfînta Duminică“ și să fiu atent cu securea, dar știa că n-avea de ales. Seara trebuia să ajung acasă, îi spusese deja că vreau să plec mai devreme.

Cu pauza de gogoși, treaba mi-a luat vreo trei ore, timp în care m-am gândit pe îndelete la tot ce văzusem în cele două zile. Am cărat lemnele cu căruciorul în șopronul din spatele casei, dar n-am mai avut timp să le fac stivă. I-am spus bunicii că le putea aranja și singură, fără grabă, dacă tot se plîngea că nu mai are prea multe de făcut.

— Asta să-mi fie munca rămasă! a dat ea din mîină bucuroasă și m-a binecuvîntat.

M-a întrebat ce să-mi dea pentru acasă. Îmi pusese deoparte cîtiva pui dintre cei tăiați, brînză, ouă, lapte, magiun și un bidon cu rachiu. Am trimis-o să-mi culeagă porumb pentru fiert. Pînă să se întoarcă de la grădină, m-am schimbat de haine și i-am lăsat converșii în bucătărie. Mereu se văita că încălțările ei sînt prea grele.

Deschisesem portierele mașinii și scuturam în iarbă preșurile de cauciuc. Bunica mă privea din curte cu brațele încărcate de știuleți. Nu era nevoie să mă apropii pentru a-i vedea ochii umezi. Eram copleșit de cît însemnam pentru ea și, ca de fiecare dată cînd mă aflam în preajmă, regretam toate ocaziile în care n-o vizitasem.

Am plecat apăsător de nostalgie, cu un nod în gît. Simțeam o anume încordare, dar eram cumva și ușurat că-mi făcusem datoria și că mă îndepărtam de locul acela atît de încărcat. Vizitasem încă

o dată memorialul în aer liber al copilăriei, un loc tot mai trist și mai tăcut, unde hotărâsem să nu-mi aduc puștiul, tocmai pentru că aici totul fusese deja trăit, și nici eu, nici altcineva nu mai aveam prea multe de făcut.

Trecuseră câteva săptămîni de la întoarcerea mea în sat, cînd într-o seară am primit un telefon de la bunica Aneta. La început m-a întrebat ce mai facem, cum e puștiul, mi-a mulțumit încă o dată pentru converșii „ușori“ și m-a rugat, cînd am timp, să-i mai trimit prin poștă un tub din unguentul antireumatic. Spunea că îi calmează durerile de genunchi.

Dar mai era ceva ce voia să-mi spună. Era vorba despre nea Marin.

Într-una din nopți, cine știe cum, se ridicase din pat și ieșise din casă fără să fie simțit de tanti Gena. Dimineața, cînd femeia s-a trezit fără el, a plecat să-l caute, mai întîi prin curte, apoi prin grădinile din jurul casei. A coborît chiar în centrul satului, la șosea, gîndindu-se că poate-i venise dor de nepoți și plecase pînă în stație să ia autobuzul. Între timp însă îl găsise unul dintre vecinii care locuiau mai sus pe uliță, ieșit cu vaca la păscut. Nea Marin urcase coasta desculț și în pijama pînă la marginea pădurii. Era căzut pe miriștea unde odată ara și semăna porumb.

Sfîrtecat de porcii mistreți.

— Așa ceva n-am mai auzit de cînd eram eu copil și cînd, tot așa, într-o iarnă grea, un om a dat ursul peste el în Coasta Corbului și l-a lăsat fără o mîină, a spus bunica. Bietul Marin, ce i s-o fi năzărit lui de-a plecat în toiul nopții pe măgură?!

Îmi ascultam în telefon bătăile inimii.

— Cînd a dat de el Niculae, nici nu și-a dat seama cine e. Erau împrăștiate mațe în tot locul. L-au sfărîmat și l-au amestecat cu pămîntul mistreții... L-au dus acasă oamenii pe o folie de plastic. Cînd l-au spălat și a venit doctorița să-l coasă, au văzut că lipseau bucăți din șold. S-au dus oamenii să le caute pe coastă, dar n-au mai găsit nimic... Le-or fi mîncat porcii sau cîinii ăștia lepădați, că erau sînge și bucăți din pijama pe toată arătura. Au dus niște cauciucuri acolo și le-au dat foc să nu mai vină noaptea animalele. Îl îngroapă sîmbătă. Vezi ce bine că te-am împins de la spate și te-ai dus și-ai apucat să vorbești cu el!

O ascultam vorbind și înțelegeam ce spune, dar gândurile mele erau în altă parte. Tîmplele îmi zvîcneau.

Cînd mi-am revenit cît de cît, am întrebat-o:

— Mai știi cumva cum o chema pe căteaua lui nea Marin, aia rea, despre care spuneai că e „neagră în cerul gurii“?

Bunica a tăcut o vreme, ca și cum ar fi avut doar un lapsus, dar în cele din urmă a spus că nu, nu-și mai amintea.

Vieni qua!

— Ce formă de unghii crezi că mi se potrivește mai bine? întrebă fata.

Băiatul își dădu jos ochelarii de soare și se răsuci spre ea. Fata întoarse revista și puse degetul în partea de jos a paginii, după care întinse palma pe prosop, în fața lui, cu unghiile în sus.

— Adică ascuțită sau rotundă? continuă ea. Dacă ție îți place ascuțită, ar trebui să-mi cumpăr oă de culoare rece, să nu pară vulgare. Cum scrie acolo? Gri sau...

— Bej metalizat, citi băiatul. Dar ai putea să le tai pătrate, le-ai avut vreodată pătrate? și ridică palma să studieze degetele de aproape.

— Nu știu ce să zic, sînt prea lungi să le fac pătrate, spuse fata trăgîndu-și mîna dintr-a lui, după care întoarse revista și continuă să o răsfoiască.

Băiatul se ridică în coate și privi, în stînga și în dreapta, fîșia de plajă pe care nu mai rămăseseră decît cîteva persoane. Departe, lîngă malul înalt de pămînt, un bărbat înfipsese patru bețe în nisip și încerca să prindă de colțuri un cearșaf. Lîngă el, femeia scutura prosoapele. Mai aproape de ei, în fața unui cort mic, de două persoane, un cuplu citea sub o umbrelă: el răsfoia o carte cu coperte mari, ea ținea în mîini un e-reader. Aproape de drum, sub copertina celui mai mare cort de pe plajă, o familie cu doi copii se

adunase în jurul unui board-game. Un puști se bălăcea în mare cînd mama lui, care rula deja rogojina, îl chemă să meargă la masă.

Nu se auzeau decît valurile, tipătul cîte unui pescăruș și, din cînd în cînd, reacțiile jucătorilor de sub copertină.

Băiatul își puse înapoi ochelarii de soare și se lăsă pe spate.

— Vrei să-ți citesc ceva? zise fata.

Băiatul mîrîi.

— Deci: „Chiar dacă se mai bucură încă de succes pe plan muzical, Britney Spears nu renunță la latura antreprenorială și continuă să facă afaceri. După ce a lansat produse cosmetice, colecții de haine și chiar pantofi care îi poartă numele, diva a anunțat că va lansa o colecție de lenjerie intimă. Aceasta se va numi «The Intimate Britney» și va conține piese de lenjerie sexy, exuberante, dar și confortabile. Produsele vor fi disponibile din toamna acestui an. Cool! Vorba celei mai recente piese a ei: Dacă vrei succes, *«You better work, bitch!»*“.

Fata chicoti, băiatul nu reacționează imediat, însă după un timp spuse:

— Dacă Rihanna își pune numele pe chiloți, îți cumpăr un set.

Fata se întinse înspre el și îl pupă pe obraz.

— Atunci o să-ți iau și eu izmenețe David Beckham de la H&M, spuse ea rîzînd. Și-așa ești un mega-friguros. Auzi, mă duc pînă la bar să-mi iau o apă, tu vrei ceva?

El dădu din cap că nu. Fata se ridică de pe prosop, își puse sutienul, apoi căută în sacoșa de plajă portofelul. Scutură șlapii de nisip și plecă, dar făcu numai cîțiva pași cînd băiatul se ridică și-i strigă să aducă și un Heineken. Fata îi făcu semn cu mîna și se îndepărtă.

Băiatul își rearanjă prosopul și se pregătea să se întoarcă pe burtă, cînd la picioarele lui se opri un bulldog francez alb. Cîinele amușină colțul prosopului, după care plecă mai departe, grăbit. La cîțiva metri în dreapta, pe marginea apei, venea o femeie ținînd în mînă o lesă cu care biciuia valurile ce-i atingeau picioarele. Avea părul lung roșcat, nu purta sutien, iar la brîu, peste slip, își prinsese o eșarfă lungă de culoare neagră.

— Syria, vieni qua! strigă femeia.

Băiatul întinse gîtul și privi scurt după cîine, dar întoarse repede capul și așteptă ca femeia să ajungă în dreptul lui. Își dădu

jos ochelarii de soare și apucă revista. Se lăsă pe spate și o deschise, prefăcându-se că citește. Dar o închise imediat pentru a-i întoarce coperta, dădu câteva pagini și o ținu suficient de ridicată deasupra pieptului încât să poată trage cu ochiul pe sub ea.

Femeia se apropie. Avea sîni rotunzi și sfîrcuri mari. Cînd ajunsese în dreptul băiatului, privi înspre el și strigă:

— Paco, Paco, vieni qua!

Băiatul tresări. Așteptă ca femeia să treacă, lăsă revista deoparte și se întoarse. Undeva în spatele lui, la marginea plajei, un alt doilea bulldog, negru, amușina lîngă pubela de gunoi. Îl privi cum îi dă ocol de câteva ori, după care ridică piciorul și împrășcă un jet de urină.

— Mi-am luat un Mojito, spuse fata, care între timp se întorsese fără ca el s-o vadă. Mi s-a făcut sete de Mojito, mai spuse zîmbind și-i întinse băiatului sticla de Heineken.

Acesta lăsă revista din mînă și apropie sticla de față lipind-o de obraz, după care bău prelung privind într-o parte după femeia care se îndepărta cu eșarfa fluturînd și dezvelindu-i fesele.

Fata aruncă portofelul în sacoșă și spuse, ca pentru sine, că soarele ardea prea tare ca să mai facă plajă. Băiatul potrivi sticla de bere în nisip, lîngă recipientul cu loțiunea de soare, și se ridică să desfacă umbrela aflată dincolo de prosopul fetei. Aceasta trase revista înspre ea și începu să o răsfoiască plictisită cu o mînă, în timp ce sorbea cu paiul din paharul de Mojito.

— Hai să ne facem testul de personalitate, vrei? îl întrebă, după ce băiatul reuși să fixeze umbrela de plajă. „Care este arma ta secretă de flirt?“, citi fata.

Băiatul aruncă un ochi pe pagina unde era deschisă revista.

— E un test pentru fete...

— Sau pentru latura ta feminină, rîse ea.

El își aranjă prosopul la umbră și se așeză în fund, privind în depărtare după femeia cu cîini. Fata scosese un pix din sacoșă și, continuînd să țină în mînă paharul cu Mojito, citi mai departe:

— „Carismă, putere sau dezinvoltură? Cu ajutorul cărei calități îi cucerești pe băieți? Fă testul și află!“ Așa! se opri fata o clipă sorbind prin pai. Prima întrebare: „Ai fost vreodată prima care a început flirtul? A) Nuuu, nu aș face așa ceva niciodată! B) Nu direct, dar o dată m-am împiedicat «întîmplător» de cineva. C)

Bineînțeles! De multe ori“.

— C, normal! spuse băiatul și întoarse capul spre ea.

Fata făcu un semn cu pixul în revistă și continuă:

— „Un băiat te place...”

— Păi și tu? Tu ce răspunzi?

— Secret. Îți spun doar rezultatul final, dacă vrei, spuse ea fără să lase paiul din gură. Deci *o fată*... „o fată te place, dar tu nu o placi pe ea. Cum te porți? A) Îi spun clar că noi nu vom fi un cuplu. B) O evit pe cât posibil. C) Dacă îmi poate fi în vreun fel de ajutor, nu îi spun nimic“.

— C, din nou, rîse și fata aruncă cu pixul înspre el, fără să-l nimească.

Băiatul se întinse și culese pixul din nisip, privind scurt în depărtare. I-l aruncă înapoi și bău din sticla de bere, pe care o așeză cu grijă în același loc.

— Întrebarea numărul trei, începu fata, după o mică ezitare. „*Fata* pe care o placi flirtează cu alt *băiat*. Ești supărat? A) Nu, încă nu sîntem împreună. B) Foarte! Și el... *ea* își va da imediat seama de asta. C) Da, dar o să flirtez și eu cu alții... *altele*.”

— C, pe toată linia, rîse iar băiatul.

— Nu-ți mai fac nici un test, făcu ea pe supărata.

— Atunci citește-mi direct rezultatul testului. *Predominant C*.

Fata lăsă revista jos și întinse brațul spre el cu palma desfăcută, privind în direcția opusă. Băiatul mai luă o gură de bere și-și lipi buzele umede pe fesa ei.

— Va trebui să-ți dai silința *foarte* mult în zona *aia* ca să te iert, îi spuse ea fără a întoarce capul.

— Oh, nu! *Asta* niciodată! mimă băiatul un ton îngrozit.

Fata întinse mîna să-l atingă, dar el se trase la timp. Ridică sticla de bere din nisip și îi spuse că merge să facă o baie înspre malul de pămînt, unde sînt mai puține alge.

— Sper să te îneci, îi strigă ea.

Băiatul mai luă o gură de bere, după care goli sticla în nisip și o aruncă în pubela stropită de cîine.

Nu mai era nimeni la măsuța cu board-game-ul de sub copertină, iar vîntul sufla ușor în foile celor cîteva corturi amplasate în jur.

Trecu printre bețele de care mai devreme bărbatul prinsese

cearșaful și se îndreptă spre locul unde plaja se îngusta din cauza malului de pământ care se surpase creînd o movilă pînă în apă. Briza aducea cîntecul greierilor de cîmp. La cîțiva metri în fața lui, de după un cort apăru cîinele negru, urmat aproape imediat de cel alb. Își roti privirea, dar femeia nu se vedea nicăieri. Băiatul se lăsă pe vine și-i chemă pe nume. Cîinii nu-l băgară în seamă, continuau să amușine grămezile de scoici adunate de valuri într-o scobitură a plajei. Se ridică și porni spre ei.

Mai avea cîțiva pași, cînd femeia apăru de după mal, preferînd să treacă prin apă decît să urce movila de pământ. În acea zonă a plajei, țărmul mării era stîncos și femeia pășea cu atenție pentru a nu aluneca pe pietrele din apă.

Băiatul renunță să se mai apropie de cîini. Își dădu jos slipul, pe care-l lăsă pe una dintre stîncile mai mari, și intră în mare pășind cu grijă printre bolovani. Merse destul de mult pînă să treacă de zona stîncoasă și să se poată scufunda în apă. Înotă puțin, după care se întoarse și bătu apa cu picioarele privind înspre plajă. Femeia se oprise și culegea scoici. Din cînd în cînd se ridica și căuta din priviri cîinii.

Băiatul urmărea mișcarea sînilor femeii care se apleca și se ridica studiind atentă vreo scoică. Eșarfa neagră flutura pe lîngă ea, dezvelindu-i picioarele, la cîțiva metri de stîncă pe care se afla slipul lui. Băiatul își reluă înotul pînă zări o piatră mai mare pe care putu să se sprijine cu picioarele. Marea era liniștită și apa limpede. Vedea peștișorii care se ascundeau printre algele de pe fund. Depărtă picioarele pentru a obține echilibru pe piatră și cu brațul stîng începu să bată ușor apa pe lîngă el. Cealaltă mînă o duse la membrul pe care, după ce îl mîngîie de cîteva ori, începu să-l frece încet. Apa îi trecea de umeri, atingîndu-i bărbia.

Femeia se așezase pe un bolovan de pe marginea mării și căuta în nisip. Părul îi acoperea sîinii, care se arătau de fiecare dată cînd întorcea capul să se uite după cîini.

Băiatul continua să o privească scufundat în mare pînă la gît. Nu erau valuri, iar mișcările laterale și lente ale brațului îl mențineau în echilibru pe piatră. Cealaltă mînă se mișca pe membrul acum erect într-un ritm mai susținut.

— Paco, Syria, fermo la! o auzi strigînd și femeia se ridică îndepărtîndu-se în direcția cîinilor, care trecuseră de locul unde se

afla prietena lui.

Soarele își schimbase poziția și se reflecta puternic în suprafața apei. Băiatul închise ochii câteva momente, fără să schimbe ritmurile celor două mișcări din apă ale brațelor. Când privi spre plajă, văzu că femeia se opri în dreptul umbrelei lor și vorbea cu prietena lui. Închise ochii din nou. Undeva deasupra lui, plutind în aer, un pescăruș țipă de câteva ori și, nu după mult timp, auzi din nou, adusă de briză, chemarea femeii:

— Paco, vieni qua! Vieni qua! Vieni qua, Paco!

Băiatul oftă o dată scurt și o dată prelung, apoi deschise ochii și, mîngîindu-și membrul, urmări în apă o mică meduză franjurată care se roti lent înainte de a fi purtată de curenți, pe deasupra algelor, în larg.

Își scufundă fața în mare și își trecu de câteva ori palmele peste frunte și peste ochi. După care se împinse cu picioarele în piatră și își relua înotul cu ochii închiși în lumina puternică a soarelui care acum îi bătea din față.

Ieși cu greu din mare, pășind cu grijă printre bolovani. Își puse slipul și se apropie de scobitura plajei unde femeia căutase scoici. Alese câteva, după care se întoarse și se îndreptă spre locul unde prietena lui continua să citească revista cu căștile iPod-ului la urechi.

— Ce-a vrut tanti aia? întrebă el lăsînd să-i cadă din mînă, lîngă soldurile fetei, cele câteva scoici culese.

— M-a întrebat dacă e vreun bancomat în sat, spuse fata după ce-și dădu căștile jos și-l puse să repete întrebarea.

Fata înșiră în palmă scoicile și le studie atentă.

— În italiană? întrebă el privind în direcția unde dispăruse femeia.

— A, nu, vorbea română. Mișto gagica, nu? Adică, pentru vîrsta ei...

Băiatul nu zise nimic. Înclină ușor umbrela în direcția soarelui și se întinse pe burtă cu un oftat.

— Aș ațipi, spuse el cu fața în prosop.

— Stai mai întîi să-ți citesc ce-mi zice horoscopul, spuse fata căutînd ultima pagină a revistei. Asculți? Așa, deci la bani, familie și prieteni am doar o stea, dar la dragoste am trei: „Profiți de fiecare clipă împreună cu iubitul tău. Ți se pare că orele trec prea

repede cînd sînteți doar voi. Te gîndești ce să faci ca să mai cîștigi timp“.

Băiatul nu comentă, iar fata continuă:

— Uite, mai zice că în nopțile de 12 și 13 o să fie ploaie de stele: „Perseidele pot fi văzute doar în anumite locuri, în afara orașului, pe munte sau în spații deschise...“. 12 e mîine. Ce zici, rămînem și plecăm poimîine dimineată? Și-așa nu mai venim anul ăsta la mare. Haide să mai stăm o zi, te rooog!

— Bine, dacă vrei tu, mai stăm o zi, spuse băiatul fără să ridice capul de pe prosop.

Fata chicoti bucuroasă, se întinse spre el și-i sărută umărul, după care aruncă revista în sacoșă și luă recipientul cu loțiunea pentru plajă.

— Mă dai pe spate?

În fața conchistadorilor

— Is this seat taken? Prea mulți iubitori de artă pentru o singură cafenea...

Tînărul ridică ochii din broșură și spuse aproape instantaneu:

— Please.

Bătrînul din fața lui puse pe măsuță ceașca de ceai și plicul din hîrtie cu logo-ul galeriei din care ieșea colțul aceleiași broșuri. Dezbracă haina, o aranjă pe spătarul scaunului și se așează greoi. Scoase din buzunarul hainei ochelarii, îi puse peste plic și bău scurt din ceașcă. Tînărul închise broșura și luă și el o gură de cafea.

— Cum vi s-a părut expoziția? îl întrebă pe bătrîn.

— Destule lucruri interesante, dar să te plimbi prin natură și să pictezi cu aplicația în iPad, well, this is definitely not my cup of tea, to put it this way, rîse bătrînul. Am venit atras mai mult de faptul că eu însumi, în tinerețe, am fost în East Yorkshire. Bănuiesc că mai degrabă am căutat să revăd locurile decît să admir peisajele. Cum ți s-a părut *ție* expoziția?

— Îmi place Hockney cînd privește în casele și în curțile oamenilor, nu pe cîmp, rîse el, dar m-a intrigat în mod plăcut impresionismul lui digital.

— Nu-mi pot da seama după accent de unde ești, spuse bătrînul.

— Sînt român, but visiting, se grăbi să adauge tînărul. Verișoara mea locuiește de cîțiva ani aici, împreună cu soțul ei, și am venit s-

o vizitez înainte să nască.

— I see, spuse bătrînul și bău din ceașca de ceai, după care îi întinse tînărului mîna și se prezentă. Sînt Harry Chapman și mă bucur să cunosc pe cineva din țara dadaismului și a lui Radu Lupu.

— Alexandru Predescu, spuse tînărul și-i strînse mîna, zîmbind.

— A, numele terminate în „escu“ îmi sînt familiare: George Enescu, Eugen Ionescu, Dan Petrescu, Ceaușescu...

Tînărul rîse.

— Nu sînt atît mirat de faptul că știți numele fotbalistului și pe al dictatorului, cît mă bucur că-i cunoașteți pe ceilalți.

— Well, sînt pasionat de muzică și mă ocup cu literatura. Sînt profesor și scriitor, mai spuse bătrînul.

— Poate unul faimos, dar mă tem că nu mă pricep la literatură mai mult decît să înșir numele unor autori, cei mai mulți morți și pe care-i știe toată lumea.

De data asta cel care rîse fu bătrînul.

— Cu ce te ocupi, Alexandru? Sper că nu te deranjează întrebările mele. I truly am a questioning spirit.

— Am terminat American Studies, altfel spus cîte ceva din toate sau, mai bine zis, aproape nimic din mai multe: istorie, arte, politică... Nu mă întrebați însă de ce am ales să studiez asta. Poate pentru că acum cîțiva ani era la modă și mulți dintre prietenii mei au ales la fel. Oricum, sigur e că nu știu la ce-o să-mi folosească...

— Poate în diplomatie, spuse bătrînul. Cîți ani ai, Alexandru?

— Douăzeci și patru, spuse el spre amuzamentul bătrînului, care exclamă „Oh, dear God!“, după care îl întrebă:

— Pentru cît timp mai ești în Londra și ce alte muzee plănuiești să vizitezi?

— Am fost la Tate, am văzut Hyde Park, m-am plimbat pe Abbey Road, am ajuns chiar și la stadionul lui Arsenal... Mi-ar plăcea să merg la o cursă de cai, însă nu știu dacă mai am timp. Duminică plec.

— Abbey Road, repetă bătrînul. Întotdeauna sînt surprins de locurile pe care le vizitează turiștii. Aparent noi nu profităm suficient de orașul ăsta.

— What can I say, am crescut cu discurile rock ale unchiului meu, spuse tînărul. Așa am învățat cîte ceva din limba engleză înainte s-o studiez în liceu, ascultînd Beatles, Led Zeppelin, T. Rex,

Queen... Am mers să văd și Battersea Power Station.

— Nu știu de ce ai vrut să vezi o fabrică dezafectată la începutul anilor '80 și care era cît pe ce să fie demolată, as much as I remember, acum cîțiva ani.

— O să rămînă acolo pentru multă vreme, va fi... cum se spune, reconditioned?

Bătrînul încuviință din cap și tînărul continuă.

— Arhitectul clădirii a fost făcut Sir, iar fabrica a devenit o imagine-simbol după ce a apărut pe coperta unui album Pink Floyd inspirat, apropo, de cartea lui George Orwell, *Ferma animalelor*.

— Ei bine, asta îmi spune cîte ceva, rîse din nou Harry, sorbind ultima gură de ceai. Ascultă, Alexandru, continuă bătrînul, aș schimba infuzia de plante cu ceva fermentat din struguri, do you fancy Soho? Nu e departe de aici, putem merge pe jos. Știu un loc, aparent nu atît de faimos ca Battersea, but I would love chit-chatting more with you. Ești invitatul meu. Iar pe drum putem afla dacă în acest weekend sînt programate curse de cai.

— Ar fi grozav, domnule Chapman.

— Fii bun, te rog, și spune-mi Harry, iar eu o să-ți spun Alexander.

— Great, zîmbi tînărul și sorbi pentru ultima dată din ceașca de cafea.

Cei doi ieșiră din cafeneaua Academiei Regale de Arte și se îndreptară cu pași liniștiți pe Brewer Street.

Pe drum, bătrînul Chapman îl întrebă de ce vrea atît de mult să vadă o cursă de cai. El nu fusese niciodată pe un hipodrom. Alexandru îi povesti că bunicul lui avusese un cal pe care regimul comunist, în timpul naționalizării din anii '50, i-l confiscase împreună cu loturile de pășune. Bunicul îi vorbise tot timpul despre acel cal ca despre cel mai de preț lucru din viața lui.

— Care era numele calului? îl întrebă bătrînul.

— Suru, care înseamnă „grey“. Părul lui avea culoarea părului tău, mai spuse tînărul și rîseră amîndoi.

Așteptau la semaforul intersecției cu Lexington Street. Alexandru citi înscrisul de pe asfalt: „Look Right“.

— Cînd au venit la putere, comuniștii au trimis la abatoare o jumătate de milion de cai. Voiau să tehnologizeze muncile agricole

pentru a demonstra superioritatea noii societăți.

— Nu m-am gîndit că și caii au fost victime ale istoriei, spuse bătrînul, în momentul în care în fața lor apărură o agenție de pariuri.

— Dacă stai să te gîndești, caii *au făcut* istoria premodernă, spuse Alexandru, lăsîndu-l pe Harry să intre primul în agenție.

Spre norocul tînărului, chiar a doua zi aveau loc mai multe curse de cai, la Fakenham, Sandown, Lingfield și în alte cîteva locuri, iar la Newbury, hipodromul situat cel mai aproape, se ținea o sesiune restantă și intrarea era liberă. Bătrînul se interesă cum se putea ajunge la Newbury și primi un flyer cu programul curselor.

— Ești un tînăr norocos, căci biletul de intrare te-ar fi costat 40 de lire. Așa, poți să pariezi banii ăștia și, cine știe, poate vei descoperi că norocul tău e chiar mai mare, spuse bătrînul.

— Trebuie să fie un sport care să-ți placă și ție, Harry, spuse tînărul odată ce ajunseră din nou pe trotuar.

— Eram copil cînd am ascultat la radio transmisia unui meci de tenis, începu bătrînul. Tata juca popice, dar pînă atunci nu văzusem încă pe nimeni jucînd tenis. La școala noastră nu erau decît două terenuri, unul pentru fotbal, celălalt pentru cricket. I hate cricket, rîse Harry. Trebuia să-l joc însă, căci făcea parte din programa școlară. Așadar, auzeam loviturile mingii, ascultam vocea spicherului care rostea cuvinte precum „forehand“, „deuce“, „tie-break“ și nu înțelegeam despre ce e vorba. Unul dintre cuvinte, în special, mi-a atras atenția: „lob“ pe care-l înțelegeam „love“ și nu pricepeam ce legătură de afecțiune îi poate uni pe doi jucători angajați într-o competiție unul împotriva celuilalt, cu atît mai puțin de ce dintr-odată love însemna „zero“, adică „nimic“... Așa m-am îndrăgostit la radio de un sport încă dinainte de a-l vedea jucat: intrigued by words.

— Trebuia să devii scriitor, zîmbi Alexandru.

— I suppose I had to. De mic am fost un ascultător curios al conversațiilor oamenilor mari. Încercam să aflu ce ascundeau de mine...

La următoarea intersecție, bătrînul păru ușor dezorientat și recunoscuse că nu mai intrase de mult în Soho prin acea parte a cartierului. Căutau Dean Street și tînărul fu cel care, pînă la urmă, găsi strada pe mica hartă de buzunar pe care o avea cu el. Trecuseră de ea din neatenție.

— Dragul meu Alexander, fii bine-venit la French House, îi spuse bătrînul deschizînd ușa pub-ului situat la parterul unei clădiri de cărămidă roșie și invitîndu-l pe el să intre primul.

Cei doi se așezară pe scaunele înalte de la tejgheaua barului, în dreptul unui bol cu măslina. Își aruncară hainele pe scaunul alăturat, iar tînărul puse rucsacul pe jos, lîngă peretele îmbrăcat în lambriuri de lemn.

Pub-ul era destul de mic, ceea ce îi dădea un aer familiar și intim. Undeva în stînga se afla un separeu cu mese unde se putea lua și o gustare. Pereții erau tapetați de sus pînă jos cu fotografii înrămate reprezentînd sportivi, actori de film, actrițe de cabaret și de music-hall sau scriitori. Unele fotografii erau semnate, iar din loc în loc se vedea și cîte o pagină de manuscris. Pe peretele din spatele tejghelei, în mijlocul căreia se aflau cîteva manete pentru berea la halbă, se înălțau rafturi cu sticle de băuturi spirtoase, iar de-o parte și de alta, se vedeau cîteva tăblițe pe care erau scrise cu creta prețurile și ofertele speciale. Pe una din ele era un anunț: „In the interest of serious drinking and good conversation please DON'T use your mobile in the french“.

Pe tejghea se mai aflau cîteva carafe cu apă, un coș cu lămîi verzi și, într-un colț, suportul cu sticle de vin. Bătrînul ceru meniul cu vinuri, dar, cînd barmanița se apropie de ei, tînărul comandă un gin.

— Oh, no, not that bloody gin, protestă Harry.

În cele din urmă, tînărul ceru o bere Old Peculier, iar bătrînul un pahar cu vin alb.

— Pentru cai, spuse Harry, ridicînd paharul.

— Pentru cărți, spuse și Alexandru cu sticla de bere în mînă.

Ciocniră rîzînd, iar după ce băură tînărul scoase pe tejghea o carte de vizită pe care o citi amuzat cu voce tare: „Madame Mimi. Young experienced dominatrix for professional gentlemen. Phone no...“.

— Oh, dear God! De unde ai asta? întrebă Harry.

— De pe stradă, rîse tînărul. Suvenir, adăugă el, după care îi arată în spatele lui un bărbat care semăna leit cu John Lennon.

Bărbatul purta părul lung precum cîntărețul și avea o pereche de ochelari rotunzi identică. Observîndu-se studiat, ridică paharul

spre ei.

— Știi ce e ciudat? spuse Alexandru. E mult mai bătrîn, are o vîrstă pe care Lennon n-a atins-o niciodată. Îmi dă fiori.

— Then stop staring! îi spuse Harry. Privește-l pe barmanul din partea cealaltă a tejghelei. Ai auzit de James Joyce? Trebuie măcar să fi auzit de el. *Acela* e James Joyce și, crede-mă, dragul meu Alexander, asta *chiar* înseamnă ceva.

— Pentru un scriitor, e ciudat cum subestimezi puterea culturii pop. Am citit undeva că cele mai mari venituri din export ale Angliei le-a adus Beatles... Ție ce muzică îți place? Îți place muzica măcar?

— Firește că-mi place muzica, what a silly question! Îmi place Bach, îmi plac Brahms, Bartók, îmi place Mendelssohn... Nu trece o singură zi fără să ascult Schubert, și bătrînul începu să cînte ușor mimînd un ton baritonal:

*Wunderlicher Alter, soll ich mit dir geh'n?
Willst zu meinen Liedern deine Leier dreh'n?*

Tînărul zîmbi, îl lăsă să termine, apoi îi răspunse cîntînd pe același ton:

*You are only coming through in waves.
Your lips move but I can't hear what you're saying...*

— Oh, fuck off! rîse bătrînul și ciocniră din nou.

Pe măsură ce afară se întuneca, pub-ul se aglomera, iar ei se văzură nevoiți să-și ridice hainele de pe scaunul de lîngă. Nou-veniții rămîneau în picioare sau își luau de băut de la bar și ieșeau în stradă, uneori conversînd prin ferestrele deschise sub cele trei copertine vopsite în albastru.

Mai cerură un rînd cînd apăru un prieten de-al lui Harry și cei doi schimbară cîteva vorbe. La plecare, acesta scoase un mic aparat de fotografiat din buzunar și îi poză întorși cu spatele la bar.

— So, care-i povestea pub-ului ăstuia? întrebă Alexandru.

— L-a deschis un neamț pe la începutul secolului, dar cred că numele e mai recent, a început Harry. În timpul războiului, De Gaulle s-a refugiat la Londra și aici a scris discursul de după capitularea Franței. Poate atunci și-a luat numele acesta. Anyway, în vremurile lui bune era considerat un pub al boemei artistice.

Apare și-ntr-un roman al lui Graham Greene, iar bețivanul de Dylan Thomas și-a uitat aici un manuscris sub un scaun. Pe atunci era plin de bețivi celebri, acum sînt doar bețivi, rîse bătrînul. Lowry, Bacon, Freud, Lucian Freud, și alții găseau că aici, sub stindardul Franței, e locul perfect să-ți bei mințile...

— Ce fel de cărți scrii? întrebă Alexandru după un moment de tăcere.

— Nu ești interesat de asta cu adevărat, spuse Harry, dar tînărul protestă. Well, mama povestea tuturor că am stat mereu cu nasul în cărți. Cînd exageram cu ceva îmi spunea „The Professor“ pentru că părea că le știu pe toate și mă exprimam ca atare. În școală am avut un prieten foarte bun, Leo, el mi-a făcut cadou primele cărți. Erau două și ambele despre un elefant pe nume Babar. Le-am devorat.

— Eu nu-mi amintesc să fi făcut altceva în copilărie decît să joc fotbal și să fac trafic cu casete audio pe care înregistram albume rock, spuse Alexandru și luă cîteva măsline din bolul de pe tejghea.

— Cînd eram tînăr am scris o carte despre bătrînețe, continuă bătrînul. As a matter of fact, mulți scriitori, tineri fiind, și-au început cariera astfel. Iar ultimele mele romane sînt despre adolescență, cînd teatrul era lumea mea magică. Știi, cînd aveam 15 ani l-am jucat, într-o piesă shakespeareiană pusă în scenă în școală, pe Henry al IV-lea, iar acum, la 70 de ani, beau într-un pub din Soho cu un tînăr din Est de 24 de ani, spuse Harry melancolic.

Alexandru tăcu. Bătrînul mai luă o gură de vin, după care continuă, însă pe un alt ton.

— Prin anii '60 l-am cunoscut pe Wilfred Granger – nu știu de ce-ți spun ție toate astea, zîmbi el –, anyway, era genul de regizor de teatru pentru care s-a inventat termenul „nonconformism“. Am jucat într-o dramatizare după *Macbeth* în care cele trei vrăjitoare – la Shakespeare apar mereu fantome, spirite ale oamenilor morți și vrăjitoare –, ei bine, vrăjitoarele alea fuseseră înlocuite cu trei călugări, rîse din nou Harry. Pe cel de-al treilea călugăr l-am jucat eu, imaginează-ți! The show was widely controversial. Îmi amintesc că după repetiții veneam aici să bem și Wilf ne ținea teorii despre cum o să schimbe el fața teatrului. Și cred că, într-un fel, a reușit. Mai ales după ce s-a retras, rîse Harry.

— Mie, dintre toate artele, începuse tînărul, teatrul îmi place cel

mai puțin. Nu știu, poate din cauza costumelor, a machiajului, a decorurilor, a felului în care actorii își declamă rolurile, totul mi se pare ușor morbid. Convenția... Mi-e greu să urmăresc piesa pentru că nu-mi pot scoate din minte faptul că actorii revin, *trebuie* să revină la propria viață după ce-și termină rolurile.

— There's life and there's life! zîmbi Harry. Mama mea obișnuia să folosească acest tip de frază adaptabilă pentru a diferenția între normal și anormal, între adecvat și nepotrivit...

Bătrînul mai ceru un pahar de vin, apoi continuă pe un ton vesel:

— În primul meu rol, înainte de a-l interpreta pe Henry al IV-lea, am fost pus să joc rolul unui personaj feminin dintr-un roman de Jane Austen pe care cineva din echipa dramatică a școlii avusese ideea nefericită de a-l pune în scenă....

— Am citit undeva că Salman Rushdie a interpretat în adolescență rolul unei statui care prindea viață chiar într-o piesă de Ionescu.

— Oh, I can't stand the guy! A devenit atît de faimos datorită condamnării la moarte... That bloody Ayatollah!

Alexandru rîse în timp ce lua ultimele măsline din bol, după care spuse:

— Cînd eram la grădiniță, la serbarea de sfîrșit de an l-am interpretat pe vînător într-o scenetă după *Scufița Roșie*... Cred că am cîntat și un cîntecel, dacă-mi amintesc bine. Mama îmi făcuse rost chiar de o pălărie verde with a peacock feather.

— Pheasant feather, îl corectă bătrînul. Trebuie că arătai chipeș.

— I suppose I did. Îmi făcusem o prietenă de la grupa mijlocie care-mi cerea să-i dau guma mea de mestecat direct din gură.

Harry rîse zgomotos.

— Unui prieten de-al meu i-a venit la un moment dat ideea de a scrie o piesă de teatru cu sora lui Hamlet în rolul principal care avea o aventură amoroasă cu Ophelia. Wilf ar fi regizat piesa dacă ar fi fost terminată, dar prietenul meu a abandonat-o. Spunea că nu-i ies rimele, rîse Harry.

Afară se întunecase cînd bătrînul ceru nota de plată.

— Alexander, ce zici, îți place mîncarea italiană? Sigur că-ți place, doar ai sînge de latin, zîmbi Harry. Hai să mîncăm la restaurantul meu favorit, o să-ți placă Massimiliano. S-a născut la

Roma și o să fie încântat să-i prezint un român.

Harry scoase portofelul și plăti înainte ca Alexandru să poată spune ceva.

Ieșiră în stradă și făcură câțiva pași pînă pe Shaftesbury Avenue, unde bătrînul opri un black cab.

— Barnes Bridge, ceru el șoferului, imediat ce Alexandru închise portiera.

Cu fațada de lemn și ferestre cu perdelețe deasupra cărora atîrna o copertină cu dungi alb-albastre, restaurantul italian arăta modest, impresie care nu era contrazisă de interior. Cîteva mese mici, de cîte două persoane, erau aliniate de-a lungul unei canapele de piele neagră, sub un perete de oglindă în care se reflectau gravurile cu schițe arhitecturale înrămate și agățate pe tapetul maroniu al peretului opus. Pe fiecare masă acoperită cu o pînză albă simplă se afla cîte un mic ghiveci cu flori. Mocheta se decolorase ușor pe mijloc.

Cîteva mese erau ocupate cînd cei doi intrară.

— Harry, credeam că ai murit și n-am fost chemat să-ți pregătesc bufetul recepției, îl întîmpină vesel și cu accent italian patronul restaurantului.

— Iar ai început să bei de dimineață, Massimiliano? îl îmbrățișă bătrînul.

— Asta pentru că am simțit că o să vii în seara asta, bătrîn neputincios! Abia mai pășești. Cîte luni mai ai pînă la centenar?

— Sînt doar cu zece ani mai tînăr decît tine, îi răspunse Harry, apoi se întoarse către tînăr și-l prezentă:

— El este Alexander Petrescu, noul meu prieten din România.

Tînărul nu-l corectă și întinse mîna către Massimiliano, care i se adresă cu exagerată politețe:

— Massimiliano este încântat să cunoască pe cineva din țara lui Panait Istrati.

— This lucky boy knows next to nothing despre literatură, interveni Harry. Este însă un iubitor de cai, mîine merge la Newbury...

— Massimiliano iubește caii și te asigură că în restaurantul lui nobody cooks horse meat, dar îți poate recomanda a horseradish side salad, zîmbi italianul.

Tînărul zîmbi și el, lăsă rucsacul jos și se așeză la masa aleasă de Harry, care se dezbrăcase deja de haină și o aranja în spatele lui pe canapea.

Îmbrăcat într-un costum închis la culoare, cu o cămașă albă, fără cravată, italianul era un bărbat înalt, cu ten măsliniu și cu chelie, și purta o pereche de ochelari pe care o tot dădea jos în timp ce vorbea. Le aduse meniurile și plecă, dar cei doi nu apucară să le deschidă. Lîngă masa lor apăru un bărbat roșcat, purtînd șorț și un coif de hîrtie.

— Well, good evening, Mr. Chapman! Am venit doar să vă spun că este o mare onoare să gătesc pentru matusalemi ca dumneavoastră în această seară, dar, continuă bucătarul cu un accent slav apăsător, vreau să fiți conștient și de faptul că aș fi preferat să plec acasă mai devreme s-o urmăresc pe Legia Varșovia jucînd în primul tur al Champions League.

— Dragul meu Nowak, o să regret întotdeauna eșecul germanilor, îi răspunse Harry. Începuseră atît de bine...

Cei doi bărbați rîseră, iar bătrînul îi strînse mîna și continuă:

— El este Alexander Petrescu, prietenul meu român și fostul tău vecin din blocul comunist.

Alexandru dădu din cap zîmbind, iar bucătarul le recomandă felul special al serii: agnello gratinato. Sau „roast best end of lamb, mustard-mint sauce & pecorino, with roasted potatoes & peperonata“, cum citi Alexandru în meniu după ce bucătarul se retrase. Harry îi povesti că Massimiliano aproape îl adoptase pe Nowak, „imigrant ca și el“, învățîndu-l tot ce știa. Îi cedase treptat bucătăria, iar acum italianul nu mai gătea decît la ocazii speciale.

— Întotdeauna am suspectat că bunăvoința lui Massimiliano față de Nowak are legătură cu pasiunea lui pentru cărțile lui Joseph Conrad.

Cînd Massimiliano reveni, Harry îl rugă să le recomande „un vin bun“.

— Toate vinurile mele sînt bune. Întrebarea e cîți bani ești dispus să cheltuiești pentru un vin, spuse italianul scoțîndu-și ochelarii.

— Nu fi vulgar, spuse Harry.

— Banii nu sînt vulgari, proasta lor folosire este, îi aruncă italianul, care plecă și se întoarse cu o sticlă de Insoglio del

Cinghiale.

— Un vin superior ca invitații și pentru care o să iau în calcul, asta în funcție și de restul consumației, un mic discount, mai spuse Massimiliano zîmbind.

— Molto grazie, aplecă Harry capul în semn de mulțumire.

Italianul le turnă vinul în pahare, iar chelnerița apăru cu o carafă de apă.

Cu meniul în mână, Alexandru îi spuse lui Harry, cu oarecare jenă, că nu are prea mulți bani la el și că se gîndește să comande totuși stuzzichini. Bătrînul zîmbi, îi puse mîna pe braț și îi spuse că trebuie neapărat să guste felul special gătit de Nowak. Ciocniră.

— You'll love this..., începu Harry care îi povesti cum petrecuse, în urmă cu un an, seara de Anul Nou chiar în acel restaurant. La una dintre mesele vecine se afla Bryan Ferry („I suppose a pop culture worm like you knows the guy“) însoțit de o cîntăreață al cărei nume nu și-l amintea și care, la un moment dat, a cîntat pentru cei din restaurant un cîntec tradițional scoțian. Alexandru nu părea convins de autenticitatea poveștii și îl bănuî pe bătrîn că-l tachinează, dar cînd Massimiliano veni să întrebe cum le place vinul, Harry îl rugă să le spună numele cîntăreței.

— Cyndi *Loper*. Terrific gal! E-adevărat, la Massimiliano mănîncă multe vedete: Simon Le Bon, Boris Becker, Nick Mason, tipul de la Simply Red... O dată a venit și Peter Gabriel, a închiriat tot restaurantul, mai spuse italianul, dar fără emfază, ca și cum asta ar fi fost o informație oarecare. Andrew Lloyd Webber, care, apropo, are un cal înscris în cursele din Dubai, și el mai cînează aici, spuse italianul scoțîndu-și din nou ochelarii.

— Nick Mason, repetă tînărul ca pentru sine.

Harry îi făcu semn chelneriței și, după ce schimbă cu ea cîteva amabilități, comandă pentru început frittelle și două porții de agnello gratinato.

Massimiliano se întoarse cu o carte de Italo Svevo pe care i-o returnă lui Harry și cei doi începură o discuție literară. Alexandru se ridică de la masă să privească de aproape cele cîteva recenzii și diplome de excelență primite de restaurantul Fiume și fotografiile înrămate în spatele biroului italianului, situat pe un scurt coridor înainte de intrarea în bucătărie. Pe perete se mai afla înrămat un autograf, iar la mijloc, pe o foaie de hîrtie lipită cu scotch,

Alexandru citi: „The use of the word RECESSION is NOT ALLOWED on these premises. Go & bore somebody else!“.

Cînd se întoarse, Alexandru zări la colțul canapelei un teanc de cărți deasupra căruia se afla un roman cu numele lui Harry pe copertă: *The Ship-Boy's Eyes*. Deschise cartea exact la autograful pentru Massimiliano, dar continuă să o răsfoiască. Citi și restul numelor de autori de pe cotorul cărților – Leopardi, Joseph Roth, A.A. Gill, Camus, Seamus Heaney –, dar nu mai găsi vreun alt roman de-al lui Harry.

Întors la masă, îl întreabă pe Massimiliano al cui era autograful înrămat pe perete.

— Sandro Mazzola, marele jucător al lui Internazionale din anii '60, îi spuse italianul, care preluă farfuriile cu frittelle din mîinile chelneriței și le așează el însuși pe masă în fața celor doi.

— Am un banc bun pentru voi, anunță Harry lovind ușor masa cu palma.

Massimiliano trase un scaun de la masa vecină și se așează lîngă ei.

— Un bătrîn evreu avea o fiică urîtă și puțin șchioapă pe care nu reușea să o mărite, începu Harry. Într-o zi, l-a luat deoparte pe unul dintre angajații lui, cel mai frumos, mai harnic și mai de viitor dintre toți tinerii care lucrau pentru el. „Tinere – îi spuse el –, o știi pe fiica mea. She's not some kind of beauty după care să întorci capul pe stradă, iar dacă o privești atent vei observa că și șchioapătă puțin. În schimb, te asigur că are o mare calitate, iar această mare calitate constă într-un vagin cît o monedă de 5 pence. Dacă te căsătorești cu ea, îți construiesc o casă unde să locuiți împreună și îți cedez și jumătate din afacerea mea. Would you consider my offer?“

Harry se opri pentru a lua o gură din paharul de vin și pentru a savura privirile nerăbdătoare ale celor doi. Își dresе glasul și continuă:

— Tînărul cîntări cu atenție vorbele bătrînului evreu și-i răspunse: „O știu pe fiica ta și, într-adevăr, nu găsești nici un motiv să întorci capul după ea pe stradă, iar șchiopătatul ei îți sare în ochi at the very first sight, dar un vagin nu mai mare decît o monedă de 5 pence, well, I must admit that's something to dream about! Așa că apreciez oferta și sînt gata să mă căsătoresc cu fiica

ta“. Cei doi bărbați își strînseră mîinile și nunta fu anunțată, mai spuse Harry, care se opri din nou pentru o altă gură de vin.

— A doua zi dimineața, după noaptea nunții, tînărul veni la socrul său și-i vorbi în a bitter voice: „Nu vreau să mă înțelegi greșit, dar trebuie să-ți spun că fiica ta are un vagin rather large, cam de mărimea unei monede de 2 lire, dacă estimarea mea este corectă. Nu așa ne-a fost înțelegerea!“. Bătrînul evreu îl lăsă să vorbească, după care îi răspunse indignat: „Tinere, ți-am dat cuvîntul meu că-ți voi construi o casă și că vei primi jumătate din afacerea mea, iar tu te plîngi pentru o diferență de o liră și 95 pence?“.

Bărbații izbucniră în rîs, făcîndu-i pe clienții de la celelalte mese să se întoarcă spre ei.

— Well, Harry, doar tu poți aprecia cu adevărat importanța unei asemenea diferențe! îi făcu italianul cu ochiul.

— I suppose I do, rîse Harry.

Massimiliano se îndepărtă și îi lăsă pe cei doi singuri.

— Dacă nu sînt *eu* prea indiscret de data aceasta, ai venit aici singur în seara de Anul Nou? îl întrebă Alexandru.

— O, nu, nu. Împreună cu Graham, partenerul meu.

— De... afaceri?

— De viață, zîmbi bătrînul și-l privi atent pe Alexandru, care nu părea surprins. Dar tu, young Alexander? Tu cu cine îți petreci revelioanele?

— Anul trecut am fost la Barcelona cu iubita mea de atunci. Voiam amîndoi un An Nou la temperatura primăverii. Dacă am fi rămas împreună, probabil că tatăl ei mi-ar fi oferit jumătate din afacere, zîmbi Alexandru, dar cîteva luni mai tîrziu am crezut că o altă fată mă va face happier than I already was. În cele din urmă am sîrșit singur, disprețuit de amîndouă și, mai rău, dezamăgit de mine însumi. Iluzia că aș putea avea mai mult cu altcineva decît aveam deja cu cineva... Pentru că nu de-asta părăsim!? Crezînd că o altă persoană, una singură, ne va oferi tot ce ne lipsește, right?!

— You already know too much, zîmbi bătrînul. Dragostea care rezistă e o chestiune de noroc, o să te convingi de asta, dar ești încă tînăr, încă foarte tînăr, and this is your season, follow the prey, hunt and mate, and make sure you enjoy the endless heart disappointments about to come. Cum a zis un poet victorian al

cărui nume s-a pierdut, continuă bătrînul: „*True hearts have eyes and ears, no tongues to speak/ They hear and see, and sigh, and then they break*“. O să mai suferi și va fi, mă tem, din aceleași cauze. Inima nu se poate educa.

— Voi aveți necazuri în dragoste? Întrebă Alexandru cu o naivitate care-l făcu pe Harry să rîdă zgomotos.

— Probabil și mai mari. O vreme, o vreme mult prea îndelungată, am locuit împreună cu un bărbat violent și alcoolic, cu care am rămas din inerție și milă. Bănuiesc însă că mi-era frică să rămîn singur. He was always there, chiar dacă plutea într-o sticlă fără nici un mesaj. Moartea lui de fapt m-a eliberat...

Dar asta se întîmplase cu mult timp în urmă, mai spuse bătrînul, care umplu paharele cu vin, apoi îi povesti cîte ceva despre călătoriile lui la Paris, despre anii petrecuți în Minnesota, unde fusese profesor invitat la universitatea de acolo, despre cît de mult iubea Italia și cum se îndrăgostise iremediabil de Florența, unde spera să mai ajungă „before... you know!“.

Chelnerița, care luase între timp farfuriile aperitivelor, aduse cele două porții de agnello gratinato și le turnă vin în pahare.

Bătrînul nu mai continuă, în schimb îl întrebă pe Alexandru despre părinții lui și tînărul îi povesti cum crescuse fără tată, care murise într-un accident pe cînd el avea doar cîtiva ani – „I barely remember him, you know!“ –, că unchiul lui dinspre mamă fusese un înlocuitor perfect, dar îl pierduse și pe acesta din cauza unui cancer care avansase rapid. Verișoara pe care venise s-o viziteze la Londra era fiica lui.

— Mi-au mai rămas de la el picupul și discurile de vinil, pe care le mai ascult și acum, cînd mi se face dor de el. M-am dus să văd Abbey Road și Battersea și pentru el, mai spuse Alexandru pe un ton melancolic. Doar că-mi lipsesc discuțiile noastre, tînjesc după vocea lui care nu s-a păstrat pe nici o înregistrare. Ar fi fost atît de simplu... Uneori mă simt vinovat pentru că-mi lipsește mai mult el decît îmi lipsește tata. Verișoara mea este tot ce mi-a mai rămas de la el. She smells like him.

Cei doi mîncară în liniște o vreme, lăudînd talentul bucătarului polonez, cînd Massimiliano se apropie și-l întrebă pe Harry dacă mai vor o sticlă de vin. Bătrînul era nehotărît, iar italianul îi spuse să nu se grăbească, poate l-ar ajuta să se decidă dacă ar recita un

poem.

— Știi, bătrînul tău Harry are o bibliotecă întreagă de poezie aici, și-și atinse cu degetul arătător tîmpla. Minteia lui este un tonomat de poezie, orice fel de poezie, sonete, piese de teatru, ghicitori, egloge, you name it! – rîse italianul.

Harry nu se lăsă rugat. Se șterse cu șervetul, împinse farfuria într-o parte și pentru cîteva clipe privi în gol.

— Massimiliano, caro mio, acest poem a fost scris de un domn al cărui nume nu s-a pierdut, ca al multor altora, în negura istoriei. Domnul Googe a publicat toată viața lui o singură carte de versuri, din care jumătate erau epitafuri. Poemul, pe care ți-l și dedic, goes like this – și Harry își drese glasul, după care declamă rostind rar cuvintele:

*Give money me, take friendship whoso list,
For friends are gone come once adversity,
When money yet remaineth safe in chest,
That quickly can thee bring from misery;
Fair face show friends when riches do abound,
Come time of proof, farewell, they must away;
Believe me well, they are not to be found
If God but send thee once a lowering day...*

Harry făcu o scurtă pauză pentru a-și aminti finalul și reluă poemul:

*Gold never starts aside, but in distress,
Finds ways enough to ease thine heaviness.*

Cei doi aplaudară, iar Alexandru comentă:

— N-am înțeles nici jumătate, dar e foarte frumos. Ai o voce și o dicție plăcute. Actor ar fi trebuit să te faci.

Massimiliano rîse, iar Harry strănută.

— Ai nevoie de un șervețel parfumat? spuse italianul, desprinzîndu-și ochelarii de pe nas. Sper că nu ești pe moarte sau, și mai rău, te pregătești să dai colțul aici. Nu mi-aș dori o asemenea reclamă. Mă va costa bani, mulți bani, să-mi revin.

— Fear not, my beloved friends! Am prieteni mai în vîrstă decît voi amîndoi la un loc, spuse Harry.

— Tu nu ai prieteni, ai doar iubiți, spuse italianul.

— Oh, fuck off! Știi prea bine că cei mai mulți prieteni ai mei

sînt femei, spuse Harry și bărbații rîseră din nou.

Massimiliano îi lăsă din nou singuri, iar Alexandru îl întrebă dacă e adevărat că știe multe poeme „by heart“.

— Oh, yes, yes, confirmă bătrînul cu mîndrie, sînt ceea ce unii ar putea numi a fanatic blinded by the discreet charm of the memory. Aveam treisprezece ani cînd un profesor mi-a oferit un caiet în care am început să copiez poemele elisabetane care-mi plăceau sau care mă intrigau prin cuvintele lor. Joyce, care memora poeme și de cîte cinci sute de versuri, spunea că ăsta nu e un semn de inteligență, dar e un lucru foarte folositor. Avea dreptate. Chiar și după ce am terminat-o cu teatrul, memoria s-a dovedit a-mi fi un prieten de nădejde, iar poezia nu m-a lăsat niciodată lost for words.

— Eu țin minte doar lucrurile pe care nu ajung să le reproduc niciodată.

— That's poetry, zîmbi Harry, care observă că se făcuse tîrziu și-l întrebă pe tînăr unde locuiește verișoara lui.

— În Dagenham, spuse Alexandru.

— Oh, dear God! exclamă bătrînul. Chiar dacă vei găsi un autobuz de noapte, tot îți va lua o veșnicie să ajungi acolo. Și la ora asta, pe autobuze... Ne-am luat cu poveștile, trebuia să te întreb mai devreme, spuse Harry, după care îl strigă pe italian.

— Massimiliano, vieni qua, ti prego! Tînărul acesta trebuie să ajungă în nenorocitul de Dagenham.

— A questa ora!? Nu, nu trebuie, îi răspunse italianul de la biroul lui. Mai bine îl iei la tine acasă.

Tînărul nu știa ce să zică, scosese harta cu liniile de transport în comun și căuta Barnes Bridge să vadă cît are de străbătut pînă la casa verișoarei.

— Ascultă, Alexander, mîne vrei să mergi la Newbury, right!? spuse bătrînul scoțînd din buzunarul hainei flyer-ul primit la agenția de pariuri. Va trebui să ajungi mai întîi în Paddington Station ca să iei trenul de 10:18, spuse el citind din flyer, iar eu stau în Hammersmith, adică aici, și îi arată cu degetul pe hartă unde era, adică la doar cîteva stații de Paddington. Massimiliano are dreptate, poți rămîne la mine peste noapte și mîne-dimineață nu trebuie să traversezi toată Londra, de la Dagenham, și făcu o pauză pentru a pune corect degetul pe hartă, tocmai pînă la Paddington,

și merse cu degetul pe traseul care se întindea de la un capăt la altul al hărții.

Alexandru privi atent cele două puncte îndepărtate și dădu tăcut din cap.

— Va trebui să o sun mai întâi pe verișoara mea, spuse el și se ridică de la masă.

Alexandru străbătu restaurantul înspre ieșire, scoase telefonul mobil din buzunar și se opri în stradă, în dreptul ferestrei, unde butonă de câteva ori și duse aparatul la ureche.

La întoarcere, Harry îl întreabă din priviri ce hotărîse.

— I-am spus că m-am întâlnit la muzeu cu un old friend și că rămîn la el peste noapte, zîmbi el. Sigur nu deranjez prea tare!? Graham?

— No, no, don't be silly! And besides, Graham e plecat de pe insulă pînă la sfîrșitul lunii.

Harry bău ultima gură de vin din pahar, se ridică și dispăru în bucătărie, unde Alexandru îl auzi rîzînd împreună cu Nowak. Se întoarse împreună cu Massimiliano, care ținea în mînă o farfurioară pe care se afla nota de plată.

— Cum de ești atît de slab? îl întreabă italianul pe Alexandru, în timp ce bătrînul număra banii.

— That's because I drink more than I eat and I fuck more than I sleep – I guess, spuse Alexandru.

— Ai auzit Harry? Țsta ar putea fi epitaful tău, rîse Massimiliano, care-și dădu jos ochelarii de pe nas.

— Well, am fost și eu odată la fel de slab. Imediat după moartea tatălui meu, cînd eram chiar mai tînăr decît tine, Alexander, am simțit brusc nevoia de a pleca de-acasă în fiecare seară. Mă plimbam ore în șir around and about. Eram deodată atras să ies din cartier și să merg, să merg beyond the familiar, spre disperarea sărmaneii mele mame îngrijorate de hoinăreala mea pe întuneric, prin locuri îndepărtate de casă și nesigure. A fost felul meu ciudat de a purta doliu după tata, cel puțin așa a conchis ea. Anyway, un an de zile cît a durat plimbatul meu compulsiv pierdusem cîteva kilograme bune. Moartea are felul ei de a te aduce în formă, one shape or another, rîse Harry, care bău din paharul de apă.

Massimiliano și Alexandru tăceau.

— Adevărul e că, dacă trăiești suficient de mult, excesele se

retrag în fantezie, be prepared, Alexander! mai spuse Harry, care se ridicase deja de la masă și dădea noroc cu Massimiliano.

Alexandru îi strînse și el mîna italianului. Cei doi îi lăudară mîncarea, mai spuseră cîteva cuvinte de adio și ieșiră din restaurant. Silueta neagră a taxiului apăru în scurt timp dinspre pod.

— Apropo, știi pentru ce e cunoscut Dagenham? îl întrebă Harry în timp ce taxiul rula pe lîngă un parc.

— „Leagănul feminismului britanic“, zîmbi Alexandru.

— This you know, rîse bătrînul.

— Am o prietenă care a terminat studii feministe și m-a pus să văd filmul, spuse Alexandru. Pentru că există și un film despre Dagenham. Într-una din serile trecute am intrat cu soțul verișoarei mele să bem o bere într-un pub de acolo, iar pereții erau acoperiți cu portretele acelor doamne.

— You call that bunch of old smelly hairy sour cunts ladies!? rîse din nou Harry.

— Sînt sigur că *doamnele* ar fi apreciat cum se cuvine piesa cu sora lui Hamlet, spuse Alexandru.

Mașina opri pe o stradă cu mai multe case de cărămidă roșie. Casele erau identice, doar că unele dintre fațade fuseseră vopsite în alb, iar ușile de la intrare aveau fiecare altă culoare.

Intrară pe o portiță și înaintară cîțiva pași pe o alee de mozaic printre cîțiva arbuști.

Harry aprinse luminile și îi făcu semn să urce la etaj pe scara de la capătul holului, iar tînărul se găsi deodată într-un mare living, cu draperii la ferestrele înalte și cu două fotolii și o canapea dispuse în mijloc în jurul unei măsuțe de lemn masiv pe care zăceau teancuri de cărți. Într-un colț, pe un dulap, se afla televizorul, deasupra căruia, pe mai multe rafturi, erau așezate zeci de casete VHS și DVD-uri. Cîteva, în ediții cartonate de ziar, erau scoase deoparte și tînărul silabisi numele lor: *To Be or Not to Be*, *Closely Observed Trains*, *Saturday Island*, *Volver...*

La mijlocul peretelui se afla un șemineu, deasupra căruia era prinsă pînă sus în tavan o oglindă. De la un capăt la celălalt al policioarei șemineului se aflau mai multe fotografii înrămate, felicitări și ilustrate cu reproduceri de artă sau portrete alb-negru

de scriitori. În partea opusă, pe un dulap geamăn celui în care fusese încadrat televizorul, se găsea un sistem audio deasupra căruia se aflau mai multe rafturi încărcate cu CD-uri. Două turnuri de carcase se înălțau direct de pe podea pînă aproape de marginea de sus a dulapului. Pereții erau acoperiți cu tablouri de diverse mărimi și cu multe icoane. Într-un colț, dispuse într-un cadru de sticlă, cîteva zeci de cuțite de bucătărie cu mîner de os alb compuneau în mănunchi forma ascuțită și ușor curbată a doi colți de fildeș.

Alexandru își lăsă haina și rucsacul pe canapea și se apropie de rafturile cu CD-uri citind numele compozitorilor, dintre care pe unii bătrînul îi menționase deja. Observă că jumătate de raft conținea numai Schubert și un box set cu Dinu Lipatti. Pe unul singur dintre rafturi nu se găsea muzică clasică, iar Alexandru zîmbi citind cîteva nume: Cole Porter, Billie Holiday, Nina Simone, The Mamas and The Papas, Rufus Wainwright...

Alexandru apăsă butonul play al sistemului audio, iar în casă se răspîndi o muzică liniștitoare.

— Zilele astea am ascultat mult cantatele lui Bach, iar ceea ce auzi acum este mezzosoprana Lorraine Hunt Lieberson, spuse Harry, care apăruse cu o sticlă de vin și cu două pahare pe care le lăsă pe măsuta de lemn din dreptul canapelei.

Bătrînul ridică o parte din reviste și scoase de sub ele un tirbușon pe care i-l întinse lui Alexandru. Printre picioarele lui Harry apăru o pisică de un gri întunecat.

— My dear Alexander, fă cunoștință cu adevărata stăpînă a acestei respectabile case: Lady Puss.

Tînărul se aplecă să o mîngîie, iar pisica își ridică bărbia, dezvăluind o pată albă.

— Am ținut pisici dintotdeauna și le-am dat nume din cărți, dar acesteia, și arată cu mîna înspre pisică, Graham a vrut să-i spunem by its name.

Tînărul se așează pe unul dintre fotoliile din jurul mesei și desfăcu sticla de vin. În timp ce turna în pahare, bătrînul începu să-i povestească despre mezzosoprana pasionată de lucrările baroce, în special de Bach și Händel, și care murise în urmă cu cîteva ani de cancer la sîn.

O vreme ascultară în liniște vocea femeii concurată doar de

torsul pisicii, pe care tînărul o luase între timp în brațe.

— You know, Alexander, începu bătrînul pe un ton calm, într-un anume fel știu cum e să crești fără tată. Tatăl meu a luptat pe frontul din Franța în Primul Război Mondial, unde a fost și decorat, even twice, pentru acte de curaj, dar asta n-am aflat-o de la el, pentru că el nu vorbea cu mine niciodată. După moartea lui, a trebuit să fac cercetări să-i aflu trecutul. Nu l-am cunoscut și nici el nu m-a cunoscut pe mine. De cîte ori îl văd la televizor pe Stan Laurel, și privi spre băiat să vadă dacă acesta știe despre cine vorbește, îmi amintesc de el și am senzația stranie că am crescut lîngă un tată care, de fapt, doar a jucat rolul de tată, ca și cum dormitorul lui was nothing but a domestic wardrobe.

Harry se întinse și luă paharul de vin de pe masă.

— Cu mama, care era o fire capricioasă, continuă bătrînul, eu am fost cel care a cedat. Nu ne-am înțeles cu ea, nici eu, nici sora mea, Jessie, cu toate că am avut suficient timp la dispoziție: a murit la nouăzeci de ani. Afecțiunea ei pentru noi se manifesta cu predilecție în bucătărie, prin felul în care ne gătea, și în baie, prin preocuparea de a fi mereu bine spălați și curați. Eu am fost al doilea născut și am venit tîrziu, cînd mama avea patruzeci de ani și probabil era prea bătrînă pentru a mai oferi afecțiune maternă. Poate că teatrul, pe care l-am descoperit cu fascinație în adolescență, n-a fost atît o lume magică, cît un refugiu. Mă ascundeam de familia care nu mă căuta, I suppose.

Bătrînul se opri să ia o gură de vin, după care puse paharul înapoi pe masă. Chemă pisica în poala lui, iar aceasta veni dintr-o săritură și începu imediat să toarcă. Harry continuă în timp ce își trecea degetele prin blana pisicii.

— Cu unchii întotdeauna ai șansa unor relații mai normale, tocmai pentru că ei nu sînt responsabili în mod direct de tine, te iubesc și te lasă să-i iubești necondiționat. Mătușa Rose, sora mamei, era exact opusul ei. O adoram. Deborda de bună dispoziție, deși rămăsese nemăritată și era infirmieră la un azil, unde îngrijea bătrîni care aveau vîrsta mea de acum... Tata mai fusese căsătorit și divorțase imediat după război. L-am auzit odată glumind că mai bine s-ar fi căsătorit cu Rose.

Alexandru se lungise în fotoliu și asculta cu paharul de vin într-o mîna și cu dopul de plută al sticlei în cealaltă.

— Unchiul meu, care și el era o fire veselă, the soul of every party, a încurajat-o mereu pe mama „să-și refacă viața“, spuse și Alexandru după o vreme. Dar mama a preferat să nu se recăsătorească. La puțină vreme după ce m-am mutat la București, unde am făcut facultatea, a început să se vadă cu cineva, un bărbat discret și plăcut, cu o fiică puțin mai mare decît mine dintr-o căsătorie anterioară. N-am ajuns să-l cunosc prea bine, dispare din preajma mamei de fiecare dată cînd ajung pe acasă. I-am spus mamei că nu mă deranjează prezența lui, dar ea neagă că el ar face-o intenționat, spune că pur și simplu muncește mult.

Între timp, Harry turnase vin în pahare și dădu să se ridice pentru a schimba CD-ul, dar renunță.

— M-ai întrebat mai devreme despre ce e vorba în cărțile mele, spuse el după ce fu sigur că Alexandru nu mai are de gînd să continue. It's about fear. Cred că m-am temut dintotdeauna să ajung în acel loc în care poate n-o să fiu pregătit. Sau împăcat. Sau demn. Și pot să-ți spun că începe devreme, mult prea devreme...

Alexandru îi urmărea buzele pătate de vin, cînd bătrînul făcu o pauză, privi undeva în sus ca și cum ar fi căutat ceva în propria memorie, apoi privirea i se învioră și rosti, melodios, cu voce scăzută:

*The world's a bubble, and the life of man
Less than a span;
In his conception wretched, from the womb,
So to the tomb;
Cursed from his cradle, and brought up to tears
With cares and fears;
Who then to frail mortality shall trust
But limns on water, or but writes in dust...*

Harry se opri pentru o gură de vin, trase aer în piept și continuă, privindu-l în ochi pe Alexandru:

*Our own affections still at home to please
Is a disease;
To cross the seas to any foreign soil
Peril and toil;
Wars with their noise affright us, when they cease
We're worse in peace:
What then remains, but that we still should cry*

For being born, and being born, to die.

Amîndoi tăcură cîteva momente, după care Alexandru începu ușor să cînte, privindu-l, la rîndul lui, în ochi pe Harry:

*So you run and you run to catch up with the sun but
it's sinking*

Racing around to come up behind you again.

*The sun is the same in a relative way but you're older,
Shorter of breath and one day closer to death.*

*Every year is getting shorter never seem to find the
time.*

*Plans that either come to naught or half a page of
scribbled lines*

Hanging on in quiet desperation is the English way

The time is gone, the song is over,

Thought I'd something more to say.

Bătrînul îl lăasă să termine și exclamă rîzînd, ceea ce o făcu pe pisică să sară din poala lui:

— Oh, my sweet and silly Alexander, îmi amintești de un student pe care l-am avut cîndva în America...

Tînărul zîmbi și se ridică din fotoliu, apropiindu-se de unul dintre pereții pe care se aflau expuse icoanele.

— Astea sînt icoane ortodoxe. De unde le ai?

— Iubesc icoanele astea, spuse bătrînul. Mai ales cele pe sticlă. Tania, menajera noastră, este din Odessa și de cîte ori merge acasă se întoarce cu una. Îmi plac bisericile. I'm not preoccupied enough with their absent assumed tenant, dar bisericile mi-au plăcut dintotdeauna, în special cele din Italia cu picturile lor minunate. Aș putea sta ore întregi privindu-le.

Alexandru studie atent și restul tablourilor, în timp ce bătrînul goli sticla de vin în propriul pahar.

— Harry, aș vrea să citesc una din cărțile tale.

Bătrînul dădu din cap și încercă să se ridice de pe canapea, dar căzu înapoi între perne. Alexandru vru să-l ajute, însă renunță. În schimb, se duse în celălalt colț al camerei și alese un alt CD, studiind îndelung raftul pe care nu se găsea muzică clasică.

O voce de femeie, vag răgușită, urmă celor cîteva măsuri de pian, povestind:

I remember when I was a very little girl, our house caught on fire...

— Oh, I adore her! Isn't she just wonderful!? spuse Harry, care între timp plecase din cameră, iar acum se oprise lângă canapea ținând două cărți în mâini. Poor woman, a ținut concerte și din scaunul cu roțile, mai spuse când vocea cânta primul refren.

*...If that's all there is my friends, then let's keep dancing
Let's break out the booze and have a ball...*

Alexandru se întoarse în fotoliu și îl privi pe bătrîn semnînd una din cărți.

— Acesta este primul meu roman, îi spuse Harry. L-am scris cînd eram puțin mai mare decît tine. Iar aici vei găsi o povestire cu cai, una dintre cele mai bune, și îi întinse cea de-a doua carte, pe care Alexandru o studie atent înainte să o bage în rucsac.

— A fost soțul lui Marilyn Monroe, mai spuse bătrînul zîbind ironic.

— Știu cine a fost Arthur Miller, protestă Alexandru, apoi îi mulțumi cu o plecăciune din cap.

Bătrînul îi spuse că s-a făcut tîrziu și că dacă vrea să se trezească devreme trebuie să se culce. Îi aduse un cearșaf, o pernă și o pătură, asigurîndu-se că nu-l deranjează dacă doarme acolo pe canapea. Tînărul ceru o cană cu apă, dar Harry îl trimise să-și ia singur de la bucătărie, un etaj mai sus.

Cînd se întoarse cu paharul cu apă, Harry îl aștepta. Îi spuse să doarmă fără grijă, că îl va trezi el la timp, „I don't get much sleep these days“, apoi se apropie de băiat și, cu o mișcare ușor stîngace, se ridică pe vîrfuri și îl pupă sus pe gît, aproape de ureche. Alexandru rămase nemișcat, iar bătrînul îi mîngîie una din sprîncene și-i zîmbi.

— Noapte bună, sweet skinny boy!

Harry coborî scările, care scîrțîiau puternic, și în curînd se auzi ușa de la dormitor închizîndu-se. Alexandru opri muzica, stinse lămpile și se apropie de ferestrele prin care intra lumina din stradă. O vreme se plimbă prin living, oprindu-se în fața icoanelor dintre care cele mai multe o înfățișau pe Fecioara Maria cu pruncul. Privi îndeaproape ilustratele de pe șemineu și statueta veche din lemn așezată pe o măsuță de sticlă în colțul camerei.

Se dezbrăcase și se băgase deja sub pătură cînd pisica apăru în cameră cu un mieunat slab. Se întinse și o ridică lângă el pe

canapea. Pisica începu să toarcă și tânărul adormi cu degetele în blana ei.

Alexandru se trezi în zgomotele filtrului de cafea. Îl auzea pe Harry în bucătăria de la etaj pregătind ceștile și fredonînd vesel:

Blah, blah, blah your eyes,

Blah, blah, blah, blah skies.

Tra la la la, tra la la la, cottage for two,

Blah, blah, blah, blah, blah darling, with you!

Alexandru își trase hainele pe el și intră în baia din capătul culoarului.

Baia era doar o cămăruță pe pereții căreia erau înrămate afișele unor spectacole de teatru vechi, cel mai mare dintre ele, prins pe spatele ușii, înfățișîndu-l pe John Gielgud în rolul lui Prospero. Așezat pe vasul de toaletă, Alexandru le citi pe toate și răsfoi cîteva dintre revistele *Private Eye* adunate într-un teanc pe podea. După ce trase apa, își aranjă părul blond în oglinda de deasupra chiuvetei cu două robinete și-și privi limba încă colorată de vin. Își puse pe degetul arătător pastă de dinți cu care se frecă energic, clătindu-și gura de mai multe ori. La final, desfăcu capacul sticlutei cu apă de colonie Warm Spicy și-și dădu la baza gîtului.

Cînd ieși, îl auzi pe Harry chemîndu-l să urce în bucătărie. Bătrînul pusese cafeaua în cești și pregătise cîteva tartine cu unt și dulceață de coacăze. Îl întrebă dacă nu cumva preferă ceai, dar Alexandru dădu din cap că nu și bătrînul continuă să răsfoiască *The Times* așezat în capătul unei lungi mese de lemn pe care se aflau teancuri de cărți. Pereții bucătăriei erau acoperiți cu cîteva desene în cărbune și cu farfurii vechi.

— Trebuia să iau astăzi prînzul cu o prietenă, o foarte bună prietenă de-a mea, actriță de televiziune, cred că voia să-mi povestească despre noul serial în care joacă... Anyway, m-a sunat să se scuze că nu ne mai putem vedea azi, ceva legat de filmări probabil, așa că am ziua liberă, mai spuse bătrînul. Mă gîndeam să te însoțesc la ceea ce ar fi prima mea cursă de cai, rîse el.

— Harry, ți-a venit o idee minunată și ziua abia a-nceput, zîmbi Alexandru, care mușcase deja din prima tartină. Tu nu mănînci?

Bătrînul se strîmbă și-și frecă stomacul, apoi îl întrebă dacă a visat ceva și tânărul se gîndi puțin înainte să povestească.

— Chiar am visat ceva, spuse el întinzându-se pe spătarul scaunului. Mă afluam într-o poiană în mijlocul unei păduri, în fața unui mic conac de lemn vopsit în alb, stilul colonial din picturile lui Hopper – tînărul se opri și privi înspre bătrîn să vadă dacă știe despre ce fel de conac vorbește, apoi continuă. Iarba era înaltă și galbenă, se legăna în adierea vîntului... Am intrat și conacul era gol, cu excepția unei mese așezate în mijloc și pe care cădea lumina intrată pe ferestre. Pe masă se afla o vază cu un buchet de flori... vechi.

— Withered, îl ajută Harry.

— Am ieșit afară în poiană să culeg un buchet proaspăt, dar cînd le-am așezat în vază în locul celor... ofilite, am văzut că erau prea puține și am ieșit să mai culeg. Cînd m-am reîntors în casă, florile din vază se ofiliseră deja, le-am înlocuit și am ieșit din nou în poiană să mai culeg un buchet, dar cînd m-am întors și florile acelea se ofiliseră...

— Tînărul-care-perseverează-în-frumusețe, interpretă Harry visul cu o ușoară ironie.

— Now you fuck off! îi aruncă Alexandru și se oferă să spele el vasele, iar bătrînul plecă în dormitor să-și schimbe halatul de casă cu un sacou.

Alexandru termină repede treaba și coborî de la etajul bucătăriei, băgîndu-și capul în încăperea de lîngă living care părea a fi camera de lucru a lui Harry. Pereții erau acoperiți pînă-n tavan cu rafturi pline de cărți și tînărul remarcă un lung șir de cotoare identice, numerotate, pe care scria cu auriu numele lui Shakespeare și un alt raft plin de albume cu pictură italiană. Într-un colț al camerei, în dreptul ferestrei pe pervazul căreia erau așezate ilustrate cu reproduceri după tablouri și un portret al lui Marlon Brando sprijinit de o motocicletă, se afla un birou de lemn. Era acoperit de carnete, reviste, hîrtii, cutii cu pixuri și creioane proaspăt ascuțite, în mijloc se afla o mașină de scris, iar lîngă ea, un volum gros pe care scria cu litere mari doar „Melville“. În peretele opus se deschidea o ușă de sticlă, în a cărei părți de jos era decupată intrarea batantă pentru pisică.

Tînărul ieși în curtea din spatele casei, unde creșteau cîteva tufe de flori și un copăcel. Era cald, soarele ieșise dintre nori, iar Alexandru se așeză pe unul dintre scaunele de lemn ale unei

măsuțe metalice cu urme de rugină. Apăru și pisica, sărindu-i în poală.

— Aici erați? întrebă Harry din ușă. Iartă-mă că mi-a luat atât, dar se pare că vinul de aseară a fost prea mult pentru stomacul unui septuagenar. Mi-am petrecut toată dimineața in the private eye, rîse el.

Alexandru lăsă pisica pe scaun și intră în casă.

Odată ajunși în stradă, Harry îl rugă să-l aștepte și urcă scările înapoi.

— Vreau să ai și asta, îi spuse cînd se întoarse, și îi întinse CD-ul cu mezzosoprana.

— De Crăciun o să-ți trimit o icoană românească pe sticlă. Nu ai așa ceva în colecție, zîmbi el în timp ce Harry îi indică cu brațul întins direcția în care se afla stația de metrou.

De la Hammersmith la Paddington aveau tren direct și ajunseră repede în gară, unde constatară că aveau de așteptat ceva mai mult de o jumătate de oră. Cumpărară biletele, iar bătrînul se opri la un chioșc de ziare și ceru *Racing Post*, ziarul de curse, care titra sus pe prima pagină „It’s free to get in and live on C4“ și mare în centru „The Long Great Free Friday“. Căutară niște scaune libere și se așezară sub imensa cupolă metalică a gării.

Datorită fericitei restanțe, hipodromul de la Newbury oferea intrare gratis la „Long Run“, cea mai importantă cursă din competiția Gold Cup, și ziarul arăta pe prima pagina fotografia celor doi cai favoriți: Zarkandar și Sprinter Sacre. Alexandru răsfoi voluminoasa publicație în care comentatorii analizau competiția și făceau pronosticuri, jocheii dădeau interviuri și se arătau încrezători în propriii cai, iar de la jumătatea ziarului încolo urmări programele, clasamentele, statisticile și cotele așezate în tabele pe pagini întregi, acoperind toate cursele, inclusiv cele de cîini, care aveau loc pe celelalte șase hipodroame din țară.

— Are... 112 pagini, se minună Alexandru împăturind cu greu ziarul, pe care-l așeză pe scaunul gol de lîngă el.

— Isn’t this a complete madness!? rîse bătrînul. N-am înțeles niciodată pasiunea pentru curse și pariuri.

— Credeam că englezii au asta în sînge.

— O, nu, nu! Eu n-am fost atras de pariuri nici cînd mai aveam

sînge în mine. Dar e adevărat că englezii au fost dintotdeauna pasionați de sporturi. Rugby, fotbal, tenis, that stupid cricket...

— Cine e jucătorul tău de tenis favorit? îl întrebă Alexandru.

— A, Ken Roswell a fost eroul meu. S-a retras în anii '70. He really was an exquisite player, cu lovituri subtile, lovea mingea cu racheta de parcă venise pe teren direct din sala de balet. O dată l-a învins chiar pe Björn Borg. Era ca și cum lupta David împotriva lui Goliat, what a struggle that game was! zîmbi bătrînul și continuă:

— A mai fost Rod Laver, unul dintre cei mai mari, poate cel mai bun, iar asta cu mult înainte de Federer, care, I must say, are eleganța lui Roswell. El, Federer, este acum favoritul meu și nimeni nu se compară cu el, crede-mă, i-am văzut pe toți: Sampras, Agassi, Nadal, Djokovic... Nadal îmi amintește de un alt Rafael, Rafael Osuna, mexican... Îl iubesc pe Nadal, dar Federer rămîne favoritul meu.

— Ilie Năstase?

— Năstase juca to please the crowd, era talentat, dar n-a cîștigat niciodată la Wimbledon. Era însă mai celebru for his tantrum. Totuși, nu ca McEnroe.

— Tantrum?

— Temperament, izbucniri nervoase.

Ceasul din mijlocul gării arăta că e timpul să se îndrepte spre peron. Avansară destul de greu prin mulțimea care împînzise peroanele. Cînd ajunseră, trenul era tras la linie și oamenii se urcau deja în vagoane.

Alexandru alege un loc la geam și continuă să răsfoiască *Racing Post*. Harry scoase din buzunarul hainei o carte, își puse ochelarii și începu să citească. Îl întrerupse Alexandru ceva mai tîrziu cînd, în ultimele pagini ale ziarului, cele care se ocupau și de alte sporturi, găsi o știre despre Federer, aflat la un meci distanță de finala turneului de la Rotterdam. Îi citi. Cota era de 1-14 în favoarea lui Federer și bătrînul rîse satisfăcut.

Trenul se goli aproape complet pe peronul din Newbury. Cei doi urmară mulțimea și în curînd primiră fulare galbene cu logo-ul unei firme de pariuri și broșura unei expoziții de pictură ecvestră vernisată într-unul dintre pavilioane. Alexandru se așeză la coadă și cumpără programul oficial în care găsi, pe lîngă harta complexului, descrierile și detaliile legate de toate cele șapte curse

ale zilei.

Aleile, terasele, chioșcurile și barurile din interiorul complexului se aglomeraseră. Cu harta în mână și citind semnele indicatoare, cei doi ajunseră la peluza din spate, unde se afla ȧarcul de încălzire. Copiii erau adunați pe margine și făceau poze cailor care dădeau ture în trap. Se așezară și ei pe una dintre băncuțe, tînărul desfăcu programul și citiră împreună descrierea curselor.

Cîteva păreau mai importante. Prima, în care concura Sprinter Sacre, era o cursă cu obstacole de două mile și un furlong („a opta parte dintr-o milă“, cum îi explică Harry); cursa a treia, în care alergia vedeta Zarkandar, se desfășura pe o distanță de două mile și o jumătate de furlong, avea premii în valoare de 152500 de lire și anunța favoriții pentru finala Golden Cup de la Cheltenham de peste o lună; în timp ce cursa a șasea, rezervată cailor de peste cinci ani, atrăgea, cum scria în broșură, „crème de la crème“ din Marea Britanie, Irlanda și Franța. Celelalte curse, dintre care una singură fără garduri și obstacole, aveau grade inferioare sau erau destinate cailor tineri.

Cu o jumătate de oră înainte de începerea primei curse, cei doi se îndreptară spre tribunele unde cîteva mii de oameni își ocupaseră deja locurile. Mai toți aveau fularele galbene la gît și țineau în brațe cutii de bere, baghete cu cîrnați sau caserole cu fish&chips. Între tribune și pistă, pe o platformă de ciment, erau aranjate două duzini de standuri cu operatori plasați sub steagurile mai multor case de pariuri. Înainte să urce în tribune, Alexandru ridică de pe jos un ghid al pariurilor și, pînă să înceapă prima cursă, încercă împreună cu Harry să descifreze toate cele zece tipuri de pariuri, pe care le citi cu voce tare:

— Deci aș putea fie să pariez pe calul cîștigător al unei singure curse, fie să ghicesc doi dintre cei trei cai de pe podium..., sau orice alt loc pentru oricare alt cal, sau... să ghicesc cîte un cal situat în primele trei locuri din fiecare cursă ori cîte doi cai pentru locurile 1 și 2, 1 și 3 sau 2 și 3..., ordinea finală exactă a *tuturor* cailor dintr-o cursă sau doar pe primii trei, dar din fiecare cursă, sau pe toți cei șapte cîștigători ai curselor de azi sau..., și Alexandru făcu o lungă pauză ca să fie sigur că nu greșește, cred că poți combina *toate* aceste tipuri de pariuri!?

— A complete madness, I told you! rîse Harry cu poftă.

Alexandru privi în jur și văzu că cei mai mulți dintre spectatori aveau în mînă unul sau mai multe buletine de pariuri. Închise ghidul și răsfoi din nou programul, oprindu-se la prima cursă a zilei, unde fiecare dintre cei șase cai era plasat într-un tabel înconjurat de nenumărate cifre și litere, toate, conform legendei, cu însemnătatea lor: numărul de concurs, vîrsta, greutatea, sexul (armăsar, castrat, mînz, mînză, iapă), zilele trecute de la ultima cursă, performanțele, locul în clasament, un indicativ de estimare a formei fizice și o cotă, plus numele calului, al jocheului, proprietarului, antrenorului și îngrijitorului, țara de origine și culorile de concurs.

— Cum ai putea lua în considerare *toate* aceste lucruri pentru *fiecare* cal în parte atunci cînd încerci să estimezi ordinea *exactă* a cîștigătorilor? întrebă Alexandru mai mult retoric, întinzînd ghidul să poată vedea și Harry tabelul.

Comentatorul anunță în difuzoare începutul primei curse, supranumită „The Game Spirit Chase“. Murmurul tribunelor scăzu. Alexandru privi ceasul fixat în marginea tribunelor, care indica ora 12:10, cum era trecut și în program.

Se auzi împușcătura și caii pleară de pe partea cealaltă, părăind că înoată pe după gardul verde din interiorul pistei. Deasupra lor, jocheii purtînd costume în culorile proprietarilor săltau în ritmul galopului. Abia se vedeau. Cîțiva spectatori aveau binocluri, restul urmăreau cursa pe ecran. În tribune era liniște, iar Alexandru îi întinse bătrînului lista celor șase cai din cursă, propunîndu-i să-și aleagă un favorit. Harry alese calul numit French Opera, iar tînărul puse degetul pe I'm So Lucky.

Caii completaseră primul tur și tocmai treceau prin dreptul tribunei, dispărînd în galop spre cealaltă parte a pistei. Alexandru îi urmărea pe ecran, dar din depărtare cursa nu părea să aibă suficient dramatism. Mai privi o dată tribunele încărcate și atenția cu care spectatorii pariori urmăreau întrecerea. Vru să-i spună ceva lui Harry, dar cei din jurul lor se ridicară deodată în picioare și începură să strige. Un vuiet cuprinse tribunele. Caii intraseră pe ultima turnantă și Alexandru îi putea vedea cum se apropie în galop. Doi cai se detașaseră, jocheii îi loveau cu cravașele, spectatorii urlau și dădeau din mîini, iar cînd caii trecură de potou, vacarmul, în care pentru o clipă se amestecaseră strigătele de

bucurie cu cele de dezamăgire, dispăru în aer ca dus de o pală de vînt. Totul se petrecuse foarte repede.

Pe ecran apăru afișată ordinea cailor: 1. Sprinter Sacre; 2. French Opera; 3. I'm So Lucky.

— Am fi putut face niște bani, spuse zîmbind Alexandru.

— Poate ar trebui să te duci să pariezi banii pe care i-ai fi dat pe biletul de intrare, îl îndemnă Harry.

— Tu nu vrei să pariezi?

— I'd rather not, zîmbi bătrînul.

Alexandru coborî din tribune și o vreme se plimbă privind atent la operatorii de pariuri. Se apropie de ghișeul pe care scria Mel Attreed și parie două lire, limita minimă, pe calul What a Friend, al cărui proprietar, trecut în caseta tehnică, era Sir Alex Ferguson.

— Here you go, mate! îi spuse operatorul care îi eliberă o chitanță pe care era trecută cota de 17/2, iar în caz de cîștig, suma de 28,50 lire.

Pe spatele chitanței era rugat să contribuie la fondul pentru jocheii răniți.

Alexandru se întoarse în tribune și-i arătă bătrînului, privindu-l cu subînțeles, numele calului pe care pariase și pe-al proprietarului. Harry rîse și spuse ceva de Arsenal, dar ceasul arăta 12:40 și comentatorul anunță cursa a doua, cea de trei mile. Cînd se auzi împușcătura de start, Alexandru îi făcu semn că vrea să coboare să vadă caii de aproape și bătrînul aprobă din cap.

În fața tribunelor, pe platforma operatorilor de pariuri era la fel de aglomerat. Alexandru trecu cu greu printre toți și se opri la bara de lîngă pistă. Cînd primii cai trecură în galop, la doar cîțiva metri de el, brazde de pămînt se desprinseră dintre copite și-l izbiră în tibie. Alexandru rămase nemișcat și așteptă caii să revină pentru ultimul sprint.

What a Friend ieși al treilea, Alexandru puse cele cîteva lire cîștigate înapoi în buzunar și alergă la Harry, în tribună.

— Nu-ți poți imagina cum e acolo, lîngă pistă! Începu el vizibil surescitat. Cum simți pămîntul vibrînd sub picioare cînd caii se apropie, forța cu care trec pe lîngă tine și pe care o simți în tot corpul... Bucățile de pămînt care sar din, din...

— Hooves.

— Da, bucățile de pământ care sar din copite și te lovesc. E incredibil! Și cât de mari sînt! Calul bunicului meu era un ponei pe lîngă aștia.

Entuziasmul tînărului îl făcu să rîdă cu poftă pe Harry, care îl întrebă apoi dacă nu vrea ca după cursă să grab a bite, căci simte „nemulțumirea stomacului“. Alexandru încuviință și continuă cu același entuziasm:

— M-am simțit ca un incaș în fața conchistadorilor... Îți dai seama, incașii nu văzuseră pînă atunci nici cai, nici oameni urcați pe animale, și deodată aveau în față zeci de conchistadori în armuri, zei descinși din ceruri călărind jineta style cai negri cu ornamente. The Spanish simply slaughtered the Incas rămași cu gura căscată în fața cailor înalți de doi metri...

— Incașii trebuie că s-au simțit cum s-a simțit tizul tău macedonean în fața elefanților de luptă din Persia, spuse Harry. La Gaugamela, se pare că pînă și Alexander The Great a adus sacrificii lui Deimos, Zeul Fricii...

— A day at the races, exclamă Alexandru zîmbind și privind în jur tribunele, mulțimea, pista.

Plecă să parieze și în cea mai aglomerată cursă a zilei, cea în care favoritul Zarkandar alerga împreună cu alți nouăsprezece cai. Parcurse lista cu numele și ezită între americanul Empire Levant, al cărui proprietar era tot Sir Alex Ferguson, și britanicul Darlan. În cele din urmă parie, tot două lire, pe Darlan, la casa BC Racing.

— Thank you very much indeed! îi spuse operatorul și îi întinse chitanța pe care era trecută cota de 10/1.

Alexandru observă cîțiva bărbați care trecură pe sub bară și traversară pista avansînd prin interiorul circuitului înspre zonele cu obstacole. Se luă după ei și nu se opri pînă nu ajunse în dreptul ultimului obstacol de la intrarea în turnanta finală. Auzi împușcătura de început, dar era în unghi și prea departe ca să poată urmări prima parte a cursei pe ecran. Așteptă, împreună cu ceilalți bărbați echipați cu aparate foto, pînă cînd caii se apropiară și săriră peste groapa cu apă.

În curînd, caii ajunseră la obstacolul din dreptul lui. Alexandru se lăsă pe vine și văzu de aproape cum unul dintre primii cai se înalță, agață cu una din copite ultima bară de lemn și se prăbușește cu picioarele îndoite, bufnind și aruncîndu-l pe jocheu din șa la

cîțiva metri de el. Auzi vuietul prelung al tribunelor din depărtare. Printre picioarele cailor, veniți din urmă în săritură peste obstacol și care-i aruncară în piept bucăți mici de pămînt, Alexandru îl urmări pe jocheu cum se ridică și fuge șchiopătînd înspre gardul exterior al pistei. Calul se ridicase între timp și continua cursa alergînd ușor pe margine, cu hățurile atingînd pămîntul.

Cînd se întoarse în tribune, Alexandru citi și numele cîștigătorilor, însă Darlan nu se afla printre ei.

Se întîlni cu Harry și merse ră la standul Berkshire, unde, conform hărții, se putea mîncă. La parter nu erau decît o cafenea și un loc unde se serveau doar baghete cu cîrnați, ceafă de porc și pastramă de vițel, dar bătrînul strîmbă din nas și urcară la etaj. Găsiră o braserie și o brutărie de unde plecară cu un coș din carton plin de specialități proaspete. Traversară aleea pînă la standul Hampshire, unde se aflau barurile, urcară și se opriră în dreptul celui numit 1905, unde Alexandru ceru o bere London Pride, iar bătrînul, un coniac.

— Aș fi pus pariu că o să vrei să ne oprim jos, la Wine Cellar, spuse Alexandru mușcînd dintr-un melc cu migdale și semințe de măr. Tu nu mănînci nimic?

— Simțeam nevoia de ceva mai tare, răspunse Harry.

Bătrînul îl întrebă dacă la București există hipodrom, iar Alexandru îi spuse că existase unul, dar fusese demolat de comuniști pentru a se construi un complex expozițional. În anii '50, caii de rasă și hipodromurile fuseseră naționalizate și deveniseră proprietatea statului, care oricum nu era interesat de continuarea „tradiției burgheze” a curselor de cai.

— A fost tot un fel de măcel, mai spuse Alexandru. Cînd ministrul Agriculturii a semnat atunci legea naționalizării cailor, adjunctul lui era nimeni altul decît Ceaușescu, iubitul nostru dictator de mai tîrziu.

— And when you think that bloody Queen invited him over at Buckingham's! spuse Harry luînd o gură de coniac.

— Mîine o să te duc în locul *meu* favorit, spuse bătrînul după o vreme.

— Tha'll be great, mate! încercă Alexandru un accent cockney. Numai să nu-mi fi făcut verișoara mea vreun plan.

După ce părăsiră barul, căutară pe hartă pavilionul cu

expoziția, unde picturi în pigment de ulei și păr de cal, acuarelele și litografiile semiabstracte aveau titluri precum „Riders in the Sky“, „Long Run Triumph“ sau „The Great Leap“.

Îeșiră amuzați de la expoziție și merseră la țarcul de paradă unde caii cîștigători făceau turul de onoare. La difuzor erau anunțați cîștigătorii cursei a cincea, cea mai lungă a zilei – trei mile și jumătate de furlong: Knock a Hand, Gullinbursti și Grabtheglorry. Copiii aplaudau și așteptau cu aparatele foto pregătite venirea campionilor, cînd își făcu apariția mascota circuitului, „Harry the Horse“.

Alexandru se grăbea să prindă cursa a șasea, dar se opri și întinse brațul în direcția mascotei. Harry zări mascota, însă nu avu nici o reacție, în schimb îi spuse că se simte obosit și că merge să se așeze pe o bancă. Alexandru văzu că se schimbase la față. Îl însoți pînă pe alee, unde se opriră pe scaunele unei terase.

— Cred că am o criză de stomac, spuse bătrînul ținîndu-se de burtă.

— Harry, mă duc la punctul de prim ajutor. E OK dacă te las singur un minut?

Bătrînul încuviință din cap.

Alexandru scoase harta și se îndreptă spre cel mai apropiat punct de prim ajutor, de unde se întoarse însoțit de un asistent medical. Îl găsi pe Harry căzut în genunchi lîngă masă, vomitînd. Cîțiva oameni se apropiaseră. Asistentul îi îndepărtă ferm. Îi ținu capul lui Harry, apoi îl ajută să se întindă pe ciment și deschise trusa medicală. În timp ce asistentul îi lua pulsul, Alexandru văzu că bătrînul închisese ochii. Asistentul desprînse o stație din pieptul vestei și comunică scurt ceva. Alexandru rămase în picioare nemișcat, privind fața palidă a bătrînului.

În scurt timp, apăru o ambulanță semnalînd sonor pentru ca oamenii adunați să se dea la o parte. Harry fu ridicat pe o targă și băgat în ambulanță.

— Is he your grandpa? îl întrebă asistentul.

Alexandru rămase nemișcat, privind ușile ambulanței care tocmai se închideau zgomotos.

— Hey, boy, isn't he your grandpa? repetă asistentul.

— No, no, we just...

Asistentul se întoarse și-i făcu semn șoferului să plece.

Ambulanța porni sirena și dispăru pe alee înspre ieșirea hipodromului, iar mulțimea se îndepărtă discutînd cele întîmplate.

Alexandru se așeză pe scaunul terasei unde mai devreme îl lăsase pe Harry și privi în gol. Tribunele erau cuprinse de vacarmul ultimei curse, dar în scurt timp zgomotul scăzu și mulțimea începu să vină grupuri-grupuri dinspre pistă.

Stătu o vreme acolo, pînă cînd observă că pe alei mai rămăseseră doar cîțiva oameni. Se ridică și se îndreptă spre ieșire, oprindu-se o clipă în fața panoului unde numele cîștigătorilor erau scrise cu creta. Ultima cursă fusese cîștigată de Shutthefrontdoor.

Trecu pe lîngă grajduri și ajunse în scurt timp pe peron, exact cînd trenul apărea la orizont.

Odată urcat în tren, se așeză și răsfoi programul, oprindu-se la ultima pagină unde era un chestionar cu titlul „Have you enjoyed your day?“. Citi întrebările: „How did you hear about the race meeting?“, „How did you travel to Newbury?“, „Did you experience any problems?“, „Are you planning another visit?“...

Închise programul și privi pe geam peisajul care dispărea în viteza trenului, cînd auzi vocea unui bărbat:

— Is this seat taken?

Mulțumiri

O parte din aceste povestiri au fost scrise în luna septembrie 2013 la Vila Martinson din Jonsered cu ocazia bursei primite din partea Göteborg Book Fair. Le sînt profund recunoscător Mariei Källsson, Gunillei Sandin și lui Dan Shafran, fără încrederea căroră aș fi amînat scrierea acestei cărți. De asemenea, le mulțumesc Mariei Manolescu, Dorei Pavel și lui Răzvan Petrescu, ale căror lecturi atente, sfaturi și sugestii m-au ajutat să-mi înțeleg mai bine povestirile, să le găsesc forme mai potrivite, să formulez fraze mai exacte. Le datorez mai mult decît pot exprima aici. Și nu în ultimul rînd, îi mulțumesc lui Dan Amariei pentru amabilitatea de a-mi împrumuta versurile lui.

Două note

Povestirea „La vulturul de mare cu peștele în gheare“ conține, nemarcate ca atare, versuri din piesele trupei Omul cu șobolani.

Autorii versurilor care apar în povestirea „În fața conchistadorilor“ sînt, în ordinea citării: Wilhelm Müller („Der Leiermann“), Roger Waters („Comfortably Numb“), Barnabe Googe („Of Money“), Francis Bacon („The Life of Man“), Roger Waters („Time“), Jerry Leiber/Mike Stoller („Is That All There Is?“) și Ira Gershwin („Blah, Blah, Blah“).